

Jasinda Wilder

BenSiz

ROMAN

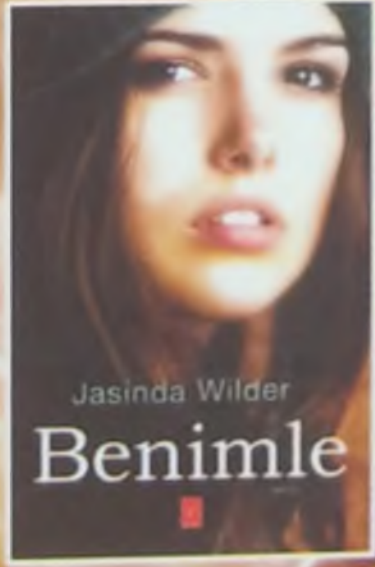
Jasinda Wilder

BenSiz

Benim adım Benjamin Dorsey. Henüz hikâyemi bilmiyorsunuz. Bütün hayatınız boyunca sevdiğiniz birinin parmaklarınızın arasından kayıp gitmesinin kalbinizi nasıl kıracağını bilmiyorsunuz, hem de sırf çok beklediğiniz için. Bu kalp kırıklığı ve pişmanlıkla nasıl yaşanır ki? Ben yaşayamadım. O yüzden kaçtım.

Evet, doğru, kaçtım. Kendimi kıtanın diğer ucunda ikinci ligde oynarken buldum. En azından hâlâ futbol oynayabiliyordum. Ama hayır. O da benden alındı. Kariyerimi bitiren bir sakatlanma yüzünden kendimden ve hayatımdan nefret eder oldum. Sonra onunla tanıştım, tek arkadaşım, lanetli hayatımın karanlığında tek ışığım oldu.

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI:

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 41

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

ISBN 978-605-9126-90-8

9 786059 126908

ÖZGÜN ADI: Falling Away

KİTABIN ADI: Bensiz

YAZAR: Jasinda Wilder

ÇEVİREN: Fatma Zeynep Öztürk

EDİTÖR: Özkan Özdem

KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı - Rabia Erdohan

BASKI VE CİLT: Mimoza Matbaacılık San. Tic. A.Ş.

Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3

Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 33198

© Jasinda Wilder, 2015

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2016

1. Baskı: Ağustos 2016

ISBN: 978-605-9126-90-8

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul

Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648

e-posta: info@penayayinlari.com www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Jasinda Wilder

Bensiz

İngilizceden Çeviren:
Fatma Zeynep Öztürk

1

SÜRÜKLENİŞ

Ben

Nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Açıkçası umurumda da değildi. I-80 yolu üzerinden batıya doğru gidiyordum. Yaklaşık bir aydan beri yaptığım gibi. Evet, üç gün hiç durmadan yol alarak ülkenin bir ucundan diğer ucuna gidilebileceğini biliyordum ama benim acelem yoktu. Bir yere gittiğim de yoktu. Sadece... gidiyordum işte. Araba kullanmaktan bıkana kadar yol almaya devam ettim. Bıkınca başımı sokacak bir motel buluyor ve bir süre orada kalıyordum. Birkaç gün sadece. Ortamı seversem daha çok kalıyordum. Birkaç kez sırf canım istedi diye I-80 yolundan sapmıştım.

Böyle bir aileye sahip olduğum için çok, çok şanslı olduğumu biliyordum. Hiçbir şeye muhtaç olmamıştım. Hiçbir şeye. Ama yine de bir şeyler için mücadele etmemi sağlıyorlardı. Notlarımı yüksek tutmam ve ev işlerine yardımcı olmam gerekiyordu. Bunlar zaten beklenen şeylerdi. Ama şu anda yaptığım şeyi yapabilmek için yani sadece hiçbir para derdi olmadan yolun götürdüğü yere gitmek için gerekli maddi özgürlüğe sahip olmak bambaşka bir şeydi. İnsanı rahatlatan bir şeydi. Birikmiş

param vardı. 16 yaşına girdiğimde para biriktirmek için okulun yakınındaki kafede yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamıştım. Burada beş yıl çalışmıştım, üniversiteye başlayınca da devam ettim. Biriktirdiklerimi doğru dürüst harcamadım. Bu yüzden bankada biraz nakdim vardı. Ayrıca daha fazlasına ihtiyacım olursa babamı aramam yeterliydi. Ama aramazdım.

Yollarda sürüklenmeye devam ettim.

Ve Kylie'yi düşünmemeye çalıştım.

Aslında araba kullanıp müzik dinlemekten başka yapacak bir şey olmayınca bu imkânsız bir şeydi.

Ben de bunu oyun haline getirmiştım. Onu özlemeden, ne yaptığını merak etmeden, onu aramayı düşünmeden on beş kilometre yol alabilirsem beş dakika boyunca sefaletimde debelenebiliyordum. Bu şeytanla anlaşma yapmak gibi bir şeydi ve çok acınasıydı. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

Ama sonuçta işe yarıyordu.

On beş kilometre. Aa, ineğe bak. O arazide kaç inek vardır? Off, daha bir kilometre geçmiş. Radyo kanalını Liquid Metal istasyonuna getir, müziği son ses aç ve üst üste üç şarkının sözlerini anlamaya çalış. Aa, on beş kilometre olmuş.

Off, onu özlüyordum. Kızıl sarı saçlarını, mavi gözlerini, gülüşünü özlüyordum. Bütün bir günü birlikte takılarak, ödev yaparak, televizyon izleyerek, arabayla gezerek geçirebilmeyi özlüyordum. Bunları yaparken ancak yüz kelime çıkıyordu ağzımızdan. Birbirimizi konuşmadan anlıyorduk. Sonra anılara dalıp gidiyordum. Ta ki kalbim sızlayana, gözlerim yanmaya başlayana, yoldan dönmek isteyene kadar. Düşüncelerimi bir kenara ittim.

Bir ay boyunca bu şekilde yol aldıktan sonra Iowa'ya vardım. İşte o zaman kendimden, kamyonetten ve düşüncelerimden sıkıldım. Ben de bir aylığına bir oda kiraladım ve bir barda

işe başladım. Masaları temizliyordum. Burası, anayoldan uzak küçük pis bir yerdi. Kaçak olarak çalışıyordum, barın sahibine sadece adımı söylemiştim. Bu bir bakıma heyecan verici olmuştu, sanki aranan biri filandım. Aşçı Dion'la arkadaş oldum. Bar kapandıktan sonra kafayı çekiyor, çeyrekliğine poker oynuyorduk. Garson kızla takılıyordum. Benden yedi yaş büyüktü ve adı Abby'ydi. Hayatı boyunca şehrin kötü kesiminde yaşamıştı. Şehre yıllar önce gelmiş ve hamile kalınca bir daha gidememiş bir kokteyl garsonunun kızıydı. Abby de 19 yaşında hamile kalmıştı ve bu döngü devam etmişti.

Ama Abby nazik biriydi ve kim olduğumu, nereden geldiğimi, nereye gittiğimi sormuyordu. Otel odamda ucuz viski içmeye, MASH ve Cheers dizilerinin tekrarlarını izlemeye, fingirdeşmeye ve yiyişmeye hevesliydi. Ta ki beni daha ileri gitmeye zorlayana kadar. İsteddiğini yapmayınca beni anlamadı. "Yapamam işte" yeterli bir açıklama gibi gelmemişti ona. Hele de daha ileri gitmek istediğim fiziksel olarak barizken.

Ben de eşyalarımı çantama doldurmuş, çantayı kamyonetime atmış ve derhal, sabah saat 4:19'da yola çıkmıştım.

Kuzeye, Güney Dakota'ya doğru yol aldım ve otoyoldan beş altı kilometre uzakta başka bir kasabada durdum. Bir odun kırma işi buldum. Bu iş, daha sonra dört dönümlük bir çiftliği çevreleyecek bir çit yapmaya dönüştü. İki buçuk ay orada kaldım, odunları yardım, delikler açtım, direkler diktim ve çiti çektim. Fiziksel olarak yorucu bir işti ve kafamı meşgul etmeye yetmişti.

Sonunda işi bitirdim ve kamyonetimle yollara geri döndüm. Tekrar batıya, Montana'ya doğru yöneldim. Burada sığır gütmenin olması gerekenden çok daha sıkıcı olduğunu fark ettim. Ondan sonra, Idaho'dan güneye yöneldim ve burada üç ay aşçı yardımcısı olarak çalıştım.

Sonra kış geldi. Kamyonetimle batıya, sahil şeridine yöneldim. Oregon sahilinde küçük bir sanayi kasabasında bir tekneden içinde ne olduğunu bilmediğim paletleri indirdim ve bir tıra yükledim. Bir süre bu işi yaptıktan sonra Pasifik Kıyısı Otoyolu'ndan güneye yöneldim. Pasifik Okyanusu'nu takip ettim. Bar ve restoranlarda iş buldum, sadece para kazanmak için geçici vasıfsız işler yaptım.

Zaman içinde, günlerimi Kylie'yi düşünmeden geçirmek kolaylaştı. Sonra günler haftalara dönüştü. Sonra onu sadece geceleri, uykuya dalmadan hemen önce düşünmeye başladım.

En sonunda, onu düşünmeyi neredeyse tamamen bıraktım. Neredeyse.

Annemleri haftada bir aramaya devam ettim. Derinlerde bir yerlerde hâlâ ana kuzusuydum.

Televizyonda babamın maçlarını takip ettim. Ligte Titanları alıp Süper Kupa'ya taşınmasını izledim. Bu heyecan verici bir olaydı ama en sonunda yine Patriotlara yenilmişlerdi.

Kışın çoğunu San Diego'da limanda çalışarak geçirdikten sonra tekrar doğu kıyısına yöneldim. Bu sefer pencerelerim açık bir halde çölde yol alıyordum. Bir iki haftalığına bir yerlerde hamburger yapmak, bira doldurmak veya bulaşık yıkamak için duruyordum.

Perişan olmuştum.

Mutsuz değildim, sadece seyahat etmekten bıkmıştım. Araba kullanmaktan bıkmıştım.

Kendimden bıkmıştım.

Teksas sınırına geldiğimde açık alanlara, gökyüzüne hasret kaldığımı fark ettim. Teksas'ta yol aldım, dolaşarak ve araştırarak devam ediyordum. Acelem yoktu, belli bir yere gitmiyordum. Bir veya iki ay Teksas civarında dolaştıktan sonra, kendimi San Antonio'da buldum. Bu şehri sevdim ve bir süre kalmaya karar

verdim. Bir bara gerçek bir iş için başvurdum. Bir ay sonra Starbucks'ta bir duvara yaslanmış kahvemi beklerken bir reklam gördüm:

İkinci ligteki bir takım için futbol oyuncuları aranıyor. 18 yaşın üstünde ciddi, tecrübeli oyuncular. Seçmeler, 9 Mayıs'ta öğlen Alamodome'da yapılacaktır.

Bingo.

Vanderbilt'te üç sezon boyunca top tutucu olarak oynadıktan, koşu ve sayılarda rekorlar kırdıktan sonra... kolayca takıma girdim.

Tanrım, yeniden top oynayabilmek çok güzel bir şeydi. Buna hasret kalmıştım. Hayatım boyunca oynadığımdan daha iyi oynadım. Daha hızlı koştum, daha yükseğe zıpladım, mümkün olmadığını düşündüğüm yakalayışlar yaptım. Parası pek iyi değildi. Bu yüzden gündüz dokuzdan dörde kadar barda çalışmaya devam ettim. Sonra antrenmana, oradan da eve gidiyordum. Bir rutine dönüşmüştü. Takımdaki çocuklarla arkadaş oldum. Onlarla yedim içtim, takıldım, maçlardan sonra partilere gittim. Bunlar, şehir dışında onlarca insanın katıldığı, kafayı çektiği ve eğlendiği büyük partilerdi. Sarhoş kavgalarına karıştım, gölgelerde kızlarla öpüştüm.

Ama öpüşmenin sonucunda hiçbir şey olmuyordu.

Yapamıyordum.

Devamını getiremiyordum.

Kylie'yi pek fazla düşünmüyordum. Anneme ya da babama Kylie'nin nasıl olduğunu da sormuyordum. Bilmek istemiyordum. Yani istiyordum da istemiyordum. Bir kızla işler kızışmaya ve ilerlemeye başladığında tek gördüğüm Kylie oluyordu. Aklıma onu ne kadar uzun süre beklediğim, ilk öpücüğümü 17 yaşına kadar ona sakladığım ama bir noktada sarhoş olup kazara Allie Mercer'i öptüğüm geliyordu.

Kafayı yemiştim. Hayatıma devam etmek istiyordum ama edemiyordum. Donup kalmıştım. Bunu açıklayamıyordum, sözcükleri ağızımdan çıkaramıyordum.

En sonunda kızlarla uğraşmayı bıraktım. Zaten hiçbir sonuca varmıyordu ve onların bir şeyleri başlatmalarına, sonucunda bir şeyler olacağını düşünmelerine izin vermek de haksızlık oluyordu.

Kendime duyduğum nefret de iyi bir motivasyon kaynağıydı. Kendi zayıflıklarına duyduğum nefreti inanılmaz istatistiklere dönüştürdüm. Bu da benim keşfedilmemi sağladı. Zaten ikinci ligin amacı da buydu. Üniversite dışında bir yere gelmek. Ham yeteneğın yetiştirilmesi ve dokunulmamış potansiyelin keşfedilmesi.

Sezonun ortasında bir maçta, üçüncü çeyrekteydik. Los Angeles'a karşı oynuyorduk.

On dört sayıyla öndeydik, iki gol de bana aitti. Sıra bizdeydi. Oyun kurucu Timo Jeffries oyunu başlattı, pas verir gibi yaptı. Bu da bana aralardan geçip koşacak kadar zaman verdi. Sola kaydım. Top tam üstüme geldi ve ben sayı çizgilerine doğru kaydım.

Ama yalnız değildim. Savunmaları beni sıkıştırıyordu. Üstelik etkili de oluyordu. İki savunma oyuncusu tepemdeydi. Topu yakalamamı engelleyememelerine rağmen çok hızlılardı ve tam tepemdelerdı. Sağa gidiyor gibi yaptım. Bir tanesi bunu yedi. Hemen sola geçtim ama diğeri belimden tuttu ve beni yere çekti. Mücadele ederek bir iki metre daha gitmeye çalıştım.

Sahadaki diğeri savunma oyuncularını da bana doğru geliyordu. Tam kendimi yere bırakacaktım ki ağır çekimde bir şey gördüm.

Yüzünde vahşi bir sırıtış olan korkunç, iri bir adam bana doğru geliyordu. Bir elimi uzattım ve eğilmeye başladım ama yine de bana doğru geldi ve bana çarptı.

Bunu hissetmiştim. Kamyon çarpmış gibi oldum. Ama adam ıskaladı. Karın bölgeme vuracağına omzu sağ dizime çarptı.

Kemikten çıkan çatırtıyı duydum. Saf acının yarattığı patlamayı hissettim. Yere düşmüştüm. Ben ve bana çarpan çocuk haricinde kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Birisi beni yere çekti, dizime bir darbe daha aldım. Sonra birilerinin çığlık attığını duydum.

Bu bendim.

Düdük sesini duymadım. Dizimdeki acıdan başka bir şey hissedemiyordum.

“Kahretsin, dostum iyi misin?” Bu bana çarpan adamdı. Kaskını çıkarmıştı. Endişeli yüzünden terler akıyordu. “Bilerek yapmadım kusura bakma.”

Acıdan nefes alamıyordum.

Birisi yanımda diz çöktü. Dizime dokunduklarını hissettim. Sonra bir sedyeye taşındım. Beni yere çok sert bir şekilde bıraktılar. Baş dönmesi ve karanlık beni esir aldı ve kendimden geçtim.

2

ŞİMDİ NE OLACAK?

Bir hastane yatağındaydım. Dizim sargıdaydı ve yukarı kaldırılmıştı. Yalnızdım.

Ameliyattan daha yeni uyanmıştım. Bu ameliyatı yapmak zorunda olduklarını ve benim de kabul ettiğimi hatırlıyordum. Ailemi daha sonra arayacağımı söylediğimi hatırlıyordum. Maskeyi ve beni saran hissizliği hatırlıyordum.

Şimdi ise yalnızdım, dizim acıyordu. Bundan sonra neler olacak bilmiyordum.

Kahretsin. Bu iyi olmamıştı. Hiç iyi olmamıştı. Dizimin durumunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum ama en iyi ihtimalle sezonun geri kalanını kaçıracaktım.

İçeri bir hemşire girdi. “Uyanmışsınız. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Bay Dorsey?”

Omuz silktim. “İyiyim herhalde. Canım yanıyor.” Bu hafif bir ifadeydi. Dizimdeki ağrı beni öldürüyordu.

“Ağrı kesici bir şeyler vereyim mi?” diye sordu. Hemşire kahverengi gözlü, kahverengi saçlı orta yaşlı bir kadındı.

Başımınla onayladım. “Tabii.”

Sormak istiyordum ama sormadım.

Yarım saat sonra elinde bir kâğıt bardak ve zencefilli gazozla dönene kadar bekledim. Kâğıt bardakta iki ilaç vardı. İlaçları yuttum ve arkama yaslandım. En sonunda cesaretimi topladım. Hemşirenin isim etiketinde Pam yazıyordu.

“Pam?” Dizimin çevresindeki bandaja dokundum. “Durum ne kadar kötü? Bir daha ne zaman futbol oynayabileceğim?”

Yüzü ifadesiz bir hal aldı ve cevap vermedi. “Sanırım Doktor Lane’le konuşsanız daha iyi olur, Bay Dorsey.”

“Kahretsin.” Arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. “Demek ki durum hiç iyi değil.”

Kadın gülümsemeye çalıştı ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. “Her şey yoluna girecek, tatlım. Ben Dr. Lane’i çağıracağım.”

İki saat sonra, beyaz önlüklü, uzun boylu, zayıf, hafif kel bir adam odaya girdi ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. “Ben, nasılsın oğlum?”

Omuz silktim.

“Bana söyleyeceğin şeye bağlı, Doktor.”

Bir an sessiz kaldı. Sonra kırmızı, plastik ziyaretçi sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç geçirdi. “Açık konuşacağım, oğlum. Dizini çok kötü sakatlamışsın.”

“Ne kadar kötü?”

Doğrudan bana baktı. O gözlerde acıma gördüm. “Çok kötü. Aldığın darbe... kariyer bitiren cinsten bir darbe, Ben. Çok üzgünüm.”

“Kariyer...” Boğazımı temizlemek ve birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. “Kariyer bitiren mi? Şaka yapıyorsun. Şaka yaptığını söyle.”

Dr. Lane kafasını salladı. “Üzgünüm, Ben. Tekrar üstüne basabilmen için de fizik tedaviye gitmen gerek. Aylarca çalışırsan

kısa mesafelerde koşabilirsin belki. Ama futbol? Senin için bitti artık, oğlum.”

Bu adam bana tek bir konuşmada kaç kez *oğlum* diyecekti?

Başımı salladım. Adama bakmaktansa dizime baktım. Doktor, kötü haberi veren kişiydi sadece, onun bir suçu yoktu. Burnunu kırmak münasebetsizlik olurdu.

“Bir dakika yalnız kalabilir miyim?” diye sordum.

Ayağa kalktı ama odadan çıkmadı.

“Ailen var mı?”

Başımı salladım. “Evet.”

Ama o gittikten ve ben telefonumu aldıktan sonra bile evi aramadım. Nedenini bilmiyordum.

Gerçi bu yalandı. Ararsam eve gelmemi isteyeceklerdi, ben de Kylie ve Oz’u görmek zorunda kalacaktım. Annem birkaç hafta önce evlendiklerini ağzından kaçırmıştı. Artık o Kylie Hyde’dı. Onunla evlenmişti. Bunu öğrendiğimde perişan olmuşum. Ertesi gün işe ve antrenmana gitmemiştim.

Eve geri dönemezdim.

Evden ayrılmadan önce babam bana sağlık sigortası yaptırmıştı. Masrafları sigorta karşılayabilirdi ama zaten kendim de halledebilirdim. Ailemin gelmesine gerek yoktu. Gelmelerini istemiyordum.

Üzülecekler ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceklerdi.

Ama hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Ben bir daha futbol oynayamayacaktım.

Orada hastane yatağında tek başıma neredeyse ağlayacaktım. Ama ağlamadım.

Bir taksi beni eve götürdü. Timo geldi, anahtarlarımı aldı ve kamyonetimi eve getirdi. Benimle kalıp takılmak istediği belliydi

ama ona teşekkür ettim. O da gitti. Adam futbolcuydu, şu anda onunla zaman geçirmeyi kaldıramazdım.

Hastaneden çıkarken verdikleri talimat dosyasını karıştırdım. Öncelikle civardaki fizik tedavi uzmanlarının listesine baktım. En yakın olanı seçtim. Burası iki buçuk üç kilometre uzaklıktaydı. Bir yerden bir yere gitmenin bir yolunu bulana kadar taksi kullanabilirdim. Yakın gelecekte araba kullanmak söz konusu değildi.

Evde olsaydım annem ve babam götürürdü beni. Hatta Colt veya Nell bile götürürdü. Ama burada sadece ben vardım. Bunu kendi başıma yapmaya kararlıydım. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Babamı arayıp olanları anlatmam, beni alıp eve götürmesine izin vermem gerekiyordu. Ama sonra ne olacaktı? Vanderbilt'e geri mi dönecektim? Orada herkes beni tanıyordu, mahvolan futbol kariyerime acıyışları üniversitenin konusu olacaktı. Üçüncü sınıftan sonra okulu bırakıp ortadan kaybolmam yeterince kötüydü. Bir buçuk yıl sonra tekerlekli sandalyede geri dönmek mi? Asla.

Ertesi sabah acıdan sersemlemiş bir halde, koltuk değnekleriyle kiralık dairemin mutfağına gittim ve kahve yaptım. Önce sandalyeye oturup sonra tekrar kalkmak için debelenmektense ayakta içmek daha kolaydı. Bir taksi çağırdım ve taksiciye fizik tedavi uzmanının adresini verdim.

Burası bir alışveriş merkezinin ön tarafında, kuaförle kuru temizlemeci arasında kalmış bir yerdi. *Leveaux Fizik Tedavi ve Spor Salonu*. Taksi parasını ödedim ve koltuk değneklerime iki elle sıkı sıkı tutundum. Ağırlığımı verdim ve ayağa kalktım. Dengemi sağladım, koltuk değneklerimi düzelttim ve kayıt bölümüne doğru gittim. Dışarıda cehennem sıcaklığı vardı. Kapıya vardığımda şıpır şıpır terlemiştim.

Hoparlörlerden Alan Jackson çalıyordu. İçerisi Teksaslıların seveceği şekilde serindi. Burası oldukça küçük bir yerdi. Her

çeşit ağırlık aletleri, dambıllar, koşu bantları, diğer aletler ve küçük bir yürüyüş parkuru için boşaltılmış bir alan vardı. Spor salonunu inceledim. Bacak kaldırma aletinde çalışan yaşlıca bir adam vardı. Fazla kilolu bir kadın şıpır şıpır terliyor, ofluyor ve merdiven çıkma aletinde debeleniyordu. Sarı saçlarını örmüş bir kadın, dizinden aşağısında protez olan siyahî genç bir adamın yanında dikiliyor, adam çalışırken onu yüreklendiriyordu. Adam çömeliyor, dambılı kaldırıyor, onunla birlikte ayağa kalkıyor, dambılı başının üstüne kaldırıyor, sonra eğiliyor, çömeliyor ve tekrar yere bırakıyordu.

Ben içeri girerken zil çaldı. Sarışın kadın adamın sırtını sıvazladı. “Devam et, Nick. Harika gidiyorsun. Altı tekrar daha yap, olur mu? Ben hemen geliyorum.”

Bana yaklaştı. Yüzünde sıcak, ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı. Kadın harikaydı. Çok uzun değildi, 1.65 civarındaydı ama fitti. Elini uzattı. Ben de elimi uzattım ve kadının elini nazikçe sıktım.

“Merhaba,” dedi. “Ben Cheyenne Leveaux. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Vücudunu incelemek istiyordum ama bakışlarımı gözlelerinden ayırmadım. “Merhaba. Ben, Ben Dorsey. Kısa bir zaman önce dizimden yaralandım. Hastane fizik tedavi uzmanı olarak size yönlendirdi.”

Cheyenne başıyla onayladı. “Tabii. Ofise gel de düzenlemeleri yapalım.” Arka taraftaki bir kapıyı gösterdi. Protezli adamın yanından geçtik. “Harikasın, Nick. Hareketleri gördüm. Bence bugünlük yeterli. Çarşamba günü görüşürüz, olur mu?”

“Çarşamba görüşürüz, Cheyenne.” Nick el salladı.

Kadının ofisi belli ki depo tarzı bir yerdi. Küçücük bir masa, üstünde fi tarihinden kalma bir dizüstü bilgisayar, dosya dolabı ve sandalyeden çok jimnastik topuna benzeyen bir şey vardı. Duvarlardan birine katlanan bir sandalye yaslanmıştı. Cheyenne

sandalyeyi açtı ve ben dikkatli bir şekilde sandalyeye otururken başımda bekledi.

Ben otururken beni dikkatli bir şekilde izleyip yardım etmek için hiçbir harekette bulunmaması ilginçti. Ben koltuk değneklerimi bacaklarımın arasına koyduktan sonra o da jimnastik topunun üstüne oturdu ve hafifçe zıpladı.

“Evet, Ben. Bana olanları anlat bakalım.”

Omuz silktim. “Futbol işte. Dizime bir darbe aldım, ameliyat oldum. Artık futbol oynamak filan yok.”

“Pek adil olmamış, değil mi?” Sırtını duvara doğru yasladı, ayaklarını masanın üstüne koydu.

Muhabbet arasında onu inceleme fırsatı yakalamıştım. İlk baştaki tahminlerimden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Benden oldukça yaşlı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha da yaşlı olduğunu anlamıştım. Çok formdaydı. Üstünde tayt ve spor sutyeni vardı. Birçok erkeğin kiskanacağı tarzda karnı, güçlü kolları, kuvvetli bacakları vardı. Ama gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar, bakışlarında bir sertlik, yaşla birlikte gelen bir tecrübe vardı.

“Adil olmayan nedir?” diye sordum.

“Hayallerin bu kadar kolay yıkılması.”

Kafamı salladım. “Bana hiç gerçek gibi gelmiyor. Sürekli bunu halledip diğer sezon oynamam gerektiğini düşünüyorum.”

“Doktor, teşhisinden emindi, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, Dr. Lane oldukça açık konuştu. Baston olmadan yürüyebilmemin bile aylar süreceğini, kısa mesafede koşabilmemin bundan da uzun süreceğini söyledi. Futbolun ise imkânsız olduğunu belirtti, bu konuda netti.”

Bana acır gibi bir soluk verdi. “Dr. Lane’i iyi tanıyorum. Çok iyi bir doktordur. Ama seni onun beklediğinden daha kısa sürede ayağa kaldırabiliriz, özellikle de sen kararlı olursan. Mucize sözü veremem. Futbol kariyerinin bittiği kesin ama seni kısa süre

içinde yürütebilirim.” Bakışları beni delip geçiyordu. “Tabii sen de kararlı ve azimli olduğun sürece. Başarın sana bağlı.”

“Kendinden emin gibisin.”

Cheyenne omuz silkti. “Sekiz yıldır fizik tedavi uzmanıyım, ondan önce de on sene acilde hemşirelik yaptım. Bu yüzden evet, tecrübelerimden biliyorum.”

“Sorun olmazsa ne gibi tecrübelerin olduğunu öğrenebilir miyim?”

Gülümsedi. Gülümsemesinde saf bir sıcaklık vardı. “Ben eskiden dansçıydım. Bale ve çağdaş danslar. Annem beni dört yaşında baleye başlatmıştı. Yedi yaşına geldiğimde dans grubundaydım. Üniversitede Juilliard konservatuvarına girdim. Orada iki inanılmaz yıl geçirdim. Sonra... saçma sapan bir şey oldu. Erkek arkadaşımla Rockefeller Merkezi’nde buz pateni yapıyordum. Kaydım ve düştüm. Bileğimi burktum. Buza çarptığımda erkek arkadaşım üstüme düşmemek için kenara çekilmek isterken pateni aşıl tendonumu kesti.

“İyileştim, koşabiliyor, yürüyebiliyordum ama dans işi benim için bitmişti. Bileğim ve tendonum gerilimi kaldıramıyordu. Denedim. Bir yıl daha çaba gösterdim ama danışmanım, ‘Cheyenne artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi,’ dedi.” Omuz silkti ama ben bu durumun onun için hâlâ zor olduğunu anlamıştım. “Dans etmeye devam edebilir, ağırdan alabilir, kendime zaman verebilirdim. Biraz daha dinlenip bir gruba katılabilir, yavaş yavaş başlayabilirdim. Ama ben savaşçıydım. En iyisi olmam lazımdı. En iyisi olamayacaksam da uğraşmanın ne anlamı vardı? Ben de dansı bıraktım ve New York’tan ayrıldım. En sonunda kızımı doğurdum ve hemşirelik okudum.”

“Kızın mı var?” Potansiyel fizik tedavi uzmanıyla konuşulmayacak kadar özel bir konuydu bu. İşler normalde böyle mi yürüyor, bilmiyordum.

Cheyenne gülümsedi. “Evet, senin yaşlarında. Üniversitede okuyor.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Ben de sustum, sonra konuyu değiştirdim. “Ee, nereden başlıyoruz?”

Ayaklarını masadan kaldırdı, dosya dolabındaki bir çekmeceyi açtı ve bir dosya çıkardı. Bana bir yığın kâğıt verdi. “Tabii ki kâğıt işleriyle. Bunları doldur. Ben hemen geliyorum. Müşterilerimi kontrol etmem lazım.”

Kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Taytının içinde ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedim. Ama bu düşünce yüzünden hemen suçluluk duydum. Benim yaşımda bir kızı vardı. Ama kadın ne kadar yaşlı olursa olsun çok güzeldi ve bu benim dikkatimi çekiyordu.

Dikkatimi önümdeki kâğıtlara verdim. Fizik tedavi uzmanım olarak bu kadar güzel bir kadın seçmişken, fizik tedavi gelmek isteyeceğim bir yer olacaktı.

Haftada üç gün, akşamları saat yedide başlamaya karar verdik. Bana saat olarak geç gelmişti ama Cheyenne tuhaf saatlerde çalıştığını söyledi. Özellikle de müşterileri seansları kendi çalışma saatlerine göre düzenledikleri için.

O kadar uzun saat ayakta durmam mümkün olmadığı için barda çalışmayı bıraktım. Onlar da benim için bir pozisyonu boş bırakacak değillerdi. Beni bir süre idare edecek kadar param vardı. Şu anda en büyük düşmanım can sıkıntımdı.

Otobüs durağının evime çok uzak olmadığını keşfetmiştim. Otobüs, hem kütüphanenin hem spor salonunun oradan geçiyordu. Ben de kütüphanede zaman geçirmeye başladım. Elime bir kitap alıp bir köşeye oturuyor, orada istediğim kadar kalıyordum. Aslında bu birçok gün açılışından kapanışına kadar oluyordu. Futbolun benim için bittiğini anladığımdan beri

takım arkadaşlarımla arama mesafe koymuştum. Aslında bu çok zor olmamıştı. Biz futbol arkadaşydık, antrenman arkadaşydık, alkol arkadaşydık. Hiçbiri benim nereden geldiğimi, neden San Antonio'da yalnız olduğumu bilmiyordu. Bu yüzden onlardan uzaklaşıp kendime dönmem zor olmadı.

Fizik tedaviyse zordu.

Cheyenne tatlı, samimi bir kadın olarak güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Beni sınırlarımı zorlamaya teşvik ederken acımasızdı ama bir yandan da yüreklendirici ve nazikti.

Cheyenne bana çok kişisel sorular sormasa da çalışırken olayları ağzımdan almayı başarıyordu. Ona ünlü bir futbol oyuncusunun oğlu olduğumu, annemin konuşma güçlüğü yaşayan insanlarla çalıştığını anlatmıştım. Hatta en yakın arkadaşım Kylie'den bile kendimi kaybetmeden bahsetmeyi başarmıştım. Ama Cheyenne'in bu konuyu hemen değiştirmesi bana biraz fazla umursamaz konuşmuş olabileceğimi gösteriyordu.

Yavaş yavaş Cheyenne benim tek arkadaşım haline geldi. Kendimi pazartesi, çarşamba ve cuma akşamlarını iple çekerken buldum. Seanstan sonra ağırlık aletlerine oturuyor, salonun kapısını kapatıyor ve sohbet ediyorduk. Bana New York'ta dans ettiği zamanlardan, arkadaşlarıyla Central Park'a veya Bryant Park'a gidip eğlence olsun diye dans ettiklerinden, öylesine dans ederken bile nasıl insanları başlarına topladıklarından bahsetti. Dansı bırakma kararıyla yüzleştğinde ne kadar kızdığını, uzun süre bu kızgınlığının geçmediğini, hayalini elinden aldığı için hayata öfkeli olduğunu anlattı.

Bunu çok iyi anlıyordum. Ben de öfkeliydim. Dizimi mahveden adamdan nefret etmek istiyordum. Hayattan nefret etmek istiyordum. Kendime acıma duygusunun içinde boğulmak istiyordum. Ben ne yapacaktım ki şimdi? San Antonio'da birkaç sezon daha geçirdikten sonra profesyonele geçebilirdim. Koçum

söylemişti bunu. Beni izlemeye gelen yıldız avcılarıyla da birkaç kez konuşmuştum. Bana burada birkaç sezon oynamamı, yeteneklerimi geliştirmemi, biraz daha skor yapmamı söylemişlerdi. Ondan sonra iyi duruma gelecektim.

Şimdiyse elde işe yaramaz skorlar, mahvolmuş bir diz, bitmiş bir kariyer vardı. Siyasi bilimlerde üç sene okumuştum. Bununla ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Her zaman bununla hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm. Aslında hiç düşünmemiştim. Benim olayım futboldu. Babam, bir bölümü bitir, diye ısrar etmişti. Futbol oynamaya devam edebilirsin, profesyonel olabilirsin, demişti, ama bir bölüm daha oku. Pişman olmazsın.

Peki ya şimdi? Kahrolası siyasi bilimler. Ben siyasetçi filan değildim ki. Ben yalan söylemeyi beceremezdim. Kendine hizmet eden gerizekâlılara da sabrım yoktu. Bu yüzden Washington veya herhangi bir eyaletin başkenti benim için söz konusu değildi.

Ee o zaman?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama Cheyenne bütün öfkemi ve hayal kırıklığımı terapiye yönlendirmemi sağladı. Öfkemi ve kafa karışıklığımı, şüphelerimi ayağa kalkabilmeye sevk etmemi sağladı. Önce koltuk değnekleriyle yürümeye başla, sonra bir sonraki adımı düşün.

Bu sırada ailemle kısa görüşmeler yapmaya devam ediyordum. Hiç detay vermiyordum. Babam sezonun nasıl geçtiğiyle ilgili sorular soruyordu, ben de her zaman acelem varmış gibi yapıyor, sorularından elimden geldiğince kaçmaya çalışıyordum. Ona yalan söylemezdim ama doğruyu da söyleyemezdim.

Bunu kendi başıma halletmem gerekiyordu.

Neden mi?

Nedeni belki de benim inatçı herifin teki olmamdı.

3

GECE 02:36

Ağırlığı gerilerek, canım yanarak bacaklarımla ittim. Sağ dizimdeki acıyla mücadele ediyordum. Bacaklarımı düzeltmeyi başardım, şimdi bacaklarımı indirip gerilimi serbest bırakmak istiyordum. Tam bunu yapacaktım ki...

Cheyenne, “Olduğun gibi kal, Ben,” dedi. “On saniye. Sadece on saniye. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.”

Yapamazdım. Ben korkağın tekiydim ve canım çok yanıyordu. Yine de denedim. Her yerim titriyordu, yüzümden terler akıyordu. Gerildim, ağırlığı bırakma dürtümle mücadele ederken gürledim.

“Dokuz... sekiz... yedi... altı! Öyle tut, Ben! Beş saniye daha, hadi!” Yanımda diz çökmüştü, sesi her zamanki gibi sabırlı ve yüreklendiriciydi.

Bacağım titriyordu. Yaralı dizimdeki acı o kadar şiddetliydi ki neredeyse ağlayacaktım. “Yapamıyorum. Kahretsin. Bırakmam lazım.”

Ağırlığı indirmeye başladım ama dizim pes etti. Cheyenne hemen müdahale etti ve ağırlığı yakaladı. Oturma pozisyonuna

geçtim, sağ bacağımı dizimin oradan tuttum ve sıranın üstüne doğru kaldırdım. Sonra dirseklerimi bacağımın üstüne dayayarak soluk soluğa bir halde öne çöktüm.

Buradaki en acınası şey neydi, biliyor musunuz? Ağırlık sadece kırk beş kiloydu. Ben sadece on tekrardan iki set yapabiliştim. Eskiden vücudumun iki katı gelen ağırlıkları yirmişer tekrardan altı veya sekiz set yapardım. Şimdi kırk beş kiloyu yirmi kez kaldırıncaya soluk soluğa kalıyor, terliyordum. Dizim o kadar acıyordu ki sesimdeki titreme her şeyi ortaya koyar diye konuşmaya bile cesaret edemiyordum.

Elini omzuma koyduğunu hissettim. Yüzümün önünde beyaz bir havlu belirdi. Havluyu aldım ve yüzümü, boynumu, göğsümü sildim. Sonra bana uzattığı bir şişe suyu aldım.

“Harikaydın, Ben. Çok iyi ilerleme kaydediyorsun.” Kendi şişesinden bir yudum aldı, zayıf omzunda havlu vardı. Saçlarıyla oynadı. Parlak sarı örgüsü sırtına doğru iniyordu. “Bir dahaki sefere üç set yapmaya çalışalım, tamam mı?”

“Bugün iki seti zor yaptım, Cheyenne. Üç set yapmak biraz zaman alacak.” Sesimin bu kadar mağlup çıkmasından nefret ediyordum.

Önümde diz çöktü. Bakışlarım isteksiz bir şekilde beyaz tişörtünün altından görünen grili pembeli spor sutyenine, sonra da siyah taytına gizlenmiş kaslı bacaklarına kaydı. Bakışlarımı tekrar ela-yeşil gözlerine çevirdim. Onu incelediğimi fark ettiyse de belli etmiyordu.

“Ben, kendine çok yükleniyorsun. Daha bir ay oldu. Biraz zaman alacak, tamam mı? Biraz sabırlı olman lazım.”

“Biliyorum,” diyerek iç geçirdim. Gerilimi azaltmak için boynumu çevirdim. “Bu kadar kısıtlı olmak çok kötü.”

Samimi ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Benden yaşça büyük olduğunu ele veren tek şey gözlerinin kenarlarındaki

hafif kırıışıklıklardı. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama yeterince büyüktü. Üniversite okuyan bir kızı vardı. Yani en azından kırk yaşında olması lazımdı. Ama ne mükemmel bir kırktı o öyle.

“Anlıyorum, Ben. Anlıyorum.” Sağlam dizime hafifçe vurdu. Parmakları bacağımda biraz uzun süre mi kalmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? “Ben de geçtim bu yollardan. Neler yaşadığını, ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bunu yapabilirsin. Sadece biraz sabırlı olman ve planımıza sadık kalman gerek.” Ayağa kalktı, arkasını döndü ve raftan beşer kiloluk iki ağırlık aldı.

Arkası dönük olduğu için bakışlarımı kalçasına kaydurdım. Sıkı, kaslı kalçasına.

Benim sorunum neydi? Kadının üniversiteye giden kızı vardı. Kadın benim fizik tedavi uzmanımdı. Onu böyle dikizlememem gerekiyordu. Ama yine de futbol kariyerimdeki şansımı yitirmeme neden olan o maçta sakatlandığımdan beri buradaydım ve bu kadını dikizleyip duruyordum. Bakışlarımı ondan uzak tutmaya çalışıyordum, özellikle de o bana bakarken.

Tıpkı şimdiki gibi. Off. Beni onu dikizlerken yakalamıştı. Ama benden uzaklaşmadı, beni azarlamadı veya bana kızmadı. Her zamanki gibi nazik, sıcak ve sabırlı bir şekilde gülümsedi.

“Hadi. O dizi yürütme zamanı geldi, beyefendi. Hadi bakalım. Kalk kalk.” Elimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Bir an için eli elimde kaldı. Bu merak etmemi sağlamaya yetmişti. Sonra bana ağırlıkları verdi ve yürüyüş parkuruna giden yolu gösterdi. Yanımda yürüdü. Elinde on kiloluk ağırlıklar vardı. Hızımızı o belirledi. Ona yetişmek için çabaladığımı, adına yürümek denemeyecek kadar çok topalladığımı görmezden geliyordu.

Sonra ayağım halıdaki bir kırıışıklığa takıldı ve sendeledim. Öne doğru tökezledim, sakat dizim döndü ve altımdan gitti.

Düştüm, ağırlıklar da elimden kaydı. Dizim yere çarptı. Ayak parmağımdan kalçama kadar bacağımın tamamını acı sardı. O kadar şiddetliydi ki karnım kasıldı. Dizimi düzelttim. Soluk soluğaydım ve ana avrat küfretme dürtümle mücadele ediyordum.

“Ben! Kahretsin! İyi misin?” Yanımda diz çöktü ve doğrulmama yardım etti.

Elini dizime götürdü. Eşofmanımın dizimin üstündeki çitçitlerini açtı ve bacağımı ortaya çıkardı. Elleri sıcak ve güçlüydü. Dizimi esnetti, bacağımı ben acıdan bağırana kadar düzeltti.

“Off!” Bacağımı elinden kurtardım ve geriye doğru yattım. “Bu çok acıttı.”

Cheyenne yüzünde endişeli bir ifadeyle, “Bence bugünlük yeter,” dedi. “Sanırım şişecek.”

“O kesin.” Acımı bastırmaya çalıştığım için sesim sert çıkmıştı.

“Ayağa kalkabilir misin?” Elimi tuttu ve beni çekti.

“Evet, ayağa da kendim kalkabilirim, tamam mı?” Elimi çekerek onu tersledim.

“İyi o zaman, kalk bakalım.” Geri çekildi. Yüzündeki incinmeyi gizleyememişti.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Off, Cheyenne. Özür dilerim. Salaklık ettim. Sen bunu hak etmiyorsun.”

Bu sözlerimden sonra gülümsemesi geri geldi. Elini uzattı. Bu sefer elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Elimi bırakmayarak, “Pekâlâ, bakalım üstüne basabiliyor musun?” dedi. Sendeledim, dengemi sağladım ve ağırlığımı hafifçe dizime verdim. “Hayır, hayır, olmuyor,” diye inledim. Dizim pes ederken olduğum yerde sıçradım.

“Tamam, bana yaslan.” Zayıf omzunu kolumun altından geçirdi ve bana destek çıktı.

Cheyenne küçük bir kadındı. Benim 1.87 boyuma karşı o 1.65 civarıydı. Ondan en az otuz kilo fazlam vardı ama buna rağmen bana destek çıkabilmişti. Salondan çıkıp soyunma odasına gitmeme yardım etti. Bankın üstüne çöktüm ve bacağımı düzelttim. Bu hareket vücuduma bir acı akını yollayınca gözlerimi kapattım.

Cheyenne, “Bu bizi geriletti, değil mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet, öyle oldu.”

Yanıma oturdu ve eşofmanımın çitçitlerini kapattı. İşini bitirdiğinde bana biraz fazla yakın oturduğunu fark ettim. “Buz koymamız lazım.”

“Evet, eve gidince koyarım.”

“Eve nasıl gideceksin? Götürecek biri var mı?”

Omuz silktim. “Hayır, otobüse binerim, sonra da yürürüm, her zamanki gibi.”

Kaşlarım çatı. “Olmaz ki. Daha kötü olursun.”

“Bu dizimle araba kullanamayacağım da bir gerçek. Işınlanma konusunda hâlâ çalışıyorum.”

Güldü ve omzuma vurdu. “Çok bilmiş.”

“Kalın kafalı olmaktan iyidir,” dedim.

“Seni eve bırakmamı istemeyerek kalın kafalılık ediyorsun, değil mi?”

Gururumu hiçe saydım.

“Cheyenne, beni eve bırakır mısın?”

Işıl ışıl gülümsedi.

“Neden olmasın, Ben? Memnuniyetle.”

Ben de kapıya yaslanarak onu bekledim. Cheyenne aletleri kapattı, ışıkları söndürdü, sonra kapıyı kilitledi. Spor çantasını omzuna taktı. Bense annem ve babam beni böyle yetiştirdiği için içgüdüsel olarak çantayı elinden aldım.

“Ben, ben kendim...” İtiraz etmeye kalktı.

“Ben de yapabilirim. Dizim sakat ama tamamen işe yaramaz da değilim.” Çantayı sağ omzuma astım ve koltuk değneğime yaslandım.

Çantasını taşımama izin verdi. Bana her zamankinden farklı bir şekilde gülümsedi. Sanki bu gülümsemesi biraz daha... özeldi. Daha az profesyonel. Biraz daha... bilemiyordum. Çoğu zaman Cheyenne’i anlayamıyordum.

F-150’sinin arka kapısını açtı, çantayı elimden aldı ve arka koltuğa attı. Sonra sürücü koltuğuna geçti. Bu büyük bir kamyonet değildi. Benim Silverado’m kadar yüksek değildi. Ama yine de arabaya binmek zor olacaktı. Koltuk değneğimi, aptal koltuk değneğimi arabanın içine bıraktım. Kapı kolunu ve koltuğu tuttum. Vücudumun sadece üst kısmını kullanarak kendimi koltuğa doğru çektim.

Cheyenne, sesinde tuhaf bir tonla, “Belli ki karın kaslarında bir sorun yok,” dedi.

Yorumuna şaşırarak ona baktım. Ama o kamyoneti geri geri çıkarmaya odaklanmıştı. Bir an için yüzünün kızardığını sandım. Ama bu çok saçmaydı. Kırk yaşında, yetişkin bir kızı olan bir kadının yirmi yaşındaki bir çocuk yüzünden kızarması imkânsızdı.

Dairemin adresini verdim. Yolculuk şaşırtıcı derecede huzurluydu, tuhaflık filan yoktu. Radyoyu The Highway kanalına çevirdi. Clare Dunn’dan “Cowboy Side of You” şarkısı çalmaya başladı. Sözleri bildiğimi fark edince şaşırdım. Ama Nashville’de büyüüyüp sonra Teksas’ta yaşayıp, sana göre olmasa da country tarzı müzik dinlememen imkânsızdı.

Daireme geldik. Cheyenne arabadan indi, benim tarafıma geldi ve arabadan inmeme yardım etti. Tanrım, yetersiz olmaktan, düşersem diye yanımda durmasından nefret ediyordum. Ama bir yanım, çok derinlerde bir yanım, yanımda durmasını, yakı-

“Ben de yapabilirim. Dizim sakat ama tamamen işe yaramaz da değilim.” Çantayı sağ omzuma astım ve koltuk değneğime yaslandım.

Çantasını taşımama izin verdi. Bana her zamankinden farklı bir şekilde gülümsedi. Sanki bu gülümsemesi biraz daha... özeldi. Daha az profesyonel. Biraz daha... bilemiyordum. Çoğu zaman Cheyenne’i anlayamıyordum.

F-150’sinin arka kapısını açtı, çantayı elimden aldı ve arka koltuğa attı. Sonra sürücü koltuğuna geçti. Bu büyük bir kamyonet değildi. Benim Silverado’m kadar yüksek değildi. Ama yine de arabaya binmek zor olacaktı. Koltuk değneğimi, aptal koltuk değneğimi arabanın içine bıraktım. Kapı kolunu ve koltuğu tuttum. Vücudumun sadece üst kısmını kullanarak kendimi koltuğa doğru çektim.

Cheyenne, sesinde tuhaf bir tonla, “Belli ki karın kaslarında bir sorun yok,” dedi.

Yorumuna şaşırarak ona baktım. Ama o kamyoneti geri geri çıkarmaya odaklanmıştı. Bir an için yüzünün kızardığını sandım. Ama bu çok saçmaydı. Kırk yaşında, yetişkin bir kızı olan bir kadının yirmi yaşındaki bir çocuk yüzünden kızarması imkânsızdı.

Dairemin adresini verdim. Yolculuk şaşırtıcı derecede huzurluydu, tuhaflık filan yoktu. Radyoyu The Highway kanalına çevirdi. Clare Dunn’dan “Cowboy Side of You” şarkısı çalmaya başladı. Sözleri bildiğimi fark edince şaşırdım. Ama Nashville’de büyüyüp sonra Teksas’ta yaşayıp, sana göre olmasa da country tarzı müzik dinlememen imkânsızdı.

Daireme geldik. Cheyenne arabadan indi, benim tarafıma geldi ve arabadan inmeme yardım etti. Tanrım, yetersiz olmaktan, düşersem diye yanımda durmasından nefret ediyordum. Ama bir yanım, çok derinlerde bir yanım, yanımda durmasını, yakı-

nımda olmasını seviyordu. Çünkü bu beni önemseydiği anlamına geliyordu.

Çok uzun zamandır yalnızdım.

Zemin kattaki dairemin kapısına gelene kadar bastonuma istediğimden daha çok sefer yaslanmak zorunda kaldım. Cheyenne yanımdaydı, yardım etmeye çalışmıyordu, sadece yanımda duruyordu. Ne olur ne olmaz diye. Kapının kilidini açtım, ittim. Kapı içerdeki duvara çarptı. İçeri girdim ve dönüp kapıdan girmeyen Cheyenne'e baktım.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Şey..." Bakışları benimkilere odaklandı. Sonra gülümsedi. İşte o diğer gülümseme. Yine ıslıl ıslıl, sıcak ve hakiki ama... özel. Bunu nasıl tanımlayacağımı bilemiyordum. "Tabii, birkaç dakikalığına geleyim."

Önce mutfaktaki, sonra da salondaki ışıkları açtım. İşte dairem bu kadardı. Mutfak, salon ve yatak odası. Küçüktü ama benimdi. Daha doğrusu babamındı. İkinci ligte futbol oynamaya başladığımdan beri bana parasal olarak destek oluyordu. Ama şimdi neler olacağım bilmiyordum. Ona yaralanmadan veya bunun ne anlama geldiğinden söz etmemiştim. Bu konuyu geçiştirip duruyordum.

Evim çok dağınıktı. Lavaboda bulaşıklar, odama giderken yerde kıyafetler vardı. Yatağım düzeltilmemişti. Tezgâhın üstünde bir pizza kutusu vardı.

Suratımı buruşturdum ve utangaç bir şekilde Cheyenne'e baktım.

"Burası çok dağınık. Kusura bakma."

Sırıttı. "Sen bekârsın. Böyle olmasaydı o zaman endişelenirdim." Başparmağı ve işaretparmağıyla pizza kutusunun kapağını açtı, içine baktı ve hemen kapattı. Kutu bir süredir oradaydı. "Sen bir de benim evi gör. Bundan daha iyi değil."

Onun evini görmek mi? Bunun aklıma getirdiği düşüncelerden memnun olduğumu söyleyemeyecektim. Yakınlarda bir yerde iki yatak odalı küçük sevimli bir ev düşündüm. Çift kişilik bir yatak, belki mavi bir yorgan. Banyonun kapısına asılmış bir sutyen. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve o görmeden arkamı döndüm.

“Dünden kalan pizzam var,” dedim. Buzdolabından kutuyu çıkardım. “Biraz da bira.”

Gözleri ışıldadı.

“İşte bugün duyduğum en güzel fikir.”

İşte böylece, kendimi fizik tedavi uzmanımla kanepemde oturup peynirli pizza yerken, bira içerken ve *Zor Ölüm 2*'yi izlerken buldum.

Daha da kafa karıştırıcı olanı kanepedeki oturuş pozisyonumuzdu. Ben köşedeydim, ayaklarımı sehpanın üstüne uzatmıştım. O da hemen yanımda oturuyordu. Vücudu kanepenin diğer ucuna doğru dönüktü. Bacaklarını altına almıştı, filmi izliyordu. Kolum... kanepenin arkasına doğru uzanıyordu. Ona dokunmuyordu tabii ama yakındı. Çok yakındı. Damarlarımın altında nabzım gümbür gümbür atıyordu. Elim omuzlarına dolanmaya can atıyordu. İşte bunlar çok saçma düşüncelerdi. Ama arzu oradaydı işte.

Kolumu omuzlarına dolarsam ne yapacağını merak etmeden edemiyordum. Belki hiçbir şey yapmazdı, belki memnun olurdu, belki kızardı. Ama hayır, o öyle biri değildi. O beni nazik bir şekilde geri çevirmenin bir yolunu bulurdu.

Filmin yarısında lavaboya gitti. Sinirlerim çok gerilmişti. Kolumu biraz daha aşağı indirdim. Geri döndüğünde bakışlarını bana, koluma çevirdi. Ama yine de yanıma oturdu. Artık kolum omuzlarındaydı. Kanepeye iyice yerleşti ve bana sokuldu.

Ağzım kurumuştu.

Günün yorgunluğu üstüme çöktü. Kendimi uyanık kalmaya çalışırken buldum. Cheyenne de yanımda uykuyla mücadele ediyordu. Bana gitgide daha çok yaklaşıyordu. O kadar ki film bittiğinde tamamen bana yaslanmıştı. Fit, sıkı ve kaslı bir kadına göre teni yumuşacıktı. Filmin jeneriği akarken ben de elimi aşağı indirdim ve belinde durdum. Parmaklarım kalçasının üst kısmıyla beli arasındaki noktaya değiyordu.

Uyumak üzereydim ama yakınlığı, yanımda oluşunun verdiği his kuvvetliydi.

Ama en sonunda uykuya daha fazla karşı koyamadım ve uyuyakaldım.

Uyandım ve gözlerimi kırptırdım. Uyuyakaldığımı fark ettim. Televizyon kendi kendine kapanmıştı. Boynumu küttlettim ve mikrodalganın üstündeki kırmızı sayılara baktım. Gece 2:23.

Kahretsin. Uzun süre uyumuştuk. Son birkaç saati yeniden hatırladım. Fizik tedavi randevum saat yedideydi, bir buçuk saat sürmüştü. Sonra Cheyenne beni eve bırakmıştı. Sonra film...

Cheyenne yanımda döndü, gerildi ve boğazından öyle bir ses çıkardı ki nedense bu sesin tatlılığı, samimiyeti kalbimi sıkıştırdı.

“Saat kaç?” diye sordu.

“İki buçuk.”

Hemen doğruldu. “Off. Yarın sabah dokuzda bir müşterim gelecek. Gitmem lazım.”

Bastonuma yaslanarak ayağa kalktım. Dizimin ne kadar zayıf olduğunu unutmuştum. Çok fazla ağırlığımı verince sendeledim. Ama Cheyenne oradaydı, beni tuttu. Yanımdaydı. Çok yakınımdaydı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Ela-yeşil gözleri nasıl yorumlayacağımı bilemediğim şeylerle doluydu.

“İyi misin?” diye sordu. Sesi fısıltıdan ibaretti.

Geri çekilmedi. Nedense bir sebepten kolunu belime dolamıştı, diğer eli göğsümdeydi. Ağır ağır ve derin derin nefes alıyordum çünkü benim kollarım da ona dolanmıştı. Sırtında duruyor ve yavaş yavaş aşağı iniyordu. O ise beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Gözlerini kırptırdı. Dilini dudaklarında gezdirdi. Bakışlarım bu hareketi takip etti.

Düşünmeyi reddettim ve her şeyi akışına bıraktım.

Şampuanla hafif ter kokuyordu. Kollarımda minik ve yumuşacıktı. Göğsü, ince ve atletik yapısına rağmen spor sutyeninin saklayamadığı memeleri benim göğsümün karşısında duruyordu.

Kahretsin, onu öpmeyi çok istiyordum. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki, o kadar uzun zamandır bu kalp ağrısıyla uğraşıyordum ki. Kylie'de çok hızlı hamle yapmamış kendimi tutmuştum, zamanlamanın doğru olması için uğraşmıştım. Çok uzun süre beklemiştim. Aynı hatayı bir daha yapmak istemiyordum. Artık korkunun beni geri planda tutmasına izin vermiyecektim.

Ben de eğildim ve dudaklarıma vuran nefesini, tişörtümdeki parmaklarını hissettim. Yumuşak, nemli, sıcak dudaklarını dudaklarımda hissettim.

Ama sonra o yavaş ve temkinli ama kararlı bir şekilde geri çekilmeye başladı. "Ben... Tanrım. Yapamam. Yapamayız." Dengede olduğumdan emin olana kadar bekledi. O anda bile beni düşünüyordu.

Utanç, incinme, hayal kırıklığı her yanıma sardı. "Hayır, ben özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Bana doğru uzandı ama dokunmadı. "Özür dileme, Ben. Senin kadar ben de istedim. Ama... yapamam." Uzun, titrek bir nefes koyuverdi. "Senin yaşında kızım var benim, Ben. Senin

fizik tedavi uzmanını. Sen benim müşterimsin. Bunun olmasına izin veremem.”

Başımı salladım. “Anladım.” Duygularımı kapattım, derinlere gömdüm. Sesime hissetmediğim bir umursamazlık yerleştirdim. “Sen harika bir terapistsin, Cheyenne. Gerçekten. Geçtiğimiz ayda bana çok yardımın dokundu. Ben... bunun işi ilişkimizi etkilemeyeceğini umuyorum.”

Gülümsedi ama bu gergin ve uzak bir gülümsemeydi. “Sorun olmaz.” Tekrar nefes verdi ve gözlerini ovuşturdu. “Gitmem lazım. Saat geç oldu ve benim evim şehrin diğer ucunda.”

Şimdi kendi hislerimden başka şeylere de dikkat edince ne kadar yorgun olduğunu fark ettim. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Bir an için oraya çökecek sandım ama sonra kendini topladı ve doğruldu.

“Cheyenne, diyorum ki...” Az önce olanları düşünerek teklif etmeye çekindim. “Araba kullanabileceğinden emin misin?”

Gülümsedi ve omuz silkti.

“Tabii ki. Uzun süre acilde hemşirelik yaptım, unuttun mu? Alışkınım ben.”

Kanepeyi gösterdim. “Burada kalabilirsin.”

Kafasını salladı ve kapıya yöneldi. “Hayır, gitmem lazım. Ama teşekkürler.”

Bastonuma yaslanarak ona kapıya kadar eşlik ettim. Kapı açık bir halde duraksadı. Ben durmasını hiç beklemiyordum. Üst basamaktan ona bakmak için peşinden gidiyordum. O durup da dönünce bana çarptı. Kollarım yine ona dolanmıştı. Ne düşündüğümü bilmiyordum ama yine onu öpmeme sadece saniyeler kalmıştı.

Bu defa daha dikkatsiz bir şekilde geri çekildi. Bakışları acılı, yitik gibiydi. Sanki geri çekilmek onun için çok zor gibiydi. “Ben dur. Lütfen yapma.”

Geri çekildim. “Çok özür dilerim, Cheyenne. Özür dilerim.”

Yüzü ellerinde, olduğu yerde kaldı. Birden gözüme çok küçük, yorgun göründü. “Bunu ne kadar çok istediğimi... çok uzun zaman oldu ve ben...” Başını salladı. “Ama olmaz. Seninle ve şimdi olmaz. Yapamam. Çok üzgünüm, gerçekten.”

Yürümeye başladı. Omuzları çökmüştü. Sanki öpücüğümü iki kez reddetmek ona ağır gelmiş gibiydi.

“Cheyenne?” diye seslendim. Durdu. Bir ayağı arabada bir ayağı dışarıdaydı. Arabanın çatısını tutuyordu. “Araba kullanabileceğinden emin misin? Gerçekten çok yorgun görünüyorsun.”

Hafifçe gülümsedi. “İyiyim, Ben. Dün gece pek iyi uyuyamadım o kadar. Teşekkürler.”

Arabaya bindi, kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı. Geri geri gitti. Kapıda durdum. Sıcak San Antonio havası beni bir battaniye gibi sardı. Anayola çıkışını, sola dönüşünü izledim. Trafik yoktu, yollar sessizdi. Trafik ışığı yeşile dönüp Cheyenne gaza bastığında içeri girmek üzereydim.

Ondan sonra gördüm. Eski model kırmızı bir Mustang’in kırmızı ışıktaki geçtiğini gördüm.

Cheyenne onu görmedi. Trafiği kontrol edemeyecek kadar yorgundu, muhtemelen önündeki ışığa odaklanmıştı.

Beyaz kamyonet kavşağın ortasına gelmişti ki Mustang Cheyenne’in sürücü tarafına saatte yetmiş seksen kilometre hızla çarptı.

“CHEYENNE!” diye bağırdım ve hemen atıldım.

Kamyoneti çarpmanın etkisiyle sarsıldı ve yana döndü, devrildi. Sonra ağırlıkla ivme kazandı ve araç ters döndü. Arabanın un ufak oluşunu izledim. Kaputtan duman çıkıyordu.

Sürücü kapısının içeri göçtüğünü, parçalandığını görebiliyordum.

“CHEYENNE!” Koşmaya çalışıyordum ama yapamıyordum, zaten zorla yürüyordum. Ama her nasılsa caddeye ulaştım. Dizim zonkluyor, isyan ediyordu.

Mustang de birkaç metre ilerideydi. Kaputu göçmüştü, duman çıkıyordu.

Ters dönmüş arabada Cheyenne’e ulaştım. Cep telefonumun cebimde olduğunu hatırladım. 911’i aradım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Korku nabzımı tavan yaptırmıştı.

“911, acil durumunuz nedir?”

“Bir araba... kırmızı ışıktaki geçti... ona çarptı...” Nasıl anlamlı cümle kuracağımı bilemiyordum. “Kamyonet... o yaralandı...”

“Efendim, bana nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?” Ses sakin, düz, duygusuzdu.

Sokak isimlerine baktım ve aktarmaya çalıştım. Sonra sürücü tarafındaki parçalanan pencereye doğru eğildim. Yolda kan vardı.

Cheyenne hareket etmiyordu. Başı yana düşmüştü, örgüsü omzundan sarkıyordu.

“Cheyenne. Konuş benimle. Hadi. Bir şeyin yok. Konuş benimle.” Uzandım ve omzuna hafifçe vurdum. Tepki vermedi.

“Hayır. Olamaz. Cheyenne? Hadi ama. Kahretsin. Kahretsin.”

“Beyefendi?” 911 operatörünü unutmuştum. “Beyefendi orada mısınız?”

“Kımıldamıyor, o... kımıldamıyor.”

“Yardım yolda, efendim. Konumunuzu aldık, sağlık görevlileri yolda. Sakin olun ve onu hareket ettirmemeye çalışın.”

Ama durum kötüydü. Anlamıştım.

Ona yardım edemeyeceklerdi.

Geldiklerinde, nabzına ve yaşamsal bulgularına baktıklarında, kafa sallayışlarından anlamıştım.

Cheyenne ölmüştü.

Bakışlarım telefonumun ekranına kaydı: 2:36.

4

“WHISKEY LULLABY”

“Sevgili konuklar, buraya arkadaşımız Cheyenne Leveaux’nun hayata trajik bir şekilde veda edişinin yasını tutmak için toplanmış bulunuyoruz.” Peder iri, sakallı bir adamdı. Teksas’ın sıcak havasına rağmen siyah bir takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. “O bizden erken alındı, çok erken alındı. Güzel bir yaşam trajik bir kazayla sona erdi. Biz geride kalanların, çoğu zaman Tanrı’ya neden diye sormak istediğimizi biliyorum. Neden? Neden böyle şeyler oluyor, Tanrım? Bizler Tanrı’nın zihnini bilemeyiz. Onun niyetini bilemeyiz, planını öngöremeyiz. Ama biz, onun bizimle olduğunu bilebiliriz, özellikle de böyle acı verici zamanlarda.”

Cheyenne’in mezarı başında toplanan küçük kalabalığın arkasında, bir mezar taşına yaslanmıştım. Annesi, babası oradaydı. Kırılğan, kambur ve gözleri yaşlılardı. Yarıları arkadaşlarıydı. Dr. Lane ve hastaneden birkaç eski arkadaşı, Cheyenne’in yaşında üç kadın, güzel, kıvrak dansçılar. Onlar da artık birer anneydi ama belli ki Cheyenne’in dansçı olduğu zamanlardan arkadaşlarıydı.

Ve ben.

Arkalarda, suçluluğumun yüzüme yansımamasını umuyordum.

Benim yaşımda genç bir kadın daha vardı. Mezara en yakın duran oydu. Onu çok iyi göremiyordum, başı öne eğikti. Omuzları sarsılıyordu. Siyah bir elbisesi, ince omuzlarına dökülen sarı saçları vardı. Profilden annesine benziyordu.

Bu Cheyenne'in kızıydı.

Peder, sesinin tonlamasını bir vaizden arkadaşına çevirdi. "Cheyenne'i tanıyordum," dedi. "O, her açıdan çok iyi bir insandı. Birkaç yıl önce aniden kalp krizi geçirmiştin. Sağlıklı olduğumu sanıyordum ama belli ki vücudum sağlıklı değildi. Cheyenne benim forma girmeme, daha sağlıklı bir yaşam tarzı benimsememe yardım etti. O benim tanıdığım en nazik kadındı. Sabırlı, yüreklendiriciydi. Hiçbir zaman pes etmedi, benim pes etmeme de izin vermedi. Ben pes etmek istesem bile."

Ben dahil herkes başını salladı.

"Tanrı Cheyenne'i neden bizden bu kadar beklenmedik şekilde aldı, bilmiyorum. Bu bir pederin söylememesi gereken bir şeyse özür dilerim. Ama Tanrı'nın planı veya ölüme yas tutmaktansa doğumu kutlama gibi klişelerden söz etmeyeceğim, edemem." Duraksadı, şiddetli bir şekilde nefes verdi. "Bunlar doğru. Tanrı'nın bir planı var. Biz sadece bunun ne olduğunu bilmiyoruz. Onun harika bir hayatı vardı. Kırk üç yıl boyunca birçok hayata dokundu. Onun hayatını kutlamamız, ruhunun güzelliğini hatırlamamız gerekiyor. Bunları yapacağız da. Ama ben geride kalanlarımızın da sevdiğimiz birini kaybedişimizin yasını tutma hakkına sahip olduğumuzu düşünüyorum. Buna hakkımız var. Onun ölümüne üzülme iznini vermeliyiz kendimize. Biz buradayız ama o değil ve bu çok zor bir durum. Ama kendimizi bu yasta kaybetmeyelim. Tanrı'nın bizimle işi bitmedi, hiçbirimizle işi bitmedi. Dua edelim."

Cheyenne'in kızı artık hıçkırıyordu. Anneannesi ince kolunu kızın omzuna doladı, birlikte ağladılar.

Özür dilerim, demek istiyordum. Bu benim hatam. Onun araba kullanmasına ben izin verdim. Çok özür dilerim.

Ama hareket edemedim. Sözcüklerin ağzımdan çıkmayacağını da biliyordum.

Zaten onlara söyleyemezdim. Hiçbir şey olmamasına rağmen koşullar nasıl cevap vereceğimi bilmediğim sorulara doğru gidecekti. O saatte orada ne işi vardı gibi sorular.

Duayı dinlemedim. Var olan veya olmayan Tanrı'ya karşı şu an sadece öfke duyuyordum. Eğer gerçekten varsa böyle bir şeyin olmasına nasıl izin vermişti? Cheyenne'in ölümüne veya bacağımın sakatlanmasına ya da her gün gerçekleşen kötü şeylere.

"Pardon?" Yumuşak bir ses duydum. Küçük, kadınsı bir el omzuma dokundu.

Gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Duygularımla mücadele ediyordum. Cheyenne hayatta olmalıydı ama değildi. Bu benim hatamdı. Şimdi ne olacaktı?

Şaşırarak gözlerimi kırptırdım ve az önce konuşan kişiye baktım. Kalbim sıkıştı. Suçluluğum katlanamayacağım kadar sıcak, sert ve yoğun hale geldi. Bu oydu, Cheyenne'in kızı. Kahretsin, tıpkı ona benziyordu. Mükemmel buğday sarısı saçlar, bal rengi ve gün ışığı gibi. Gri, kahverengi ve yeşil arası iri gözler. Taş, verimli toprak ve yosun parçaları bir arada. Annesinden birkaç santim daha uzundu. Vücut olarak daha kıvrımlıydı, annesi kadar formda değildi.

Suçluluk daha şiddetli geldi çünkü kızı kesiyordum. Yani aslında kesmiyordum. Sadece güzelliğini fark ediyordum ama bu koşullarda suçluluk yığınımına bir yenisini ekliyordu.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu. Sesi alçaktı, melodi gibiydi.

Kafamı salladım. “Hayır.” Sesim kesildi. Boğazımı temizleyip tekrar denemek zorunda kaldım. “Hayır. Ben... Cheyenne’in bir müşterisiyim.”

“Yaa.” Bakışları üstümdeydi. Sanki bende bir şey görmüştü ve baştan savma cevabımla yetinmeyecekti. “Yıllarca bir sürü müşterisi oldu ve...”

Ben neden buradaydım? Kızın varmak istediği nokta buydu.

Ayağa kalktım, sendelemeyeyim diye bastonumu çimde tuttum. “Davetsiz geldiğim için özür dilerim. Başınız sağ olsun.”

Kızın yanından geçtim, vazodan bir gül aldım ve tabutun içine attım. Orada bir an durdum. Sessiz mi kalsam yoksa bir şeyler mi söylesem bilemedim. Sonra kafamı salladım ve mezarlıkta taksinin beni taksimetre çalışır bir halde beklediği yere doğru topallayarak ilerledim.

Taksiye bindim, baston dizlerimin arasındaydı. Tam o sırada çakıl taşlarının üstünde bir ayak sesi duydum. Biraz sonra kız da benimle birlikte taksiye binmiş kapıyı kapatıyordu.

Kısık bir sesle, “En yakın bara lütfen,” dedi.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Omuzları titriyordu. Belli ki ağlıyordu. Benimse ne yapacağıma veya ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Hele de bu kıza. Ölümüne sebep olmuş olabileceğim kadının kızına.

Derin bir nefes aldı, sonra gözlerini sildi. “Kusura bakma. Daha fazla dayanamadım. Büyükannemle büyükbabam üstüme geliyordu, Peder Mike üstüme geliyordu. Herkes üstüme üstüme geliyordu.”

“Ben...” Sözcükleri bulamadım ama bir şey söylemem gerekiyordu. Bir şeyler, herhangi bir şey. “Sorun değil.”

Vay. *Gerçekten mi? Sorun yok muydu?* Yolunda olan bir şey var mıydı ki? Ama kız cevap vermedi, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Onu rahatlatmak için tuhaf bir dürtü hissettim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Taksi bir otoparkta durdu. Burası ücra bir bardı, otoparkta sadece üç araba vardı. Kapısının üstünde açık tabelası vardı. Harfler teker teker kırmızı yanıyordu. A...Ç...I...K. Taksici “39.5,” dedi.

Adama iki yirmilikle bir beşlik verdim. Sonra kızın peşinden gittim. Kız çoktan bara girmiş, tabureye oturmuştu. Önünde iki bira ve iki viski vardı. Yanındaki tabureye oturdum. Bastonumu bara dayadım ve biramdan ilk yudumu alırken çevreme bakındım. Burası çok kötü bir yerdi. Bar vıcık vıcık, eski ve yıpranmıştı. Pis kırmızı beyaz masa örtüleriyle kaplı birkaç kare masa vardı.

Masalar, ucuz bir karaoke ekipmanıyla oluşturulan geçici sahnenin çevresine yerleştirilmişti. Bir duvarda dart vardı. Bilardo masasının keçesi yırtılmıştı ve sadece üç sopası vardı. Bir pinball aygıtı, ESPN 3'teki poker oyununu gösteren bir televizyon, barın uzak bir köşesinde de bir elektronik poker ve loto makinesi vardı.

Kız birasının yarısına gelmişti bile. Omuzları kamburlaşmıştı, saçlarını bir omzuna atmıştı. Topuklu ayakkabılarını ve küçük çantasını yanındaki tabureye koymuştu. Yanaklarında siyah lekeler vardı.

Bana baktı, bardağı sol eliyle kaldırdı ve bana doğru tuttu. “Anneme.”

Bardağına bardağımla vurdum. “Cheyenne’e.”

Viskiyi bir dikişte içtik. Jack Daniel’s olduğundan emindim.

Kız bana bakarak, “Ben Echo,” dedi.

“Ben.” Biraz etkilenmiştim. Viskiye bir dikişte bitirdikten sonra suratını buruşturmamıştı. Belli ki bu konuda acemi değildi.

Birkaç dakika boyunca sessizce biramızı içtik. Tuhaftı ama hiç gariplik yoktu. Ben sessizliği bozmaya, muhabbet konusu açmaya gönülsüzdüm. Konunun annesini nereden tanıdığımı gelmesine, onu sadece bir aydır tanıyor olmama rağmen cenazesine gitme zorunluluğu hissedişime gelmesini istemiyordum. Biramı yudumladım. Echo kendisininkini bitirdi. Barmene elini kaldırdı. Adam, bakımsız bir keçi sakalı, uzun yağlı saçları olan bir adamdı. Sessizce iki bira daha doldurdu ve önümüze koydu. Sonra televizyona geri döndü.

“Ee. Ben. Hadi tekrar deneyelim. Annemi nereden tanıyorsun?” Echo taburesinde bana doğru döndü.

Omuz silktim. “Söyledim ya. Müşterisiydim.”

“Ama yıllardır sahip olduğu onca müşteri içinde, sürekli birlikte çalıştıkları da olmasına rağmen cenazeye gelen tek kişi neden sendin?”

Az daha tekrar omuz silkecektim ama yapmadım. Neredeyse boşalmış bardağımla, barın yapış yapış ahşabında daireler çizdim. “Arkadaşa ihtiyacım olduğunda bana arkadaşlık etti.”

Echo başını salladı. “Demek annem senin için böyle biri.”

“Evet, öyle görünüyor.”

“Onunla uzun zamandır mı çalışıyorsun?”

Kafamı salladım. “Hayır. Bir aydan biraz fazla oldu, altı hafta bile olmadı sanırım.”

“Yani onu doğru dürüst tanımıyorsun.”

“Olabilir.”

Bir parmağıyla sağ gözünü sildi ve burnunu çekti. “Birlikte çalıştığı herkesin kendilerini özel hissetmesini sağlardı. Onu işinde bu kadar iyi yapan şey buydu. Her zaman bütün ilgisini karşısındakine yöneltirdi.” Boş bardağını kaldırdı. Barmen onun bardağını da benimkini de doldurdu. “Öldüğüne inanamıyorum.” Bardağı tekrar tepesine dikti. Ben de onu takip ettim.

“O sabırlı biriydi,” dedim. “Ama özünde... sertlik vardı. Pes etmezdi. Pederin dediği gibi.”

“Peder Mike. Ona Mike amca derdim. O annemin ilk müşterilerindendir, ondan önce de arkadaşıydı. Aslına bakarsan bence anneme biraz âşıktı. Yani bu konuda bir şey yapamadı, bildiğim kadarıyla yapmazdı da ama ona nasıl baktığını görmüştüm. Her zaman anneme elinden gelen yardımı yapmak istediğini bilirdim.”

Başımla onayladım. “Konuşmalarına bakılırsa öyle görünüyor.”

“Ama annemi sevmemek zordu. Öyle bir yapısı vardı.” Echo’nun sesi çatladı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve derin derin nefesler aldı. Sonra sert bir şekilde nefes verdi ve ellerini salladı.

Duygularıyla mücadele etmesini izlemek çok fenaydı. “Çok üzgünüm,” dedim.

Kafasını salladı. “Neden ki? Seninle alakalı bir durum yok.”

Off. Bu söz. Aslında alakası vardı ama nasıl söyledim ki bunu? Cevap: Söyleyemezdim. Cesaret edemezdim.

“Ben şunu demek istedim...”

Bana bakmadan, “Ne demek istediğini biliyorum,” diye sözümü kesti. Bardağını tekrar kaldırdı. Bardağına viski dolar dolmaz yine içkiyi tepesine dikti. “Gıcıklık ediyorsam kusura bakma. Ben sadece... bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.”

“Bununla başa çıkmanın bir yolu yok. Gıcıklık da etmiyorsun. Sorun değil.” Buradan çıkmam, bu kızdaki uzaklaşmam gerekiyordu. Bara yaslanarak ayağa kalktım. Arka cebimde cüzdanımı aradım. “Ben gideyim. Sen de biraz yalnız kal.”

Küçük bir el, ince, zarif, güçlü parmaklar, boyasız ama manikürlü bir el bileğime dolandı. “Gitme. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.”

Tekrar tabureme oturdum. Kendimi fiziksel ve duygusal olarak dengesiz hissediyordum. Bu kızla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum.

Kafamdan sadece, *Özür dilerim, özür dilerim*, hepsi benim hatam! cümleleri geçerken onu nasıl teselli edeceğimi, nasıl muhabbet edeceğimi bilmiyordum.

“Senin hikâyen ne, Ben?”

Bardağı tepeme diktim. Sonra ikinciye başladım. “Anlatacak pek bir şey yok. Futbol oynuyordum. Bir şeyler yanlış gitti ve dizimden sakatlandım. Annen iyileşmeme yardım etmeye çalışıyordu.”

Echo kafasını kaldırıp baktı. Bakışları acıyla kızarmıştı ama yine de delici, bilmiş, keskindi. “Bundan fazlası var. Hissedebiliyorum. Daha yeni tanıştığı bir kadının cenazesine gitmez insan. Belki törene gelir ve başsağlığı dilersin ama defnetmeye gelmezsin.” Her nasılsa tekrar doldurulmuş olan bardağını yüzüme doğru kaldırdı. Sonra viskiyi tekrar tepesine dikti ve konuşmaya devam etti. “Onunla yeni tanışmış birinin bakışı yok sende.”

“Ne bakışı?”

Omuz silkti ve elinin tersiyle ağzını sildi. Sonra birasından bir yudum aldı. “Bilmiyorum. Ama bir şeyler var. Sen... perişan görünüyorsun. Çok üzgünsün. O benim annemdi. Tek ve bir tanecik ebeveynimdi. En iyi arkadaşımdı. Ben tabii ki perişan olacağım. Ama sen, alınma ama dostum sen onu daha bir aydır tanıyorsun. Neden bu kadar üzülesin ki?”

“Söyledim ya. En ihtiyacım olduğu anda arkadaşlık etti bana.” Soluk verdim ve gerçeğin en azından bir kısmını söylemeye karar verdim. “Dizimi elimden alan şu sakatlık var ya, futbol kariyerimi de bitirdi. Profesyonel olabilirdim. Olacaktım. Ama artık bitti. Sonsuza kadar. Cheyenne bana dans kariyerinin

nasıl bittiğini anlattı. Sanırım iki olay bir dereceye kadar çakıştı hepsi bu.”

Ama hepsi bu değildi. Alakası bile yoktu. Ama bunların hiçbirini söyleyemedim.

Echo başını salladı. Üçüncü birasını içiyordu. Onu bekleyen dolu bir shot daha vardı. Endişelenmeye başlamıştım. İçkiler etkisini göstermeye başlamış gibiydi. Bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyordum. Kız annesini kaybetmişti. Bunu yapmaya hakkı vardı ama San Antonio’da iğrenç bir bardaydık. Arabam yoktu. Bildiğim kadarıyla onun da arabası yoktu. Zil zurna sarhoş olma yolunda ilerliyordu. Annesinin ölümünden de ben sorumluydum. Şimdi ne halt yiyecektim?

İçkiyi tepesine dikti, ben bu kaçınıcı oldu diye saymayı bırakmıştım. Beş miydi? Altı mıydı? Echo üçüncü birasını bitirdi. Bunu da tepesine dikmişti, profesyonel gibi içiyordu. Sonra dizlerini birbirine bastırdı, taburede olduğu yerde döndü ve ayağa kalktı.

“Tuvalete gitmem lazım. Hemen dönerim.” Ama iki adım sonra sendeledi ve bara tutunmak zorunda kaldı. “Ovvv. Bu biraz ani oldu.”

Ayağa kalktım, bastonumu aldım ve yanına gittim. Kalbimde, kafamda ve vücudumda çığlık çığlığa olan binlerce şeye rağmen, dizimdeki ağrıya, daha yeni tanıştığım bu kız için duyduğum endişeye, annesinden bile daha güzel olduğu için ona hissettiğim çekime ve daha önceki suçluluğumun üstüne eklenen suçluluğa rağmen, elimi omzunun altından geçirdim, beline doladım ve tuvalete gitmesine yardım ettim. Tuvaletin kapısını bastonumla açtım ve geçmesine yardım ettim. Tuvalet kabinin kenarlarını tuttu.

“Teşekkürler,” dedi. Sesi kısık ve titrekti.

“Sorun değil,” dedim.

Belli ki varlığımı fark etmeyerek veya umursamayarak elbisesini kaldırdı. Siyah iç çamaşırı ve uzun güçlü bacakları ortaya çıkmıştı. Kızardığımı hissettim ve arkamı döndüm. Kapıya doğru yürümeye başladım.

“Bekle. Yardımına ihtiyacım olacak. Bekle.” Tuvalet kabininin kapısının kapatıldığını duydum. Sonra idrarının ve sifonun çıkardığı ses duyuldu. Yanaklarım daha da kızardı.

Kapının açıldığını duymadım. Arkamdan geldiğini de hissetmedim. Elini omzuma koyunca şaşırdım. Parmakları omzumu sıktı. Döndüm ve çıplak ayaklarının üstünde sallandığını, gözlerini kırpıştırarak derin nefesler aldığını gördüm.

“İyi misin?” diye sordum. Tanrım, ne aptalca bir soruydu.

O da böyle düşünüyor gibiydi. Hafifçe güldü ve kafasını salladı. “Hayır, iyi olmakla uzaktan yakından bir ilgim yok. Ama teşekkürler.” Bana baktı, parmak uçları yanağıma dokundu. Dokunduğu yerdeki tenim karıncalandı. “Aman Tanrım. Kızarmışsın. Daha önce hiçbir kız önünde tuvaletini yapmadı mı? Ne kadar tatlı. Dur ellerimi yıkayayım da içmeye devam edelim.”

“Biraz yavaşlasan mı acaba? Seni pek tanımıyorum ve sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum ama...” Nasıl devam edeceğimi bilemeyerek sustum.

Echo ellerini yıkadı, kâğıt havluyla kuruladı ve döndü. Omuzlarını dikleştirdi ve kendi kendine düz bir çizgide yürümeye çalıştı. Başardı da. Yavaş yavaş, dikkatli bir şekilde yürüdü ama yürüdü. Peşinden bara doğru ilerledim, tabureye oturmasını bekledim. Sonra kendim de oturdum.

Birasından uzun bir yudum aldı, sonra bana döndü. “Hayır, yavaşlamam gerektiğini düşünmüyorum. Yavaşlarsam kendimi kötü hissetmeye başlayacağım. Şu anda da bunu istemiyorum. Henüz gerçek gibi değil, gerçek olmasını da istemiyorum.

Kendimi unutacak kadar içmek istiyorum. Aslında aynen böyle yapacağım. Sızana kadar içeceğim.”

“Ha, anladım,” dedim. “En azından bana nerede kaldığını söyle. Araban filan var mı?”

“Hayır, arabam yok. Okuldan buraya otobüsle geldim. Büyükanne ve büyükbabamla kalıyorum. Şehir merkezine bir saat uzaklıkta oturuyorlar.” Bana baktı. “Sarhoş kafam sana yük mü olacak, Ben?”

Kafamı salladım. “Hayır, hiç de değil.”

İşte böyle oldu. Biramı yudumladım. Bazen konuştuk. Onun da benim gibi müzik zevki çeşitliydi. Bu yüzden müzik temel sohbet konumuzu oluşturmuştu.

“Ee, Ben. Şimdiye kadar en çok sevdiğin şarkı.” Çok sarhoştum ama onun cüssesindeki bir kızıdan beklediğimden daha iyi içiyordu.

Omuz silktim. “Şimdiye kadar en çok sevdiğim tek bir şarkı mı? Bilmiyorum ki. Tek bir şarkı seçebileceğimi sanmıyorum.”

“Tabii ki seçebilirsin. Sadece gözlerini kapat, zihnini temizle ve müziği düşün. En sevdiğin şarkıyı düşün. Aklına gelen ilk şarkı hangisi?”

Denedim. Cevap hemen zihnimde belirdi. Ama sözcükleri çıkarmam biraz zaman aldı. “Passenger’dan ‘Let Her Go’.”

Kafasını kaldırıp baktı. Bakışları şüpheliydi. “Vaay. Burada bir hikâye kokusu alıyorum.”

Omuz silktim. “Eski ve uzun bir hikâye.”

“Anlatmak istemediğin bir hikâye olduğunu söyleyen?” Öne doğru eğildi ve bana omzuyla hafifçe vurdu. “Hepimizin böyle hikâyeleri vardır.”

Güldüm. “Tamam o zaman. Bu, anlatamayacağım bir hikâye. En azından şimdilik. Belki başka zaman.” Ona baktım. “Senin en sevdiğin şarkı hangisi?”

Hemen cevabını verdi. “The Band Perry’den ‘Better Dig Two’.”

“Neden?”

Bu sefer cevap vermesi uzun sürdü. En sonunda, “Hiç dinledin mi bu şarkıyı?” diye sordu.

Bir omzumu kaldırdım. “Birkaç kez dinledim ama çok uzun zaman oldu.”

Yanındaki tabureye uzandı, çantasının fermuarını açtı ve telefonunu çıkardı.

Telefonu açtı, sonra aramıza barın üstüne koydu. Telefondan tanıdık bir melodi duyuldu. Bir banço basit bir melodi çalıyordu. Barmen bize baktı sonra televizyonun sesini kısıtı. Şarkıyı dinledik. Sözlere dikkatimi verdim. Şarkı bittiğinde Echo’ya baktım. Yüzünde dalgın bir bakış vardı.

“Ee. Şimdi anladın mı?”

“Anladım.”

İşaretparmağını telefonun ekranına bastırdı ve daireler çizdi. “Bu benim için bir yemin gibi bir şey galiba. Kendime verdiğim bir söz. Annemin yaşadığı şeyler ve bunların beni nasıl etkilediği. Şarkıdaki gibi, *İlk ve son kez beyaz giyiyorum*. Anladın mı?”

“Burada bir hikâye kokusu alıyorum,” dedim.

Sırıttı ve yan yan baktı. “Şu anda anlatmak istemediğim bir hikâye. Ayrıca ilk kez duyacağın bir şey değil ama sonuçta benim hikâyem.”

“Anladım,” dedim. Taburemden indim ve bastonumu aldım. “Tuvalet sırası bende.”

Garsondan istediği ama unuttuğu içkiyi de tepesine dikti. Sonra dikkatli bir şekilde ayağa kalktı. “Ben de geliyorum.” Bu sefer dirseğimi tuttu. Eli hemen koluma dolandı. Dengesini sağlamak için bana yaslandı. Yine de birkaç kez sendelemeyi başardı. İkimiz de erkekler tuvaletine girdik. Onun

tuvalete girdiğinden emin olduktan sonra ben de bir pisuvara yöneldim.

Ben ellerimi yıkarken tuvaletin kapısı açıldı. Döndüm ve Echo'nun elbisesinin kenarıyla uğraştığını gördüm. Elbisesinin etek kısmı iç çamaşırının beline takılmıştı. Güldüm ve bakışlarımı ondan çekmeye çalıştım. Ama bu boşa bir çabaydı. Bacakları çok güzeldi. Uzun, güçlüydü, biçimliydi. Elbisesinin eteğini iç çamaşırının belinden çıkardım ve bileklerine doğru indirdim. Kafamı kaldırdığımda bana baktığını gördüm.

Gerilimler, sorular, acı, şüphe, arzu, sıcaklık, uyuşma, onun-kiler ve benimkiler hepsi birbirine karıştı. Bakışlarımı onun birçok renk tonunu bir arada taşıyan gözlerinden ayıramaz oldum.

Echo, bakışlarını benimkilerden çekerek, "Benim... işim bitti," dedi ve yanımdan geçti.

Peşinden gittim. Tekrar sendeledi. Serbest elimle kolunu tuttum ve onu doğrulttum. Ayakkabılarını ve çantasını aldı. Bir cüzdan çıkardı ve içine baktı. Beşlik, onluk ve yirmilikleri karıştırdı.

Barmene, "Bizim hesap ne kadar, patron?" diye sordu. Barmen hiçbir şey söylemeden hesabı çıkardı ve Echo'nun önüne koydu. Ben kâğıda doğru uzandım ama Echo elime vurdu. "Hayır. Ben hallederim. Sen bize bir taksi bul." Adama bir banka kartı uzattı, kartı geri aldı ve faturayı imzaladı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum. Telefonla konuşan barmene baktım. Adam bir şeyler mırıldandıktan sonra telefonu kapattı.

"Bilmiyorum. Herhangi bir yere."

"Büyükkannenlerin adresi ne?" diye sordum.

Echo beni duymazdan geldi. Kapiya doğru dengesiz bir şekilde yürüdü. Sonra dışarı çıktı, gün ışığında gözlerini kırptırdı. Akşamüstüydü, gün ışığı turuncuydu. Sıcaklık etkisini

kaybediyordu. Kapının yanındaki duvara yaslandı. Topuklu ayakkabıları iki parmağından sarkıyordu. Çantasını koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Sokağa baktı, arabaların geçişini izliyor ama onları görmüyordu. Bakışlarımı aşağı çevirdim. Ayakları çıplaktı. Barın dışındaki alan çok pisti. Cam parçaları, sigara izmaritleri ve yağ lekeleri vardı.

“Oraya gitmeyeceğim,” diye mırıldandı. “Yapamam. Şu anda büyükannem ve büyükbabamla uğraşamam. Yapamam.”

“O zaman nereye gideceksin?”

“Umurumda değil!” diye bağırdı. “Umurumda değil. Değil işte.”

Bunlar sarhoş davranışları mıydı yoksa annesini daha yeni kaybettiği için mi böyleydi? Muhtemelen ikisinden de biraz vardı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu tanı mıyordum. Annesini de çok az tanıyordum. Ben de hiçbir şey söylemedim. Üstünde taksi durağının adı yazan eski model beyaz bir Dodge önümüze yanaşana kadar sessiz kaldık. Echo’nun yanından geçtim ve kapıyı açtım. Elimi uzattım. Avucunu avucuma koydu ama taksiye binerken bana bakmadı. En uzaktaki koltuğa oturdu. Peşinden taksiye bindim ve kapıyı kapattım. Sürücü otoparktan çıktı.

Kırmızı ışıktaki durduğunda dikiz aynasından bana baktı. “Nereye?”

Echo’ya baktım ama o başını cama dayamış pencereden dışarı bakıyordu. Nefes alıp verişini ağır ve derindi. Sanki nefes alıp verirken mücadele ediyormuş gibiydi. Belki de kusmamak için kendini tutuyordu. Ya da hıçkırmamak için. Hangisi olduğunu anlayamamıştım.

“Şimdilik buradan devam edelim,” dedim.

Adam başını salladı ve radyoyu açtı. Eric Church’ten “Give Me Back My Hometown” çalmaya başladı.

Tabii ki arkasından Rascal Flatts'tan "What Hurts the Most" şarkısı geldi.

Rascal Flatts çıkınca Echo, "Yok artık," dedi. "Annem bu şarkıyı çok severdi." Sürücü şarkıyı değiştirmeye yeltendi ama Echo kafasını salladı. "Bırakın çalsın," dedi. "Çalsın." Sesi zayıf ve uzaktı.

Echo'ya baktım. Gözkapakları kırıştı, bir iki kez kapandı ve sonra Echo uykuya daldı. "Kahretsin," diye mırıldandım. Aynadan sürücünün gözlerine baktım. "Şimdi ne yapacağım?" Elimin tersiyle alnımı ovuşturdum. Sonra adama kendi evimin adresini verdim.

Yoldaki dönüş ve tümseklerde kafası sallanıyordu. Uyurken bile dertli görünüyordu, kaşları çatıktı.

Yirmi dakika sonra taksi evimin önünde durdu. Sürücüye parasını ödedim, sonra elimle Echo'nun omzuna dokundum. "Echo. Echo. Uyan."

İnledi. Gözleri kırıştı, sonra açıldı. "Ne? Neredeyim?"

"Hadi. İçeri giriyoruz, tamam mı?" dedim.

Kafasını salladı ve doğruldu. Taksiden çıktım ve diğer tarafa geçtim. Kapıyı açtım. Taksiden indi ve bana çarptı. Onu yakaladım ve dengesini sağlamasına yardım ettim. Bir kolunu boynuma doladı. Bastonuma iyice yaslandım ve dikkatli bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Bugün ayağımın üstüne çok basmıştım ve dizim zonkluyordu. Kendi başıma daha fazla yürüyemeyeceğimi biliyordum. Echo da pek yardımcı olmuyordu. Ama pek seçeneğim yoktu. Uyanık bile değildi veya henüz olayın farkına varmamıştı. Sadece içgüdüsel olarak bana tutunuyordu, o kadar.

Vücudunun verdiği hissi, ensemdeki nefesini kabul etmeyi reddettim. Bunu düşündüğüm, kendimi durdurmak zorunda kaldığım için bile iğrenç bir insandım.

Kapıya nasıl vardığımı, kapıyı nasıl açtığımı bilmiyordum ama başarmıştım.

Onu kapıdan odama taşıdım. Sonra dizim pes etti. Kapıya tutundum. Bir kolum Echo'nun belindeydi, onu dengede tutmaya çalışıyordum. Tek ayağımın üstünde zıpladım ve dengemi kazanmaya çalıştım. Dişlerimi sıktım. Kız inliyordu. Kafası sallanıyordu. Bense onu yere bırakmak üzereydim.

“Echo. Bir dakika ayakta durabilir misin?”

Saçma bir şeyler mırıldandı. Sonra bana baktı. “Seni tanıyorum. Daha yeni tanıştık. Selam.”

“Selam, evet beni tanıyorsun. Adım Ben, hatırladın mı? Ayakta durman lazım. Yapabilir misin?”

Gözlerini kırptırdı, bir gözünü sonra diğerini kapattı. Sonra ikisini birden açtı. “Olabilir. Belki.” Kolumu tuttu ve iyice doğruldu. “İşte oldu.”

Onu bıraktım ve ayağımı çektim. Hafifçe üstüne bastım ve bastonuma dayandım. Sonra Echo sallandı ve geriye doğru gitmeye başladı. Dengesini bulmaya çalışırken benden uzaklaştı. Öne doğru eğildim ve onu yakaladım. Tekrar belinden tuttum. Bu defa ikimiz de düştük. Neyseki yatağa çarpmıştık.

“Beni yakaladın.” Bana baktı ve sırtıttı. “İyi iş çıkardın, Benny. Benny. Bu Benjamin'in kısaltılmışı mı? Bennnnnn... jamin...” Uzatarak konuşuyordu. Tekrar sırtıttı. “Bennnnnnjam-miiiiin. Benjjjj...amin. Benji? Benji. Belki de sana Benji derim.”

Kalbim sıkıştı. Bugüne kadar sadece bir kişi bana Benji demişti. “Sadece Ben desen nasıl olur?”

Yatakta kıpırdandı, yüzüstü yattı ve kıvrıldı. Sonra beni çağırdı. “Hadi. Gel buraya. Yanıma gel, Benji.”

Dişlerimi sıkarak, “Ben,” dedim. Gömmeye çalıştığım kırgınlığımı, düşünceleri ve anıları baskılamaya çalışırken kalbim sızlıyordu. “Benim adım Ben.”

Gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ama ben Benji’yi de sevdim. Çok sevimli. Sen de sevimlisin.” Bakışları kısıldı. “Senin bir sürü hikâyen var, değil mi, Benji? Burada da bir hikâye kokusu alıyorum. Sarhoş olabilirim ama hatırlıyorum. Hatırlıyorum.”

“Evet, sanırım öyle.” Yatağın kenarına oturdum. O da örtüleri tekmeledi ve ayaklarını örtülerin altına soktu. Yatağımda rahatına bakıyordu.

“Bir içkiye ihtiyacım var, Benji.” Duvara yaslandı. Kafası sallanıyordu. Gözlerini kısmış beni inceliyordu.

“Su ve biraz enerji içeceği var,” dedim.

Kafasını salladı. “Hayır, Benji. İçki diyorum. İçki. Hâlâ hatırlıyorum. Unutmak istiyorum. Unutmam lazım.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” diye başladım.

“Sen benim annem değilsin!” diye bağırdı. Öne doğru eğildi ve parmağını havaya doğru savurdu. “Sen benim annem değilsin ve benim bir içkiye ihtiyacım var.” Tekrar duvara yaslandı. Kafasını alçı panele vurdu. “Off. Lütfen, lütfen, Benji.”

Ne zaman bu lakabı söylese, içimde bir şeyler sıkışıyor, kasılıyordu.

Ayağa kalktım ve mutfığa yürüdüm. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Ama bu kızı tanımıyordum. Gözlerindeki acı barizdi. Buzdolabının üstündeki dolaptan neredeyse boş olan Jim Beam şişesini aldım. Farklı bir dolaptan iki meyve suyu bardağı çıkardım. Buzdolabından da bir şişe su aldım. Odaya döndüğümde Echo sarsak bir şekilde ayakta duruyor, elbisesinin fermuarına ulaşmaya çalışıyordu.

“Lanet olsun bu elbiseye,” diye mırıldandı. “Bıktım bu elbiseden.”

Arkası dönük olduğundan beni görmediğini biliyordum. Bu da durumu neredeyse komik bir hale getiriyordu. Başka koşullar

altında komik olabilirdi. Fermuarı buldu ve indirdi. Omuzlarını hafifçe salladı ve siyah kumaş ayaklarının dibine düştü. Yutkundum. Üstünde sadece siyah bir elbise ve siyah iç çamaşırları vardı. Nefes alamıyordum, kafamı çeviremiyordum, içimdeki arzuyu ve suçluluğu görmezden gelemiyordum.

“Selam.” Boğazımı temizledim, başımı kaldırdım.

“Aa, Benji.” Echo döndü, sendeledi ve yatağa düştü. Sonra doğruldu. “Aptal elbiseye daha fazla dayanamadım.” Bakışları benimkilere odaklandı. Bakışlarında anlayamadığım tuhaf bir şey gördüm. “Sorun olmaz umarım, Benji. O elbiseyle daha fazla duramadım. Sorun olmaz değil mi?”

“Hayır... yani...” Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bütün bunlar yanılttı. Burada yarı çıplak olarak durmaması gerekiyordu. Benim içgüdülerimle mücadele ediyor olmamam gerekiyordu. Bu şekilde olmazdı. Onunla olmazdı. “Tişört filan ister misin?”

“Evet! Tişört süper bir fikir. Bir erkek tişörtü kadar rahat olan başka bir şey yoktur.” Bana işaret etti. “Hadi beni giydir, Benji.” Sonra komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı.

Çekmeceme gittim ve şişeyle bardağı çekmecenin üstüne koydum. Sonra tişört bulabilmek için çekmeceyi karıştırdım. Ona doğru döndüğümde her nasılsa tam arkama gelmişti ve artık üstünde sutyeni de yoktu. Nefes alma, yutkunma, başını çevirme, suçluluk... her saniye artan imkânsız şeylerin listesi.

“Gördüklerini beğendin mi, Benji?” Orada iki metre uzağımda üstsüz bir halde, sadece külotla duruyordu.

Fermuarım sıkılaştı. Ellerimi yanda tutabilmek için yumruk yapmak zorunda kaldım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Güçlükle nefes alıyordum. Başımı eğdim. Tişört elimde buruşmuştu. Echo bana doğru yaklaşırken elimdeki tişörtü sahip olduğum bütün güçle sıktım.

“Echo...” Gerilemeye başladım ama arkamda çekmece vardı. İçimde yanan arzudan ve göğsümde biriken suçluluktan kurtulmak için çekmeceye girip saklanmak istiyordum. “Dur.”

Durmadı. Elimi kaldırdım. Ama o üstüme gelince elimin yumuşacık göğsüne değdiğini hissettim. Hemen elimi indirdim ve yana doğru kaydım.

Başka bir taktik kullandığını biliyordum. Unutmaya çalışıyordu.

Bu olayın benimle ilgisi yoktu.

Yoktu.

Tişörtü elime aldım ve boyun kısmını buldum. Uzandım ve Echo’nun kafasından geçirdim. Bu hem bakışlarını hem de ellerini benden uzaklaştırmasını sağlamıştı.

Yüzünde bir somurtmayla, “Ne oldu, Benji?” diye sordu.

“Sarhoşsun ve ben böyle şeylere hiç bulaşmayacağım.”

“Ama ben istiyorum. Sen istemiyor musun?” Kollarını tişörtten geçirirken bile bana yaklaştırmaya devam ediyordu.

“Hayır istemiyorsun, Echo. Bu unutmama yardımcı olmayacak.”

“Evet, olacak.”

Kafamı salladım. Bana doğru uzanırken bileğinden tuttum. “Hayır, Echo. Olmayacak.”

Ama... ben nereden bilecektim ki?

Bileğini elimden kurtardı. Bakışları alev alev yanıyordu. “İyi. Canın cehenneme o zaman.” İçki şişesini çekmecenin üstünden aldı, kapağını açtı ve ağzına götürdü. Üç uzun yudum aldı. İçki boğazını yakarken tısladı. “Yapabilirdin ama yapmadın. Sen çok fazla... centilmensin, değil mi? Benji, benim onurlu, beyaz atlı prensimsin, değil mi?”

Arkasını döndü. Yine sendeledi, bir eliyle yatağa tutundu. Şişe hâlâ diğer elindeydi. Ben odanın karşısından onu izli-

yordum. Ne konuşmaya ne kımıldamaya cesaretim vardı. Echo yatağın kenarına ulaştı, oturdu ve geri yaslandı. Bacaklarını battaniyelerin altına soktu ve sırtını duvara yasladı. Şişeyi ağzına götürdü ve tepesine dikti. Büyük bir yudum aldı. Sonra büyük bir gürültüyle şişeyi komodinin üstüne koydu.

“Müzik aç, Benji. Annemin seveceği bir şeyler. Country tarzdan.”

Telefonumu cebimden çıkardım ve Pandora’yı açtım. Sonra telefonu komodinin üstündeki yuvasına yerleştirdim.

İlk şarkı başladığında Echo yarı hıçkırma yarı gülme arası bir ses çıkardı. “Ciddi misin?”

Şarkı, Brad Paisley ve Alison Krauss’tan “Whiskey Lullaby” dı. “Değiştireyim mi?”

Kafasını salladı. “Sakın değiştirme. Harika bir şarkı.” Yatağın üstüne hafifçe vurdu. “Otur, Benji. Söz veriyorum seni tekrar sınamayacağım.”

Keşke bu sözünün beni ne kadar derinden yaraladığını bilseydi.

Birlikte uzun süre müzik dinledik. O konuşmadı, ben de öyle. Crooked Still’den “Henry Lee” başladı. Echo yatay pozisyona geçmişti. Başının altına bir yastık koymuştu. Elinin bir tanesi de yanağının altına sıkıştırılmıştı. Uzun kirpikleri kırpmaya başladı.

Dakikalar içinde uykuya daldı.

Onu izledim ve kendimi ne işlere soktuğumu düşünmeden edemedim.

5

ACIYI AZALTMAK

Echo

Off. Tanrım. Kafatasımın içinde güneş patlıyor gibi hissediyordum.

Güm... Güm... Güm...

Gözlerimi açtım. Neyseki perdeler kapalıydı.

Evde değildim. Neredeydim ben?

Doğrudum, çevreme bakındım. Odayı tanıyamadım. Burası bir erkeğin odasıydı. Karmaşık ve erkeksiydi. Altı bölmeli bir çekmece, yerde yığılmış kıyafetler, içinde katlanmış giysiler olan beyaz bir çamaşır sepeti. Baksırlar, kot pantolonlar, şortlar, tişörtler.

Başımı eğdim. Evet, bir erkek tişörtü vardı üstümde. Üstünde bir erkeğin kokusu vardı. Bu beni biraz endişelendirdi çünkü güzel ve tanıdık bir kokuydu bu. Her nasılsa rahatlatıcıydı. Sol tarafımdaki komodinin üstünde bir şişe Jim Beam vardı. Boş gibiydi, belki bir yudumluk canı vardı. Onun yanında bir iPhone yuvası ve yuvaya takılmış bir iPhone vardı.

Şişeyi aldım, ağzını açtım ve geri kalanı da bitirdim. Tecrübelerim, akşamdan kalmalığı etkisiz kılmanın tek yolunun sabah

da içmek olduğunu söylüyordu. Ardından bol su, aspirin ve yağlı yiyecekler. Ama önce... kıyafetlerimi bulmam gerekiyordu.

İşte o zaman jetonum düştü: Yerde elbisemi gördüm. Okuldan ayrılmadan önce satın aldığım siyah elbise.

Cenaze için satın aldığım elbise. Annemin cenazesi için.

Annem.

Tanrım, annem.

Çok ani olmuştu. Bir anda hıçkırıklara boğuldum. Göğsüm ikiye ayrılıyordu sanki. Kalbim paramparçaydı.

Her şeyi hatırladım. San Antonio'da bir polis memurundan gelen ve bana annemin öldüğünü haber veren telefon. Araba kazası. Annem, daha sağlık görevlileri bile gelmeden hayatını kaybetmişti.

Cenaze. Peder Mike... büyükannem... büyükbabam...

Ve O.

Ben.

Geceden kalan görüntüler zihnime üşüştü ama onları bir kenara ittim. Dün gece kendimi utandırmak için yaptığım şeylerle şimdi uğraşamazdım. Şimdi olmazdı.

Annem.

O ölmüştü. Artık yoktu.

Yatağın çöktüğünü hissettim. Onu görmeden veya hissetmeden önce kokusunu aldım. Tıpkı giydiğim tişört gibi kokuyordu. Deodorant, baharatlı ve limonlu bir şeyler, belki de parfüm. Biraz da tanımlanamayan diğer kokular. Kolları beni sardı, kaldırdı ve kucakladı.

Harika bir yabancıydı. Cenazeden sonra olanları parça parça hatırlıyordum. Ben hakkında hatırladıklarım da daha da azdı. Ama işte buradaydı, ben annem için ağlarken bana sarılıyordu. Hiçbir şey söylemiyor, beni susturmuyordu. Sadece parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve yanağımı göğsüne bastırarak sarılıyordu.

Kalp atışlarını duyuyordum. Gerginmiş gibi gümbür gümbür atıyordu.

“O öldü.” Sesim sertti. Sözcükler hıçkırıklarım arasında güçlkle duyuluyordu. “O... annem... öldü.”

“Çok üzgünüm, Echo. Çok üzgünüm.”

“Ona veda bile edemedim. Son konuşmamızda tartışmıştık. Tartışmıştık. O artık yok ve ben ona bir daha asla...” Cümlemi bitiremedim.

“Biliyordu, Echo. İnan, biliyordu.” Sesi alçak, pürüzsüz ve rahatlatıcıydı.

Tanrım, ben ne yapıyordum? Bu adama bağlanıyor, kucağında ağlıyordum? Kahretsin. Nasıl biri olduğunu pek hatırlamıyordum bile. Kucağından kalktım. Doğrulmama yardım etti. Dönüp ona baktım ve nefesim kesildi.

Çocuk mükemmeldi.

Bronzlaşmış bir ten, iri kahverengi gözler. Göz rengi o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Dağınık siyah saçları kenarları kısa, üstü uzun şekilde kesilmişti. Sarılırken de hissetmişim ama şimdi gözümle görünce yapılı biri olduğunu anlamıştım. Omuzları ve göğsü genişti. Üstüne tam oturan kolsuz siyah bir tişört giymişti. Kolları uzun, kalın ve kaslıydı.

Bakışlarımı vücudunu inceledikten sonra gözlerine çevirdim. İçimde bir şeyler düğüm oldu. Yüz ifadesi bir şeyi ele vermiyordu ama ben yine de anlamıştım. Endişeyi, acıyı, şüpheyi, gücü ve kendine güveni görebiliyordum. Duygularını göstermemeye çalıştığında bile çok şey anlatan kahverengi gözleri vardı.

Ya da belki ben onu okumakta iyiydim.

Kahretsin. Çocuğu ciddi ciddi süzüyordum. Annem daha yeni ölmüştü. Benim neyim vardı böyle?

Boğazını temizledi ve bacaklarını yataktan indirdi. Öne eğildi ve ayağa kalktı. Hafifçe zıpladı ve yatağın kenarına daya-

dığı yerden ucuz siyah bir baston aldı. Geçen geceden bir şeyler hatırlamıştım. O baston, topallaması. Futbolda yaralanmasıyla ilgili bir şeyler?

“Kahve ister misin?” diye sordu.

“Önce biraz su ve aspirin alsam?”

Başıyla onayladı. “Tabii. Bekle.” Dönüp gitti. Ama öncesinde bakışlarının bacaklarıma kayıp sonra hemen uzaklaştığını fark ettim.

İşte o zaman, giydiğim tişörtün sıyrıldığını ve belden aşağımdan güzel bir manzara sergilediğimi fark ettim. En azından dünkü elbiseyle birlikte giydiğim külotum üstümdeydi. Çarşafı üstüme çektim ve yastıkları sırtıma dayadım. Duvara yaslandım ve dün gece olanları hatırlamaya çalışırken kafamdaki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım.

Aklıma dün geceye dair hiç iyi bir şey gelmedi.

Ben bir şişe su, bir fincan kahve, iki aspirin ve üstüne krem peynir sürülmüş tarçınlı kuru üzümlü çörekle döndü. Hepsini taşıyabilmek için bastonunu koluna takmıştı. Bana topallayarak kahvaltı getirmesine sebep olduğum için kendimi suçlu hissettim.

Tanrım. Bu çok saçmaydı. Bu çocuğu daha beş saniyedir filan tanıyordum ve bana şimdiye kadar çıktığım herkesten daha iyi davranıyordu. Aslında bu zor bir şey değildi ama yine de kaygı verici bir şeydi.

“Ayağıma getirmene gerek...” diye başladım.

Beni geçiştirdi. Önce ilaçları, sonra suyu verdi. Diğer şeyleri komodinin üstüne koydu. “Sorun değil. Şu anda akşamdan kalmışlığın anam ağlatıyordur...” Aniden durdu. “Yani çok zordur diyorum.”

İşin kötüsü kendimi gerçekten bu kadar kırılgan hissetmemdi. “Anne” sözcüğü bile beni hıçkırıklara boğma potansiyeline sahipti.

“Tanrım, Echo. Çok özür dilerim.” Alnını ovuşturarak suratını buruşturdu. “Tam bir aptalım. Çok özür dilerim.”

“Sorun değil. Teşekkürler.”

İlaçları aldım ve kendimi zorlayarak şişedeki suyu ağır ağır, yudum yudum içtim.

Ben gitmeye yeltendi. “Bir şeye ihtiyacın olursa söylersin. Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

Şu anda tek başıma kalma düşüncesi beni korkutuyordu. Tek başıma kalırsam kendimi kaybedecektim. “Ben, bekle.” Yatağın diğer tarafına kaydım ve kahve fincanına, içinde çörek olan plastik tabağa uzandım. Yanımı gösterdim. “Gel otur. Burası senin odan. Ayrıca... arkadaşına hayır demem.”

Tuhaf bir şekilde gönülsüzdü ama sonra nefes verdi ve yanıma oturdu. Yaralı bacağını bariz bir rahatlamayla yatağın üstüne uzattı. Telefonunu yuvasından çıkardı ve ben çöreğimi yerken Facebook hesabında gezindi. Aramızdaki sessizlik tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Saçma sapan şeyler konuşmak istemiyordum. O da öyle görünüyordu.

Çöreği bitirdiğimde midemdeki kargaşa az da olsa azalmıştı. Tabağı bir kenara bıraktım, sert ve az kremalı kahvemi yudumladım. Kahveyi tam da bu şekilde seviyordum.

İç geçirdim. Yüzleşme zamanının geldiğini biliyordum. “Şey... dün gecenin anıları biraz puslu.” Yüzüne bakamıyordum. “Ama kendimi ve bu kadar çok içtiğimde neler yapabileceğimi biliyorum. Bu yüzden muhtemelen kendimi utandıracak şeyler yapmışımdır. Boşlukları doldurur musun?”

Telefonunu kapattı ve bir kenara koydu. Ciddi ve şefkatli bakışları benimkilere odaklandı. “Utanacak bir şey yok, Echo. Bu koşullar altında...”

Sesindeki tereddüt yüzünden inledim. “Anlat işte neler yaptığımı.”

Omuz silkti. “Ben mezarlıktan ayrılırken taksime bindin, şoföre bizi en yakın bara götürmesini söyledin. Bu arada bu bar şimdiye kadar gittiğim en iğrenç bardı. Bir buçuk saatte dört veya beş birayla en az altı shot içtin.”

Kafamı duvara vurdum. “Yuh.”

“Evet, aynen. Bunlar da çarptı tabii. Bardan çıktık ve bir süre taksiyle dolaştık. Sonunda takside sızdın, ben de seni buraya getirdim.”

Gözlerimi kapattım ve hatırlamaya çalıştım. Hatırladıklarım parça parçaydı. Taksi yolculuğu, annemin sevdiği şarkılardan birini dinleyişimiz, pencereden San Antonio manzaraları, uyuyup bir daha uyanmamayı dileyişim. Ben’in yürümeme yardım etmesi, beni saran, kaldıran güçlü kolu.

“Bir kısmını hatırlıyorum.” Tekrar hatırlamaya çalıştım ve elbisemle mücadele ettiğimi, çocuğa “Benji” dediğimi anımsadım. Bu sözcüğün hoşuna gitmediğini de hatırlamıştım ama benimle tartışmamıştı. Muhtemelen o sırada ben oldukça agresiftim. “Sana Benji dediğimi anımsıyorum. Elbisemi çıkardığımı da.”

Üstümde tişörtten başka bir şeyin olmayışı beni endişelendiriyordu. Ne yapmıştım? Hatırlamadığım neler vardı? Sormaya korkuyordum.

Ben’in dudakları kıvrıldı. “Evet... sana içki getiriyordum. Eve geldikten sonra benden içki istedin. Sana başka içki vermemem gerekiyordu ama verdim. Elimde viskiyle geldiğimde elbisenin fermuarını açmaya çalışıyordun. ‘Lanet olsun bu elbiseye, bıktım bu elbiseden,’ deyip duruyordun.”

“Başka bir şey var mı?” diye sordum. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. “Yani... biz ikimiz... şey...”

Hemen, “Hayır,” dedi. “Kafan bi milyondur. Böyle bir şeyden faydalanmam mümkün değil. Asla.”

“Ben de elbisemi çıkarıp sızdım mı?”

Suratını astı. “Pek... öyle olmadı.”

“Off.”

Doğrudan bana bakmadı. Kızardığından emindim. “Sen... sutyenini de çıkardın ve...”

“Kendimi kollarına attım, değil mi?”

Omuz silkti. “Sayılır, evet.” En sonunda bana baktı. Bakışlarında bir duygu karmaşası vardı. “Ben de üstüne bir tişört giydirdim ve seni yatırdım. Benden müzik açmamı istedin. Müzik açtım ve uyuyakaldın.”

“Ben, çok özür dilerim...”

Ben sözümü kesti. “Dileme. Lütfen özür dileme. Özürlük bir şey yok.”

Sıcak kahveden büyük bir yudum aldım. “Sanırım sen onurlu bir adam olduğun için şanslıyım. Çoğu erkek tereddüt bile etmezdi.”

Ben hemen cevap vermedi. “Dünyada daha fazla düzgün erkek olduğunu düşünmek istiyorum. İnsan böyle bir şeyi nasıl düşünebilir ki? Sen sarhoştun ve acı çekiyordun. Sadece unutmak istiyordun. Böyle dedin. Bunu anlıyorum. Bu bir savunma mekanizmasıydı. Unut artık. Sorun değil.”

“Ben unutamıyorum, sen nasıl unutabiliyorsun?”

“Sen bunları yaptığını hatırlıyor musun?” diye sordu.

Düşündüm. Biraz hatırlıyordum. Ben’in seksi olduğunu, nezaketinin seksi olduğunu düşündüğümü anımsıyordum. Bana bakıyordu, bana destek oluyordu ve bu bana seksi gelmişti. Bu durumda beni korkutan şey de buydu. Geçen gece çok sarhoş olabilirdim ve kendimi onun kollarına atışım bir savunma mekanizması, bir an için bile olsa düşünmemek veya hissetmemek için yapılan refleks tarzı bir hareket olabilirdi. Ama o çaresizlik hissi yerli yerinde duruyordu. Özellikle de şimdi. Ayıkken daha

bile kötüydü. Ben de bunu kolaylaştırmıyordu. Çocuk çok seksiydi. O iri duygulu gözler, güçlü vücut, benden faydalanmamış olması, beni dinlemesi, sarılması, kendimi kaybetmeme izin vermesi ve neye ihtiyacım olduğunu anlaması.

“Biraz anımsıyorum.” Gözlerimi kapattım ve olayı düşündüm. “Benden uzaklaşmaya çalıştığını hatırlıyorum. Beni durdurmak için elini kaldırdığını ama yanlışlıkla göğsüme dokunduğunu hatırlıyorum.” Bunları söylerken tepkisini ölçmek için yüzüne baktım.

Başını öne eğmişti. Elini şortunun kumaşına sürtüyordu. “Evet, kazara oldu. Sen bana doğru geliyordun. Bilerek olmadı...” Kızarmıştı. Teninin tonuna rağmen kızardığı belli oluyordu.

Kendimi tutamayarak sııttım. “Sorun değil, Ben.” Ama işin komik kısmı hemen bitti. “Gerçekten, Ben. Teşekkürler. Her şey için. Bana katlandığın için. Beni tanıımıyorsun. Bunları yapmak zorunda değildin.”

Omuz silkti. “Birine ihtiyacın vardı. Başka ne yapacaktım ki?” Kahvem bitmişti. Ben fincanı gösterdi. “Biraz daha ister misin?”

Kafamı salladım. “Hâlâ biraz açım.”

Yataktan kalkmaya başladı. “Evde...”

Sözünü kestim. “Dışarıda kahvaltı etsek nasıl olur? Birkaç güzel yer biliyorum.” Saate baktım. Daha sabahın onu olduğunu görünce sevindim.

Omuz silkti. “Olur. Üstümü değiştireyim.” Yatağın diğer tarafını gösterdi. “Elbisen ve sutyenin orda.” Sutyenimden söz ederken tekrar kızardı. Bu ne kadar tatlı bir şeydi böyle? Böyle basit şeylerle nasıl utanabiliyordu?

Cenazede giydiğim elbiseyle kahvaltıya gitmek istemiyordum ama eşyalarımın olduğu çanta büyükannemlerin evindeydi. Orası da buraya bir saat uzaklıktaydı. Onları arayıp iyi oldu-

ğumu söylemem gerekiyordu. Bunu kahvaltıdan sonra yapmaya karar verdim. Belki de bir mağazada durur üstüme yeni bir şeyler alırdım.

Ben yataktan indi ve çekmecesini karıştırdı. Yeşil bir şort ve mavi beyaz çizgili bir tişört çıkardı. “Ben banyoda üstümü değiştireceğim. İstiyorsan duş alabilirsin. Kızsal duş eşyaları yok ama istersen sabunla yıkanırsın.”

“Kızsal duş eşyaları mı?” Güldüm.

Sırıtarak omuz silkti. “Evet, kızların banyolarında bulunan ıvır zıvırlar işte.”

“Şampuan ve saç kremi gibi mi?” diye alay ettim.

“Ben nereden bileyim? Ben kız değilim. Ben sadece ikisi bir arada şampuan, saç kremi ve bir kalıp sabun kullanıyorum. Başka neye ihtiyacım olabilir?”

Şimdi zihnim niye Ben’in duş alırkenki görüntüsüne gitmişti ki? Sabunu bronz teninde dolaştırışını hayal edebiliyordum. Bu yanlış düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

“Sabunla yıkanabilirim. Teşekkürler.”

Biraz sonra Ben eski kıyafetlerini köşeye yığdı. “Banyo senindir. Temiz bir havlu astım oraya.”

“Teşekkürler.”

Çantamdan bir saç tokası çıkardım ve saçlarımı tepemde topladım. Hemen bir duş aldım. Banyo konusunda şaka yapmıyordu. Banyoda gerçekten sadece bir şampuan, sabun ve lif vardı. Oda arkadaşım ve benim farklı banyo malzemelerimiz olduğu için bizim banyomuzda bir düzine farklı şişe vardı. Havluyu gövdeme sararak çıktım.

Ben mutfaktaydı. Odasına girerken ona şöyle bir baktım. Bakışları önce bakışlarıma, ondan sonra da havluya ve göğüs çatalıma kaydı. Sonra hemen uzaklaştı. Kafasını hemen çevirince gülümsemeden edemedim. Bana bakarken yakalanınca

utanmış gibiydi. Odanın kapısını kapattım ve sutyenimle elbisemi giydim. Külot giymedim. Külotumu çantama attım. Banyodan sonra kirli külot giymektense hiçbir şey giymemeyi tercih ederdim.

Topuklu ayakkabılarımı giydim ve Ben'in yanına mutfığa gittim. Elinde cüzdanı ve telefonuyla beni bekliyordu. "Hazırım," dedim.

Gülümsedi. "Taksi çağırayım."

Kaşlarımı çattım. "Araban yok mu?"

Başını salladı. "Var ama dizim nedeniyle kullanamıyorum. Çok uzun sürmez ama..."

"Sorun olmazsa arabam ben kullanabilirim."

Mikrodalga'nın üstünden anahtarları aldı ve bana verdi. "Hiç sorun değil. Hadi gidelim."

Arabası kocaman siyah bir kamyonetti. Devasa, off-road tekerlekleri olan üç veya dört yaşında bir Silverado'ydu bu. Bir Ben'e bir de basamağa baktım. "Tek başına binebilecek misin?" diye sordum. Yolcu kapısını açtı, bastonunu içeri attı, iki eliyle tutundu ve kendini içeri çekti. Sırıtarak, "Tamam o zaman. Bu evet demek sanırım," dedim ve arabaya bindim.

"Bu kocaman arabayı kullanabilecek misin?"

Kahkaha attım. "Ben Teksaslıyım. Sence kullanamaz mıyım?"

Sırıtarak, "Tamam o zaman," dedi. "Bu evet demek sanırım."

Bir kez daha Ben'in yanında kendimi ne kadar rahat hissettiğim gerçeğiyle yüz yüze geldim. En yakın mağazaya doğru yol alırken pek konuşmamıza gerek kalmadı. Biraz dolaşıp bir kot pantolon, bir tişört, yeni bir sutyen, iç çamaşırı ve bir sandalet almak zor olmadı. En komik kısım da benimle iç çamaşırı bölümüne gelmeyip işimi halletmemi beklemesi olmuştu. Aldığım şeylerin parasını ödedim, büyükbabamı aradım ve iyi olduğumu, benim için endişelenmemesini söyleyip kapattım. Sonra

tekrar yola çıktık ve lise arkadaşlarımla sürekli gittiğimiz ucuz kafeye gittik.

O kadar rahattık işte. Siparişlerimizin gelmesini beklerken kahve üstüne kahve içtik. Filmlerden, müzikten ve bir sürü başka şeyden konuştuk. Neden San Antonio'da olduğumu unutacaktım neredeyse.

En sonunda hesabı ödemekten başka bir şey kalmadı. Onu da Ben ödemekte ısrar etti. Aslında bu klas bir hareketti. Son randevumda çocuk bırakın benimkini ödemeyi teklif etmeyi, kendi payına düşeni bile ödememişti. Ben de eve gidince numarasını engellemiştim. Şövalyelik beklemiyordum ama Ben'in yaptığı hoş bir hareketti.

“Eee, işin var mı?” diye sordum. “Bundan sonra yani?”

Omuz silkti. “Pek yok. Bir ara bir spor salonu bulmam lazım. Dizimin üstünde çalışmam gerek.”

Umursamaz davranmak için çok uğraşmam gerekti. “Fizik tedavi uzmanının annemdi. Unutmuşum.” Kaşıkla masaya vurdum. “Hastanenin yanında güzel bir klinik var, annem oradaki birkaç uzmanı tanıyor, daha doğrusu tanıyordu. İstersen seni oraya götürebilirim.”

“Kahretsin. Özür dilerim, Echo.” Gözlerini kapattı ve işaret-parmağının arkasıyla burnunun kemerini ovuşturdu. “Şu çenemi bir kapalı tutmam lazım.”

“Sorun değil.” Ama yine de sesim çatlamıştı. Burada kafenin ortasında kendimi kaybetmeye çok yakındım. “Benim biraz... hava almam lazım.”

Koltuktan kalktım ve hemen dışarı çıktım. Binanın köşesinden döndüm. Derin derin nefes aldım ve gözyaşlarımı durdurmaya, içimde tutmaya çalıştım. Ama yapamadım. Dizlerim pes etti. Duvarda kaydım. Ta ki betona oturana kadar. Ben beni yüzüm ellerimin arasında ağlarken buldu. Bacağını

uzatarak yere, yanıma çömeldi. Kolu bana doğru uzandı. Ona doğru sokulmam dünyanın en doğal şeyi gibiydi.

Tekrar nefes alabildiğim, konuşabildiğim zaman, “Birkaç dakika veya saatliğine iyi gibi oluyorum, sonra yine hatırlıyorum,” dedim. “Sanki unutuyorum, sonra tekrar hatırlıyorum. Bir yanım unutmamı seviyor çünkü unutunca o kadar acımıyor. Ama sonra unutmak istediğim için kendimden nefret ediyorum. Çünkü o... benim annem ve artık yok.”

Ben’in beni saran kolları daha da sıkılaştı. Hiçbir şey söylemiyor, her şeyin yolunda gideceğinden bahsetmiyor veya anlamsız açıklamalar yapmıyordu. Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve gözlerimi sildim. Nefes aldım ve duygularımı bastırmaya çalıştım.

Ben, “Bir fikrim var,” dedi.

“Neymiş?”

“Hadi sinemaya gidelim.” O da ayağa kalktı. Yanımdaydı ama çok da yakınımda değildi. “Bütün gün sinemada duralım, film üstüne film izleyelim. Bir sürü patlamış mısır yiyelim ve kola içelim.”

“Süper olur,” dedim. Yolları ayırmaya hazır olmamasına çok sevinmiştim.

“Uzun yaz günlerinde yapacak bir şey olmadığında böyle yapardım. Ben ve... bir arkadaşım. Bütün günü sinemada geçirirdik. En sonunda ailelerimiz ne yaptığımızı fark ederdi ve izlediğimiz her film için bilet aldırırdı bize.”

Anlatırken tereddüt edişinde bir tuhaflık vardı ama onu bu konuda bir şey soracak kadar iyi tanıdığımdan emin değildim.

Biz de böyle yaptık. Bir aksiyon filmine bilet aldık. Film bittiğinde başka bir salona girdik ve bir romantik komedi izledik. Saatler geçti. Ben’in yanında oturarak zaman geçirmek çok kolaydı. Rahat biriydi, bana kırılganmışım gibi davranmıyordu

ama konuşurken dikkatliydi. Büyüyü bozacak şeyler söylemeye dikkat ediyordu.

En sonunda akşam oldu. İkimiz de acıktık. Sinemanın yakınlarında yemek yiyebileceğimiz bir yere gittik. Bira içtik ve hamburger yedik. Muhabbet sığ ve basit konularda sürmeye devam etti. Aramızda muhabbet kadar huzurlu sessizlikler de oluyordu.

Sonra gece oldu. Saat geceyarısına gittikçe daha çok yaklaşıyordu. Evinin önüne park ettik. Binanın arkasındaki avluda bir bankta oturduk, buzdolabımdaki biraları içtik. İzlediğimiz filmlerden, beğendiklerimizden ve beğenmediklerimizden bahsettik.

Sessizlik oldu. Bir şey düşündüğünü biliyordum. Birini düşündüğünü... sormak istiyordum ama burnumu sokmak istemedim.

“Bugün için teşekkürler, Ben,” dedim.

“Yaşadığım en güzel günlerden biriydi,” dedi. “Keşke farklı koşullar altında tanışmış olsaydık.”

“Bence de,” dedim. Bankta oturduğumuz dakikalar boyunca birbirimize giderek daha çok yaklaştığımızı, bacaklarımızın, dizlerimizin ve kalçalarımızın birbirine değdiğini ve bu yakınlığın beni baştan aşağı ürperttiğini fark etmemeye çalıştım. Bu kadar kısa sürede kendimi bu kadar iyi hissettiğim için de suçluluk duydum. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Gerçekten. Bütün gün yalnız olsaydım bu durumla nasıl başa çıkardım hiç bilmiyorum.”

“Yalnız olmana gerek yok.”

“Ama yalnız olacaktım. Büyükannemler... onları çok seviyorum ama onların yanında olmam şu anda imkânsız. Sürekli ağlayacaktık ve ben buna katlanamayacaktım. Ağlayamam. Yani bazen kendimi tutamıyorum ama...” Dirseklerimi dizlerime koyarak öne doğru eğildim. “Okulda arkadaşlarım ne söyleye-

ceğini bilemeyecekti. Tuhaf bir durum olacaktı ve ben yalnız kalmak isteyecektim. Ama aslında yalnız olmak istemiyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.”

“Açıklamana gerek yok. Anlıyorum.” Soluk verdi. “İhtiyacın olan buysa, bu konuda konuşabilirsin. Ya da... bırak kendini. Ağlaman gerekiyorsa yani. Ne söylediğimi bilmiyorum ama konuşmak istersen ben buradayım.”

“Ben... anlayamıyorum.” Binanın tepesinde yükselen aya baktım. “Beni arayan memur... kazanın geceyarısı gerçekleştiğini söyledi. O saatte ne yapıyordu, hiç bilmiyorum. Çok düzgün bir hayatı vardı. Gün boyu müşterileri olurdu ama bunlar her zaman akşam yedide biterdi. Yemek yedi. Ya yoldan bir şeyler alırdı ya da kolay bir şeyler yapardı. Sonra biraz televizyon izlerdi ve yatardı. Ben o evde yaşadığım yıllar boyunca geceyarısı hiç dışarı çıkmadı. En azından acilde çalışmayı bıraktığından beri. Sabahın üçünde dışarıda ne işi vardı?”

Ben tuhaf bir şekilde sessizleşti. Cevap vermedi, bana bakmadı. Bira kutusunun altıyla toprağı kazıyor, kutuyu çevirip duruyordu. Gerilim yayıyordu ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Sormak istiyordum ama sormadım.

Bu defa sessizlik yoğun ve gergindi. Bir dakika sonra Ben bira kutusunu boşalttı ve ayağa kalktı. “Bir tane daha ister misin?”

Omuz silktim. “Olur.”

Arka avludaki sürgülü kapıdan geçerek daireye girdik. Bir kutu bira verdi ve arka kapıya yöneldi. Ama ben kanepeye oturmaya karar verdim ve televizyonu açtım. Kanal kanal dolaşmamı izledi. AMC kanalını ve The Walking Dead dizisinin tekrar bölümünü buldum. Birkaç ay içinde başlayacak olan yeni sezona hazırlık olsun diye yayınlıyorlardı. Ben birkaç dakika beni izledikten sonra aramızda biraz mesafe bırakarak yanıma oturdu.

Yarım saat sonra filan bir şeylerin onu yiyip bitirdiği iyice belli olmuştu. Benim söylediğim bir şeyden kaynaklanıyordu bu, biliyordum ama bunu nasıl soracağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sanki onu rahatsız eden şeyi bakarak anlayabilecekmişim gibi yan yan baktım. Kaşları çatılmıştı. Diziyi izlediğini sanmıyordum. Televizyona bakıyordu ama kafası milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Durum tuhaftı. Ben buradaydım, o buradaydı ama aramızda hiçbir şey yoktu. Sanki kendini kapatmıştı, duvarlarını çıkarmıştı ve gün içinde kurduğumuz bütün bağlantılar yok olup gitmişti. Nedenini bilmiyordum bile. Daha da kötüsü bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyordum. Neden eski haline dönmesini bu kadar çok istiyordum? Neden daha yakına gelmesini bu kadar çok istiyordum? Sıcaklığını hissetmeyi, yakınlığını istememem gerekiyordu. Ama istiyordum.

İyi de neden istememem gerekiyordu? Acıdan başka bir şey hissetmeye izin yok muydu? O buradaydı ve ben o anda, kendime Ben'le aramda neler olabileceğini görme izni vermemek için tek bir sebep bile bulamıyordum. Bu durum annemi kaybetmemin verdiği acıyı azaltmayacaktı ki. Yaramı hafifletmeyecekti. Ama kendimi daha az yalnız hissetmeme yardımcı olabilirdi. Yaramı biraz teselli edebilirdi. Şu anda, her şey acıyı, kederi içeride gömülü olarak tutmaktan, baskılamaktan ve bununla mücadele etmemekten daha iyiydi. Acı oradaydı, çıkmak istiyordu ama ben buna müsaade edemezdim. Edersem durmak bilmezdi. Bir noktada kendime bu acıyı hissetme izni verecektim ama şimdi olmazdı. Şimdi acım çok tazeydi. Zaten annemin öldüğüne hâlâ inanamıyordum. Sanki yarın sabah ondan derslerimin nasıl gittiğini soran bir mesaj alacak gibiydim. Evine gidip Teksas'a onu ziyarete gelmiş gibi yapabilirdim. Annemin öldüğüne hâlâ inanamıyordum.

Bu arada yanımda seksi, gizemli bir çocuk oturuyordu. Sarhoşken bana göz kulak olan, kendimi çıplak bir şekilde kollarıma atmışken bile benimle baş edecek kadar onurlu bir çocuk.

Başka kim yapardı bunu bilmiyordum. Belki de ben sadece serseri erkekler tanımıştım, kendimi çıplak olarak kollarına atmışken buna direnebilecek kimseyi tanımiyordum.

Özellikle de bana nasıl baktığını görmüş ve hissetmişken. O arzu kıvılcımını yakalamışken.

Tekrar ona baktım. Bu sefer bakışlarımla buluştu. Yüz ifadesi karardı. Bir çekim parıltısı gördüm. Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerimi buldu.

Kahretsin.

Hiç düşünmeden olduğum yerde döndüm ve eğildim. Dudakları yumuşak, güçlü ve istekliydi. Elimi ensesine attım ve diğer avucumu kaburgalarında gezdirdim. Ona daha çok sokuldum. Nefesinde bira tadı aldım ve dilini dişlerimin arasından geçirdiğini hissettim. Elleri aramızdaki boşluktan geçti. Bir eli dizimden yukarı doğru hareket ediyordu. Diğeri yanağımdaydı. Sert avucu elmacık kemiğimi okşadı. Parmakları kulağımın üstündeki saçlara değiyordu. Eli kocamandı, serçe-parmağı kulak mememin altındaydı. Başparmağı kaşımı takip etti.

Ağzı ağır ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Dudaklarının dudaklarımdaki her hareketiyle bedenlerimiz birbirine daha çok yaklaştı. Onu ağızma doğru çektim ve öpücüğü derinleştirdim. Onun nefesini soludum. Ensesindeki saçları okşadım. Avucumu kaburgalarındaki sertliklerde ve karın kaslarının kıvrımlarında gezdirdim.

Tişörtünü tutup kaldırdım. Parmaklarımı teninde gezdirdim, avucumla tenini okşadım. Sonra sırtına, omurgasına geçtim. Karnına ve geniş göğsüne geri döndüm. O da benim hareketimi

tekrarladı. Elini tişörtümün altına soktu, sutyen askıma kadar sırtımı okşadı. Eli güçlü ve nazikti.

Bu öpücüğü bitirmek istemiyordum. Genelde öpüşme sekse giden, çıplaklığı ve etkileşimi kolaylaştıran bir yoldu. Ama bu farklıydı. Ben'in acelesi yoktu, beni ağır ağır, bütünüyle öpüyordu. Ağzı ağzımı keşfediyor, öpüşmemi ve tepkimi öğreniyordu. Dili dilimle oynadı, dişlerimi ve dilimi buldu. Sonra geri çekildi. Ta ki ben dilini tekrar ağzıma sokması için delirene kadar. Dilini tatmak, sert vücudunu, kaslarını ve sıkı tenini keşfetmek istiyordum.

Elleri karnımda dolaştı ve sutyenimin altındaki alanda gezindi. Gittikçe daha çok yaklaşıyor ama dokunmaya cesaret edemiyordu. Durmasını istemiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ayıktım ve bunu isterken tamamen kendimdeydim. Bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyordum. Onu bir ilaç olarak kullanmaya da çalışmıyordum. Bunu, Ben'in vücudunu istediğim için yapıyordum. Çünkü birkaç kısa saatte onu tanımış, varlığından ve kişiliğinden keyif almıştım. Bu iş bu geceden sonra nereye gider bilmiyordum ama umurumda da değildi. Ben şimdiyi istiyordum. Ellerini, ağzını, her şeyini elimden geldiği kadar uzun süre boyunca istiyordum.

Tişörtünü kaldırdım ve çıkardım, bir kenara attım. Ellerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Tanrım, harikaydı. Çok kaslı değildi, biçimli ve sıkıydı. Ama iriydi. 1.80'den uzundu ve muhtemelen doksan kilo falandı.

Kendimi yavaşlatmaya, öpücüğünün tadını çıkarmaya çalıştım. Ellerimin vücudunu öğrenmesi için, omuzlarının kıvrımlarını, karnının vadisini, kollarındaki kasları keşfetmesi için uğraştım. Elim omzundan koluna kaydı, kasını kavradı, sonra daha aşağı indi. Avuç avuca durduk. Parmakları benimkilere dolandı.

Elimin onun eline sarılışının verdiği o his her şeyi değiştirdi. Bu çok basit, doğal ve korkutucu bir şeydi. Nefesim kesilmişti. Nefes alabilmek için öpüşmeyi durdurmak, alnımı alnına dayamak zorunda kaldım. İkimizin de birleşmiş ellerimize baktığınızı fark ettim.

Gözlerine bakmak için geri çekildim. Kahverengi bakışlarında tanıdık bir telaş gördüm.

Omzunda duran elim kendiliğinden kalktı ve yanağına dokundu. Başparmağım kulağının kıvrımını takip etti. Bakışları yoğun, kendinden emin ve anlaşılmazdı.

Sonra üstüne hücum ettim. Ağzım açtı. İkimiz de döndük. Ben koltuğun üstüne düştü ve beni de kendisine doğru çekti. Altımdaki vücudu semsertti. Ereksiyonunu karnımda hissedebiliyordum. Elleri omuzlarıma dolandı, tereddüt etti. Sonra omurgamın üstünden aşağı doğru indi. Kalçama yaklaşıncaya kadar durdu. Bense neden tereddüt ettiğini, ona bu kadar açık bir şekilde sunduğum şeyi neden almadığını merak ediyordum.

Öpüşmeyi kesti, parmakları tenime batıyordu. “Echo... bekle.” Sesinde, ihtiyacın verdiği yoğunluk dışında acı da vardı. O da beklemek istemiyordu ama onu tutan bir şeyler vardı.

Üstünden kalktım. Ben bütün kanepeyi kapladığı için yanında yere oturdum. Aramızdaki etkileşimi bozmak istemediğim için elimi göğsünden çekmedim. İpucu arayarak yüzünü inceledim.

“Ne oldu, Ben? Durumu yanlış filan mı anladım?”

Kafanı salladı. “Hayır... evet.” Aniden doğruldu. Bir ayağı yerde, yanımdaydı. Yaralı dizini önüne doğru uzatmıştı. Ellerini saçlarında gezdirdi. “Ben... bunu yapamam.”

“Neden?” diye sordum.

Sadece kafasını salladı. Sanki açıklayamazmış veya açıklamayacakmış gibiydi.

Elini tuttum. “Ben. Konuş hadi. Sorun ne?”

“Sorma, Echo. Sorma. Lütfen. Benim... bir dakikaya ihtiyacım var.” Eğildi ve bacağını yere koydu. Yaralı dizine ağırlık vermemek için zıplayarak ayağa kalktı.

Arka kapıdan çıkışını izledim. Bir eli bastonundaydı, diğer eli de ensesini ovuşturuyor, saçlarında gezinip duruyordu. Ayın oluşturduğu uzun gölgeler, apartmanlardan vuran ışıklar, avludan gelen turuncu ışığın altındaydı.

Ne yapacaktım? Gitmesine izin mi verecektim? Özeline saygı mı duyacaktım?

Yok artık.

Peşinden gittim.

6

O GECE NELER OLDU?

Ben

İçimdeki her şey mücadele halindeydi. Vücudum bir şey istiyordu, zihnim başka bir şey, kalbimse bambaşka bir şey. Suçluluksa bambaşka bir olaydı.

Tanrım, şu suçluluk.

Echo'nun dudaklarını dudaklarımda, ellerini tenimde tişörtümü kaldırıp çıkarırken hissedebiliyordum. Yumuşak, seksi vücudu üstümdeydi sanki hâlâ beni öpüyor, daha fazlasını istiyor, beni keşfediyordu.

Tanrım, onu istiyordum. Onu kimseyi, hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ya da neredeyse hiç kimseyi diyeyim.

Kalbim sızladı. Kylie'yi unutamadığımı, Echo'nun bir sığınak olduğunu söylüyordu bana. Darmadağın bir durumda olduğumu, içimdeki bu kızgın boşluğu doldurmak için uğraştığımı söylüyordu. Zihnim de bana Echo'nun beni acısıyla mücadele etmek için bir yol olarak kullandığını söylüyordu. Cheyenne'in sabahın iki buçuğunda neler yaptığını bilseydi... kazadan önce olanları bilseydi...

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. O yanımdayken, sarı saçlarından gelen şampuan kokusunu, tenindeki sabun kokusunu, nefesindeki birayı duyarken, bronz ipek teninden gelen sıcaklığı hissederken düzgün düşünemiyordum. Beni öperken düzgün düşünemiyordum. Ona karşılık vermekten, onu öpmekten ve sessizce daha fazlası için yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kendimi otoparkta, kamyonetimin üstüne yaslanırken buldum. Çok hızlı yürüdüğüm için nefes nefese kalmıştım. Dizimdeki acı canımı yakıyordu.

Echo'nun geldiğini duymadım. Hemen arkamdaydı. Ellerinin sırtımda gezindiğini hissettim. Arabanın tamponuna yaslanmıştı. Bir eli omzumdaydı. Neden kaçıp gittiğimi bilmesine rağmen beni teselli ediyordu.

“Ben?” Sesi alçak ve yumuşaktı. Müzikal bir tınısı vardı.

Nasıl yanıt vereceğimi veya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum çünkü ona bir şey anlatmak istemiyordum. Bilmesini istemiyordum. Bu sırlarla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Hiç cevap vermedim. Ama bu benim açımdan çok kötü bir durumdu.

Bekledi. Sonra döndü, eğildi ve bakışlarımla buluştu. “Benji?”

Off. Şu isim. Canımı o kadar yakıyordu ki. Ama ondan duymak tuhaf ve tatlı geliyordu. Bakışlarımı onunkilere çevirdim. “Özür dilerim, Echo.”

“Ne oldu, Ben?”

Kafamı salladım. “Sorun benim.”

“Bana bir şey söylemen lazım, dostum. Beni öyle öpüp de ondan sonra böyle uzaklaşamazsın.” Yaklaştı ve bana kalçasıyla vurdu. Çıplak sırtımdaki eli sıcak ve minikti. Rahatlatıcı daireler çiziyordu. “Böyle bir şeyi hiç tahmin etmemiştim. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ama böyle bir öpüşme... hiçbir

şey yoksa bile aramızda ciddi bir elektriklenme olduğunu gösteriyor.”

“Sorma, Echo. Sorma. Bilmek istemezsin.”

İronik bir şekilde, “Evet, tabii ya,” dedi. “Ben en iyisi hiçbir şey olmamış gibi yapayım. Ama dur ya. Hiçbir şey olmamış gibi yapamıyorum. O yüzden soruyorum, bilmek istiyorum.”

“Ya ben anlatmak istemiyorsam?” dedim. Sesim sertti.

Döndüm ve tekrar uzaklaştım. Çünkü ben korkağın tekiydim. Eve girdim, tişörtümü tekrar giydim. Bir bira daha aldım. Ön kapıya çıktım ve basamağa oturdum. Birkaç dakika sonra Echo elinde bir birayla yanıma oturdu.

“İşte şimdi gerçekten meraklandım,” dedi. “Bana bir şey söylemen lazım.”

Bundan kurtulmak, söylemek istedim.

İç geçirdim. “Olay tam şurada gerçekleşti.” Bira şişesiyle kavşağı ve sola dönen yolu gösterdim.

“Ne orada gerçekleşti?”

Yutkundum, elimdeki şişeyi yere bıraktım. “Kaza. Annenin kazası.”

“Ne?” Ayağa kalktı ve geri geri çimlere doğru gitti. Bana baktı. Sonra dönerek kavşağı baktı. “Ne demek istiyorsun, Ben? Nasıl yani? Nasıl soracağımı bile bilmiyorum. Burada ne işi vardı?”

Kafamı kaldırıp baktım. Gözlerimi ve gerçeği görmeyi hak ediyordu. “Seanstan sonra beni eve bırakmıştı. Genelde otobüsle gidip geliyordum ama o gün seans sırasında düşmüştüm ve dizim otobüse yürüyemeyeceğim kadar çok ağrıyordu. O da beni eve bıraktı.”

Echo hâlâ heykel gibi duruyor bana bakıyordu. Kaşları çatılmıştı, yüzünde binlerce duygu vardı. “Ama... dediler ki... geceyarısı ölmüş. İki üç gibi.”

“2:36. 2:36’da öldü.” Bu cümle ağzımdan bir fısıltı olarak çıkmıştı.

“Sen nereden biliyorsun? Annem buraya neden gelmişti, Ben?” Şüphe. Öfke başlıyordu.

“Düşündüğün gibi değ...”

Birkaç kızgın adımda aramızdaki alanı geçti. Önümde çömeldi ve ellerini dizlerime koydu. “O zaman ne, Ben? Düşündüğüm gibi değilse nasıl?”

Yutkundum, ellerimi yumruk yaptım. “O benim arkadaşım. Ben burada yalnızdım. Dizimi sakatlamıştım.” Dizimi ovuşturdum. “Tek bildiğim şey futbol oynamaktı. Artık bunu yapamayacağımı öğrenmiştim, bir daha asla futbol oynamayacağımı öğrenmiştim. Annen de bana dansçıyken bileğini incittiğini, dans etmeyi bırakmak zorunda kaldığını anlatmıştı. Sanırım bu ikimizin ortak noktasıydı.”

Kafasını salladı.

“Hayır, Ben. Olamaz, hayır.” Elini ağzına kapattı, gözlerine yaşlar dolmuştu.

“Beni eve bıraktı. Onu içeri davet ettim. Film izledik. Hepsi bu. Hepsi bu kadar. Yemin ederim.”

“Ben. O benim *annemdi*.”

“Biliyorum. Tanrım, biliyorum.” Ona bakmaya, bakışlarıyla buluşmaya çalıştım ama o tekrar kafasını salladı. Geriye doğru kıçüstü düştü. “Söyledim ya, film izledik hepsi o kadar. İkimiz de kanepede uyuyakaldık. Sonra annen gitti.”

Echo’nun bakışları beni delip geçiyor, olduğum yere mihliyordu. “Yalan söylüyorsun. Bana yalan söylüyorsun! Yalan söyleme!”

Ayağa kalktım. Yanından geçtim ve caddeye yürüdüm. Kaldırımında durarak sola dönen yola, yanan kırmızı ışığa baktım. “Yalan söylemiyorum.”

Yine yanıma geldi. Ondan uzak durmayı başaramıyorum gibiydim. “Başka bir şey var. Hissediyorum, Ben.” Kolumu tuttu ve beni kendine çevirdi. Yüz yüze duruyorduk. Bana baktı, ellerini kollarıma koymuştu. Kahverengi-gri-yeşil gözleri gerçeği öğrenmek için yalvarıyordu. “Ne oldu, Ben? Bana tam olarak ne olduğunu anlat. Lütfen.”

Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Yutkundum. İç geçirdim ve düşündüm. “Biz... az daha öpüşecektik.”

Echo kıpırdamadı, kollarımı da bırakmadı. Sadece gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ne? Nasıl yani, ‘az daha öpüşecektik’ ne demek?”

Başımı eğdim ve çıplak ayaklarımın altındaki yeşil çimlere baktım. “Dedim ya, uyuyakalmışız. Uyandığımızda... bir an oldu. Cheyenne’le neredeyse öpüşecektik. Ama öpüşmedik. O... geri çekildi ve bunu yapamayacağını söyledi. Ben onun müşterisi olduğum için. Benim yaşımda bir kızı olduğu için.” Nefes almaya, sözcükleri dudaklarımdan çıkarmaya çalıştım. “Gitmek istedi. Yorgun olduğunu anlamıştım. Gitmesini istemiyordum çünkü çok uykulu olduğu belliydi. Onun için endişelenmiştim. Kapıdan çıkarken sendeledi. Ben de kalmaya ikna etmeyi denedim. Yemin ederim sadece güvende olması için, başına kötü bir şey gelmemesi içindi. Kapıda durdu ve döndü. O an aynı şey tekrar oldu ama annen söylediği şeyleri tekrar etti. Yapamayacağını, bunun doğru olmadığını söyledi. Yapamazdı. Bunu anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Üstelik bundan fazlası vardı. Çok uzun zamandır yalnızdım. Ayrıca o sahip olduğum tek arkadaşım. Annen çok güzel bir kadındı, Echo. Çok güzel bir insandı. Kalması için elimden geleni yaptım ama o sorun olmayacağını söyledi.” Burada sesim çatlamıştı.

“Kahretsin. Ben... annemi öpecek miydin? *Annemi*? Sonra da *beni* öpecektin?”

“Şimdi neden durduğumu anladın işte.” Sözcükleri zorlukla söylüyordum. “Arabayla uzaklaşmasını izledim. Burada bu basmakta durdum ve sola dönerken durduğunu gördüm. Kırmızı ışık yanıyordu. Yeşil ışık yanana kadar arabada oturmasını izledim. Kavşak bomboştu. Saat sabah iki buçuktu, annen çok yorgundu. Trafiği kontrol etmemişti. Yeşilde geçti. Bu araba... kırmızı bir Mustang’ti. Kırmızı ışıkta geçti. Işık uzun süredir kırmızı yanmasına rağmen adam yavaşlamadı bile. Olayı anbean izledim. Mustang’in annenin kapısına çarpışını izledim. Sol taraftan vurmuştu. Nasıl göremedi bilmiyorum. Ben kazayı izledim. Kapısının paramparça olduğunu gördüm. Kamyonetinin devrildiğini gördüm. Hemen oraya koştum. Ama çoktan ölmüştü.”

Echo bana bakıyordu. Çatlak bir sesle, “Ben...” diye fısıldadı.

Kafamı salladım. “Kalması için uğraştım. Denedim, Echo. Ama hiçbir şey yapamadım...” Sessizliğine katlanamıyordum, gözlerindeki kedere dayanamıyordum. Kendi suçluluğumun ağırlığını bile taşıyamıyordum. “Özür dilerim, Echo. Bunun bir anlamı yok, biliyorum ama... özür dilerim. Çok üzgünüm.”

Echo gözlerini kırptırdı. Benden uzaklaştı. Bakışlarındaki öfkeyi hak ettiğimi biliyordum. Ayağa kalktı, sendeledi, sonra kendini toparladı. “Benim... biraz düşünmem lazım. Gitmem... gitmem lazım.” Yürümeye başladı, öylece gitti.

Ayağa kalktım. “Echo. Dur.” Durdu ama bana dönmedi. İçeri girdim ve arabanın anahtarlarını aldım. Echo’ya getirdim. “Al. Arabamı al.”

“Nereye gideceğimi bilmiyorum...” Ama anahtarı almıştı. “Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece düşünmem lazım. Şu anda seninle kalamam. Moralim çok bozuk.”

“Biliyorum. Seni anlıyorum. Benim arabamla git.”

Dediğimi yaptı. Kamyonetime binişini izledim. Motorun gürültülü bir şekilde çalıştığını duydum. Sonra gitti.

Bir süre sonra içeri girdim.

Kendimi yorgunluğun kollarına bırakmak kolaydı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Hayatımda ilk kez kendimi rehavetin kollarına bıraktım. Kanepeye çöktüm. Uyuyamamama rağmen öylece yattım. Suçluluk ve pişmanlık, Echo'nun gidişinin verdiği acı beni tüketiyordu.

Bütün hayatım boyunca aktıftım, hareketli, enerjiktim. Spor salonuna gitmek için okul saatinden önce kalkardım, okuldan sonra da antrenmana giderdim. Sezon bittiğinde bile sabah erkenden spor salonuna giderdim, akşamları da beş altı kilometre koşardım. Hiçbir zaman tembel biri olmamıştım. Hiçbir şey yapmadan oturmak beni deli ederdi. Kendimi tembel ve yararsız hissetmeme neden olur, vücudumun kullanılmamış enerjiyle dolup taşmasına sebep olurdu.

Ama şimdi, ne koşmak vardı ne futbol. Yeni bir fizik tedavi uzmanı bulabilirdim ama bir anlamı yoktu ki. Yürüyebiliyordum. Dizim de iyileşirdi.

Ben de öylece yattım ve saatler geçirdim. Neler yaptığımı bilmiyordum. Kanal kanal dolaştım, programların tekrarlarını izledim. Hatta ESPN Classic'te yetmiş ve seksenlerin futbol maçlarını bile izledim.

Arka kapının kapalı perdelerinin ötesinde, karanlık ışığa dönmeye başladı ve en sonunda gözlerim kapandı.

Uyandığımda güneş ışığı gözleri kör edecek şekilde parlıyordu. Televizyon kapalıydı. Yavaş yavaş doğruldum, ayağa kalktım ve salonu inceledim. Mutfakla salonun arasındaki yuvarlak masanın üstünde anahtarlarım duruyordu. Echo'nun sandaletleri, ön kapının yanında yerde, çantası da mutfak tezgâhının üstündeydi.

Yatağında yatıyordu. Kot pantolonu, tişörtü ve sutyeni çekmecenin üstünde düzenli bir şekilde duruyordu. Yatağın

kenarında tortop olmuş yatıyordu. Battaniye kalçasına doğru inmişti. Bir eli yanağının, diğeri de yastığının altındaydı. Sol tarafına doğru yatmıştı, kapıya doğru bakıyordu. Önümde ağız sulandıran bir manzara vardı. Tişörtlerimden birini giymeye zahmet etmemişti.

Ellerimi yumruk yaptım. Yatağa gitmeyip kapıda durmak için kendimi tuttum. Ona bakmak, ona dokunmak, onu öpmek istiyordum. O anda aklımdaki tek şey buydu. Ona dokunmak, onu öpmek, yanına yatmak ve ona sarılmak.

Ama sadece göğüslerini değil yüzünü de gördüm. Uykunun rahat kollarında bile acı içinde olduğu belliydi.

Bakışlarımı ondan ayırdım, başucuna gittim ve onu açgözlü bakışlarımdan korumak için battaniyeyi omuzlarına doğru çektim. Battaniye omuzlarına değince boğazının gerisinden minik, sevimli bir ses çıkardı. Yatakta diğer tarafa döndü, battaniyeye daha sıkı sarıldı. Yeni bir pozisyon ararken ayakları örtülerin altında kıpırdanıp duruyordu.

Gözkapakları kırıştı. Gözlerini gördüm. “Ben.”

Battaniyeyi daha yukarı çektim. “Şişşt.”

“Yatağında yatıyorum.”

“Sorun değil. Uyu hadi.”

“Tamam.” Gözkapakları kıpırdandı. Sonra gür siyah kirpikleri yanaklarına doğru kapandı. Tekrar uykuya daldı, nefes alıp verişini düzene girdi.

Onu bıraktım ve duşa girdim. Sıcak suyun omuzlarımdaki sertlikleri yumuşatmasına izin verdim.

Belime bir havlu sararak banyodan çıktığımda Echo'nun uyanık olduğunu gördüm. Battaniyeyi kollarının altına almış sırtüstü uzanıyor ve Facebook'una bakıyordu. Islak ve saçlarım dağınık bir halde içeri girince telefonu kapattı ve bir kenara koydu. Bakışları bana odaklandı.

“Selam,” dedim. Normal davranmaya çalışarak yatağın ucundan çekmeceme doğru ilerledim. Odamda çıplak bir kızla birlikte çıplak olmam çok garip bir şeydi.

Öylece bakıyordu ama söyleyecek bir şeyler düşündüğünü anlamıştım. “Ben... dün gece uzun süre dolaştım ve düşündüm. Sonra bir şey fark ettim.”

Ona baktım. Elimde iç çamaşırım vardı. “Neymiş?”

“Sen kendini suçluyorsun.”

“Evet.”

“Senin suçun değildi, Ben. Değildi. Annem yetişkin bir kadındı. Kendi kararını kendisi verdi. Sen endişelendiğin noktaları açıkladın, ona kalmasını teklif ettin.”

“İsrar etmem gerekiyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bilemiyorum. Kalmasını sağlamam lazımdı. Araba kullanmasına gerek yoktu.”

Doğruldu, battaniyeyi de yukarı çekti. “Ben, o da risklerin farkındaydı. On sene boyunca acilde hemşirelik yaptı. Bu gibi kazalarda yaralanan hastalardan o da payını almıştı. Kaza senin suçun değildi. Kalmamayı tercih eden sen değildin, oydu. Başka ne yapabilirdin, gitmesine fiziksel olarak engel mi olacaktın?”

“Ama ben olmasaydım annen burada olmayacaktı.”

Bakışları tereddüde düştü, benden uzaklaştı. “Benim sorun yaşadığım kısım da bu zaten.” Yatağa dokundu. “Gel otur yanıma.”

“Daha giyinmedim,” diye itiraz ettim.

“Ben de öyle.”

Yatağın kenarına oturdum, bacaklarımı kaldırdım ve bilek-lerimi üst üste koydum. Havluyu dizlerimin arasına sıkıştırdım.

Echo sırtıttı ve bana doğru yaklaştı. “İffetliyim diyorsun?”

Kızardım ve omuz silktim. “Sanırım.”

“Çok tatlı. Sanki beni yarı çıplak görmemiş gibisin.”

Tekrar omuz silktim. İç geçirdi. “Ne düşüneceğimi bilemiyorum, Ben. Gerçekten bilmiyorum. Onun annem olduğu gerçeğini düşününce, onu öpme fikrini kabullenmem benim için çok zor oluyor. Onun... güzel bir kadın olduğunu anlıyorum. Bunu gerçekten anlıyorum. Ama o benim annemdi. Ayrıca onun... yalnız olduğunu da biliyorum. Sanırım bunu daha şimdi fark ediyorum. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ben annemi tanıyorum. Onun... genç erkeklerin peşinde koşan bir kadın olmadığını biliyorum. Onun standartları vardı, anlatabildim mi?”

“Vaay. Anladım.” İronik konuşmadan edememiştim.

Echo inledi. “Tanrım, bu gerçekten fazla yargılayıcı oldu, değil mi? Özür dilerim, isteyerek yapmadım. Ama o senden yirmi yaş büyüktü. Yirmi yaş, Ben. Bu çok önemli bir yaş farkı. Aslında bir nesil. Ama dediğim gibi, seni de, annemin kendini böyle bir duruma neden soktuğunu da anlamaya çalışıyorum. Dediğim gibi yalnız olduğunu fark ettim. Ben babamı hiçbir zaman tanımadım. Annemin birisiyle dışarı çıktığını da hiç hatırlamıyorum. Bir kez bile. Ömrüm boyunca. O kendini bana ve işe adamıştı. Belki ben okuldayken birileriyle çıkmıştır. Bilemiyorum. Ama sanmıyorum. Aslında bu beni üzüyor. Herkes aşk ister, değil mi? Ve seks...” Suratını buruşturdu. “Annemi bu bağlamda düşünmek benim için daha zor ama o bir kadındı ve onun da böyle ihtiyaçları vardı, değil mi? Bazı sebeplerden sende gardını indirdi. Bilemiyorum. Evet, anlıyorum. Sen harika birisin. Seninle sohbet etmek kolay, yanında olmak kolay. Dürüst olacağım, çok da seksisin. Ama yine de... yaşına daha uygun biri olmalıydı, değil mi?”

Hemen cevap vermedim. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle şeyleri hiç konuşmamıştık. Konu oraya gelmemişti. Çok sohbet ederdik ama genelde yüzeysel konulardı bunlar. Ya

da benim motivasyonum, sakatlığım, ilgi alanlarım ve futbol oynayamayacağıma göre neler yapabileceğim filan. Senden, benim geçmişinden veya onun geçmişinden bahsetmedik. Dans kariyerinin sona erişİ dışında.” Bu konuda konuşmak ikimiz için de çok zordu. Cesaretimi topladım ve ona tamamen açık olmaya karar verdim. “Bak, bu ikimizin de aradığı bir şey değİldi. Özellikle de benim. Ben San Antonio’ya futbol oynamak için gelmiştım, o kadar. Bir şey aradığım yoktu. Ama sonra sakatlandım. Buradaki tek arkadaşlarım futbolculardı ve onlarla takılmaya dayanamıyordum. O yüzden arkadaşım yoktu.

“Cheyenne bunu anlıyordu. Evet benim açımdan bir etkilenme söz konusuydu. Ama hiçbir şey söylemedim de yapmadım da. Benim hakkımda ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. Benden yaşça çok büyüktü ama o güne kadar ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Ben yalnızdım, sanırım senin dediğın gibi o da yalnızdı. Onun gibi bir kadının benim gibi birine neden zaman harcadığı akla yatkın aslında. Dediğın gibi benden yirmi yaş büyüktü. Ama ikimiz de yalnızdık. Onu içeri davet ettim. Kısmen kibarlıktan, kısmen de yanımda bir arkadaş olsun diye. Aklımda hiçbir şey yoktu, bir şey denemeye çalışmıyordum. Dediğim gibi birden oldu. Hatta olmadı bile. Detay mı istiyorsun? Kanepede oturuyorduk. Film izlerken uyuyakalmışız. Bu sırada birbirimize gittikçe daha çok yaklaşmışız. Uyan-dığımızda sanırım bir acaba anı yaşadık. Saat geçti, ikimiz de yorgunduk, yeni uyanmıştık. Dudaklarımız bir an için birbirine dokundu. Hatta dokunmadı bile. Sonra o geri çekildi ve sanırım bunun neden mümkün olamayacağını, olmaması gerektiğini çok geçerli sebepleriyle birlikte fark etti. Zaten bir şey olmadı. Tuhaf bir an oldu sadece. Sanırım çoğunlukla da benden yana oldu.”

Echo hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde de beklemediğim bir soru sordu. “Neden buradasın, Ben? Neden San Antonio’dasın? Futbol oynarken sakatlandın, bunu biliyorum. Ama belli ki buralı değilsin. Neden burada kalıyorsun o zaman?”

İç geçirdim. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Sanırım eve gitmeye hazır değilim. Sanırım bu, yenilgiyi kabul etmek anlamına gelecek. Çeşitli sebeplerden evden ayrıldım. Geri dönersem gerçekten yüz yüze gelmek zorunda kalacağım. Yeni baştan başlamak zorunda kalacağım. Hayatımla ne yapacağıma karar vermem gerekecek. Kim olduğumu anlamam gerekecek. Benim olayım futboldu. Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa çok acınası geliyor. Bütün hayatım boyunca bir sporcuydum. Şimdi ne olacağım?”

“Yani gerçeklerden kaçmak için mi buradasın?”

“Evet.” Omuz silktim. “Ayrıca aileme sakatlandığımı söylemedim. Duysalar hemen buraya gelip eve götürürlerdi beni. Çocukmuşum gibi bakıcılık ederlerdi. Sanırım bununla önce kendim baş etmek istedim.”

“Şanslısın.” Bunu alçak sesle söylemişti. “Hem annen hem baban var ve başının belada olduğunu bilseler gelip seni almak için ellerinden geleni yapacaklar.”

İç geçirdim. “Evet, yaparlar. Evet, şanslıyım. Bunu biliyorum. En sonunda geri döneceğim. Dönmem gerek. Ama henüz değil. Futbol sakatlığı yüzünden de değil. Başka sebepler de var.”

Yan yan baktı. “Zahmet olmazsa paylaşır mısın?”

Gözlerimi kırptırdım, nefes aldım. Tereddüt ettim. “Gönül yarısından kaçıyorum diyelim. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Geri dönüp kaçtığım her şeyle yüzleşmek için daha çok erken gibi geliyor.”

Bana baktığını hissediyordum. En sonunda kafamı çevirdim ve bakışlarıyla buluştum. Ortam gergindi, konuşulmamış

binlerce şey vardı. Öpüşme. Ne anlama geldiği, ne kadar derinleştiği. Birden ne söyleyeceğimi bilemez oldum. O da aynı durumda gibiydi. Fiziksel olarak birbirimize yakındık. İkimiz de yarı çıplaktık. Bizi birbirimizden ayıran tek şey benim havlum ve Echo'nun üstündeki battaniyeydi. Birden bunlar o kadar da çok gelmemeye başladı. Konuştuğumuz konuların ağırlığına rağmen tek düşünebildiğim Echo'yu öpmenin verdiği his ve bunu tekrar yaşamak istediğimdi.

Echo aklımı okuyarak, "Seni tekrar öpmek istiyorum," dedi. "Ama bunca şeyin ortasında seni istediğim için kendimi kötü hissediyorum. Annem öleli bir hafta bile olmadı ve ben bir erkekle takılıyorum. Sonra onunla aranızda geçenler de var. Bunlar kafamı karıştırıyor ve nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Ben sadece ne istediğimi biliyorum. Ama istediğim şey yanlış mı doğru mu bilmiyorum. Normalde... doğru mu yanlış mı diye bakmam bile."

"Ben de seni öpmek istiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum. Şu anda bir tek bunu düşünüyor olmam kendimi iğrenç biri gibi hissetmeme sebep oluyor. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Ee, ne yapıyoruz o zaman?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilemiyorum. Ya yapacağız ya yapmayacağız. İki seçeneğimiz var gibi görünüyor, değil mi?"

Battaniyenin kumaşıyla oynuyor, derin derin nefes alıyordu. Kaşları çatılmıştı. "Doğru."

Saçları omuzlarına dökülüyordu. Bazı yerlerde karışmış, dağılmıştı. Teni yumuşacıktı. Kendimi tutamıyor ona bakıyordum. Boğazında atan nabzını görebiliyordum. Battaniye kaymıştı ve göğsünün bir kısmı görünüyordu. Küçük bir hareketle çıplak kalabilirdi. Kalbim boğazımda atıyordu, aklım karman çormandı. Korku, şüphe, gerilim. Bunların hepsi ihtiyaç ve arzu ateşiyle mücadele ediyordu.

Ben onu çekici buluyordum, o beni çekici buluyordu. Aynı yaştaydık, hayatta da benzer noktalardaydık. Bir trajedi bizi bir araya getirmişti ve birbirimizden uzak duramıyorduk. Zorunda olmamasına rağmen dün gece geri dönmüştü. İsteddiği yere gidebilir, anahtarlarımı bırakıp evden çıkabilirdi. Ama buradaydı, yatağımdaydı. Bana yan yan bakıyor, derin derin nefes alıp veriyordu. Battaniyeyle oynuyordu. Sanki beni bekliyor gibiydi.

Bakışlarımız buluştu. Bakışlarımı büyüleyici, canlı gözlelerinden çekmek imkânsızdı.

Şüphelerimi, korkularımı ve diğer her şeyimi bir kenara bırakmak çok kolay oldu. Ona doğru eğilmek çok kolay oldu. Ben ona doğru eğilirken omzu omzumun yanında duvara doğru dayandı. Zorlukla nefes alıyordum. Sıcak eli omzuma ulaşır beni kendine çekince her şey daha da kolaylaştı. Ona doğru döndüm. Havlunun gevşediğini hissettim ama umursamadım. Dudaklarımın üstündeki dudakları nemliydi, ipektendi ve güçlüydü. Dili ısrarcıydı. Gözlerim kapanmıştı. Bu anda bildiğim tek şey bu öpücüktü çünkü nefesimi kesiyor ve evrenimi bütünlüyordu. Bitmesini istemiyordum. Sanki o da bitmesini istemiyor gibiydi. Beni umutsuz, açgözlü bir şekilde öptü. Birbirimizin dudaklarını yiyip bitiriyorduk. Nefes nefeseydik. Ağzıma vuran nefesini soludum. Elinin omzumdan sırtıma, belime indiğini hissettim.

Sonra yatakta kaydık. Havlu gevşemiş, kalçamın orada toplanmıştı. Tamamen açılınca kalçama soğuk havanın vurduğunu hissettim. Yatakta çıplaktım. Her nasılsa ne battaniye ne çarşaf ortadaydı. Nefes almak için durmak zorunda kaldım. Gözlerim açıldı ve onun yeşil-gri-kahverengi iri gözleriyle buluştu. Onun bakışları da benimkiler kadar ihtiyaçla tutuşmuştu. Belden yukarısı çıplaktı. Üstündeki tek şey küçük üçgen bir kumaş ve kalçalarını saran bir ipten oluşan iç çamaşırıydı. Örtülerden kurtulmuştu. Eli sırtımda geziniyor, bakışları benim-

kilerden ayrılmıyordu. Avucu aşağı, daha aşağı inmeye başladı. Sonra kalçamı kavradı, sıktı, okşadı. Doğruldu ve beni kendine çekerek öpmeye başladı.

Erkekliğim yanıma yakacak derecede sertleşmişti. Her hücrem ihtiyaçtan yanıp tutuşuyordu. Yine de tek istediğim şey onu öpmekti. Ağırlığımla onu yatağa sabitledim. Bir elim, yatağın üstünde, Echo'nun yanındaydı. Diğer elim alnında dolaştı, bal sarısı saçlarını çekti. Sonra onu öptüm.

Yumuşak göğüsleri ikimizin arasında sıkışıp kalmıştı. Dizlerinden birini kaldırdı ve büktü. Eli kalçamdaydı. Sanki bırakmak istemiyormuş gibi, sanki sevdiği şeyi bulmuş da bırakmayacakmış gibi, sanki bu bile yeterli gelmiyormuş gibi kavırıyor ve sıkıyordu. Ben de böyle hissediyordum. Dilimi ağzına soktum, dudaklarını, diş etlerini ve dilini keşfettim. Nefesini soludum, tenimin karşısındaki teninin muhteşemliğinin tadını çıkardım.

Ama sonra dizim pes etti. Geri çekilmek zorunda kaldım. Acısı yüzünden nefes nefese kalmıştım. Zonklama bana bu pozisyonda uzun süre kalamayacağımı, Echo'nun üstünde bu şekilde duramayacağımı söylüyordu sanki.

Echo da bunu hemen anlamıştı. Beni göğsümden itti. Önce yana, sonra sırtüstü düştüm. Üstüme çıktı. Memeleri inanılmazdı. Yuvarlak ve iriydi, küçük pembe uçları sertleşmişti. Ellerim meme uçlarını kendiliğinden buldu. Memeleri kavradım ve kaldırdım. Echo bir dizini kalçalarımın doğru kaydırıp ve üstüme eğildi. Beni öpmeye hazırlanıyordu ama memeleri fazla kışkırtıcıydı. Bir tanesini dudaklarıma çektim, dilimi meme ucunda gezdirdim ve sertliğinin, teninin tuzunun tadına baktım.

Echo inledi, üstüme oturmak için geriye doğru eğildi. Sırtı kavisli, boğazı çıplaktı. Memesi ağzıma doğru bastırılmıştı, bir eli göğsümdeydi. Echo üstümde kıvrandı. Kadınlığı erkekliğime doğru kaydı. Kendimi kaybetmek üzereydim.

Echo, “Ben...” diye soludu. Sesi haz ve ihtiyaçla yumuşacıktı.

Tek istediğim, tek ihtiyacım olan Echo’nun sesini duymak, tenini hissetmek, vücudunu keşfetmekti.

Bir elim sallanan memesini dudaklarıma doğru bastırıyordu. Echo diğer elimi tuttu ve parmaklarımı siyah iç çamaşırına doğru götürdü.

Benden ne istediğini biliyordum. Buna cesaret edebilir miydim?

Ama o ısrarcıydı: “Ben... lütfen. Dokun bana.”

7

KİMYA

Echo

Ben ne istediğini bilen bir kızdım. Bunu bildiğimde de bu konuda bir şeyler yapardım. Ben'i istiyordum, bu yüzden de bu konuda bir şeyler yaptım. Tuhaf olduğunu biliyordum. Bunun kötü bir fikir olması için sebepler vardı ama umurumda değildi. Ben, nefesimi kesen bir telaş ve tutkuyla öpüşüyordu. Elleri nazik ve güçlüydü. Ne istediğime karar vermeme izin veriyor, sonra da bunu bana veriyordu.

Bütün vücudum ihtiyaçla sızlıyordu. O ise büyük, iri, kaslı ve çıplak bir halde yanımda duruyordu. Dikkatimi dağıtmam için bir şeye ihtiyacım olsa da amaç sadece bu değildi. Kendimi iyi hissetmemi sağlayabileceğini biliyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ben'le sevişirsem bunun bir kereyle kalmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi. Bunu sistemlerimizden çıkarıp atmamız için birden fazla kez yapmamız gerekecekti. Ama sonra derinlerde bir yerde, içimden bir şey daha fazlasının olduğunu söylüyordu. Ben'i istiyordum. Buna karar vermek kolaydı. Ama diğer herkesle olduğu gibi onunla da sevişip kendi yollarımıza gitmeyi mi yoksa daha fazlasını mı istiyordum?

Bilmiyordum. Ağzı ağzımdayken, teni ellerimin altında sıcacıkken, elleri vücudumdayken bu kadarını düşünemiyordum. Bir eli yüzümdeydi, başparmağı uçuşan saçlarımı okşuyordu. Avucu yanağımdaydı. Şimdi başparmağı dudaklarımın kenarında, ağızlarımızın birleştiği yerdeydi. Beni daha önce kimse bu şekilde öpmemişti, yüzüme bu kadar narin, içten ve yumuşak bir biçimde dokunmamıştı. Bu kuvvetli, baş döndürücü bir duyguydu. Ben acele de etmiyordu. Bunu ne kadar istediğim belliydi. Bana sahip olabileceğini, ona bu izni vermekle kalmayıp bir de karşılık vereceğimi çoktan anlamıştı. Ama yine de işi aceleye getirmiyordu. Sadece öpüyor ve okşuyordu. Bu büyük bir zevkti.

Normalde sabırsız davranır, iç çamaşırımı çıkarıp onu içime alırdım. Konu özellikle de seks olduğunda inisiyatifi ele almaktan korkmuyordum. Hepsi olmasa da partnerlerimin çoğu genelde bilgisiz ve acemi oluyordu. İşlerin benim açımdan biraz olsun tatmin edici olmasını istiyorsam onları yönlendirmem gerekiyordu. Sorun değildi. Ben istediğimi alıyordum, partnerim de öyle. Tabii ki bir erkeğin seks anlayışıyla bir kızın seks anlayışı genelde farklıydı.

Ama Ben'le her şey farklıydı. Nedenini veya nasılını bilmiyordum. Onu acele ettirmek, inisiyatifi ele almak istemiyordum. Ona yol göstermeden ne olmak istiyorsa onu olmasını istiyordum. Çünkü içimden bir ses bunu yapabileceğini söylüyordu.

Ama kendini tutuyordu. Bense arzudan deli olmuştum. İçim zonkluyordu. Bacaklarımın arası ihtiyaçla sızlıyordu. Vajinam nemliydi. Arzumu hissedebildiğini biliyordum. Ağırlığını sakat dizinden alabilmek için onu sırtüstü yatırdıktan, o memelerimi keşfedip yalayıp emdikten, vücuduma ateşli bir haz gönderdikten sonra bile acele etmedi. Belki de beni deliliğin sınırına itmek için bir oyun oynuyor, beni bekletiyordu.

Ve bu seksiydi.

Nefes nefeseydim, sırtım yay gibi kıvrılıyordu. Ağzının meme uçlarımda yarattığı his beni deli edecekti. Yine de ellerini kadınlığımdan uzak tutuyor, memelerimi kavrayıp sıkıyor, tadına varmama izin veriyordu. Tanrım, ereksiyonunu hissedebiliyordum. Görmesem bile kocaman olduğunu anlamıştım. Onu istiyordum. Erkekliğini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Çıldıırıyordum. Ama boşalmaya daha çok ihtiyacım vardı. Beni kendimden geçene kadar öpmüştü. Şimdi de memelerimdeki ağzı beni deli ediyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasına.

Kendimi onu ensesinden tutup mememe doğru bastırırken buldum. Parmaklarım gür yumuşak siyah saçlarına gömülmüştü. Bacaklarımı açmış bir halde kucağında oturuyordum. Onu daha yakınıma çekebilmek için sırtımı yay gibi kıvrırmıştım. Başım arkaya doğru eğikti. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Bu yüzden benim için olağandışı bir şey yaptım: Bana dokunmasını istedim. “Ben... lütfen. Dokun bana.”

Ben böyle bir şeyi isteyecek tarzda bir kız değildim. Ben istediğimi alırdım. Beni tatmin edemezsen ikinci bir şans olmazdı. Genelde hiç ikinci şans olmazdı. Ben hiçbir şey istemezdim. Ne istediğimi biliyordum. Bunu nasıl alacağımı biliyordum. Nasıl bir fiziğim olduğunu ve erkeklerin bunu beğendiğini biliyordum. Ama her nasılsa Ben’le her şey farklıydı. O farklıydı, onunla birlikte ben de farklıydım.

Bileğini tuttum ve ona ne istediğimi gösterdim. Parmaklarını kadınlığıma getirdim. Ağzını mememden çekince tükürükle ıslanan meme uçlarıma soğuk hava vurdu. Ona baktım ve bana siyah, iri, karanlık ve yoğun bakışlarla baktığını gördüm. Dizlerimin üstünde ayağa kalktım. Ellerinden biri kalçamda, diğeri de bacağımdaydı, kasıklarına gittikçe daha çok yaklaşıyordu.

Elini kaydirdi ve kalçamı kavradı. Tutuşundaki güç ve dokunuşundaki nezaketle dudağımı ısırdım. Sanki bunu yapmasına izin verip vermediğimden emin değilmiş gibi, bana dokunmasına izin vermeme inanamıyormuş gibiydi. Halbuki oyun oynamayı bırakıp beni alması için her şeyi yapardım.

Hiçbir şey söylemedim. Üstünde diz çöktüm ve bileğini serbest bıraktım. Bileği özgür kaldığında elini bacaklarımın arasındaki dar boşluğa götürdü. Bacağımın iç kısmını okşamasını izledim. Sonra ortaparmağı iç çamaşırımın üstünden kasıklarına dokundu. Onun için sırılsıklamdım, bunu gördüğünü, hissettiğini, kokusunu aldığını biliyordum. Gözkapakları ağırlaşmıştı, aldığı derin nefeslerle göğsü alçalıp yükseliyordu. Bense beklenti içinde soluk soluğaydım.

Sonra parmağı iç çamaşırımın üstünde hareket etti. Kumaşın altına girdi ve üçgen siyah kumaşı kenara çekerek kadınlığımı ortaya çıkardı. Boğazından bir ses geldi, bu memnuniyet ifadesiydi sanırım. Bense kıpırdayamaz, düşünemez, nefes alamaz veya konuşamaz bir halde sadece izliyordum. Ortaparmağı kadınlığımın çıplak girişine dokundu ve ben baştan aşağı titredim.

Parmak ucu içime süzüldüğünde ağzımdan bir inilti kaçtı. Parmağının sadece ucu içimdeydi ama bu kıvranmam ve daha fazlasını istemem için yeterliydi. Ama istemedim. Kıpırdamadan durdum ve sessiz kaldım. Parmağını yavaş yavaş aşağı yukarı kaydırıyordu. Gözkapaklarım kırıştı ve gözlerim kendiliğinden kapandı.

Parmak ucunu yukarı doğru kaydirdi ve klitorisimi buldu. Kendime engel olamayarak tekrar inledim. Sonra parmağıyla ağır ağır daireler çizmeye başladı. Kendimi tutamadım ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı onun ritmine uydurarak hareket ettirmeye başladım. Ben bana daha fazlasını veriyordu. Parmağı tekrar içime süzüldü ve beni tam anlamıyla delip

geçti. Parmağını çıkarıp ıslaklığımı klitorisime doğru yayarken inledim.

Meme uçlarım acıyordu. Memelerimi kavradım, sıktım, kaldırdım. Bana bir ritim içinde dokunmaya başladığında inledim. İçeri süzülüyor, iki kez daire çiziyor, içeri süzülüyor, iki kez daire çiziyordu. İkinci bir parmak daha ekleyince inledim.

Doğrulup bana doğru hareketlendiğini hissettim. Bir avucumu göğsüne koydum ve onu yatağa yatırdım. Kasıklarımı vücudundan kaldırdım ve memeyi ona doğru, ağzına doğru götürdüm. İç geçirdi ve inledi. Sonra dilini meme ucunun üstünde gezdirdi. Ağzının dokunuşuyla beni saran yıldırımla kendimi kaybetmişim. İşaret ve ortaparmağı içimde hareket ediyor, daireler çiziyordu. Saçlarımın bir omzuma doğru sarktığını hissettim. Saçlar muhtemelen Ben'in göğsünü gıdıklıyordu. İçimde sıcak bir şeyin gittikçe büyüdüğünü hissediyordum. Sürekli inliyordum. İçimde bir sıcaklık oluştu. Meme uçlarımla klitorisimi, içimde büyüyen orgazmı birbirine bağlayan bir ihtiyaçtı bu.

Utanmadan daha fazlasını isteyerek parmaklarını yönlendirdim. O ise bana daha fazlasını veriyordu, ta ki sınırı aşma ihtiyacıyla çıldırana kadar. İçimde oraya ulaşma ihtiyacından başka bir düşünce yoktu. Sınırdaydım. Dişleri meme ucumda hafifçe gezindi. Nefes nefeseydim. Meme ucumu ağzına aldı ve dilini üstünde gezdirdi. Parmakları da kalçalarımın ritmine uyan bir hızla hareket ediyordu.

“Ben... off. Tanrım. Geliyorum, Benji...” Bu ismi söyleyince bedeninin altımda bir anda gerildiğini hissettim ama beni saran, yakalayan, bulan zirvede kendimi kaybetmişim.

Zirve beni bulmuştu, perişandım.

Sonra Ben, hiç beklenmedik bir şey yaptı. Beni sırtüstü yatırdı. Ben itiraz edemedi yüzünü bacaklarımın arasına

gömdü. Parmağı iç çamaşırımı kenara çekmeye devam ediyor, dili ise beni yalıyordu. Orgazm geldi ya da ben geldim. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Dizlerimi açarak yüzünü kendime doğru tuttum. Dili klitorisimde daireler çiziyordu. Ben de yüzünü yönlendiriyor, inliyordum. Kendimi orgazmın gücüyle çaresiz hissediyordum.

Artçı sarsıntılardan, inledikten, titredikten sonra, Ben'in üstümden kalkmasını bekledim ama kalkmadı. Bir an için daha fazla uyarılmaya dayanamayarak onu ittirmek zorunda kaldım.

Ben kalktı ve yanıma uzandı. Yüzünde halinden memnun bir sırıtışla beni izliyordu.

Nefes nefese bir halde konuşmasını bekledim. Ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. Sessizliği, hâlâ zevk alamamış olması beni germiştii.

"İnanılmaz birisin," dedi. "Harikasın."

Omuz silktim ve gülümsedim. "Teşekkürler."

"Hayır, ciddi söylüyorum. Çok güzelsin ve çok seksisin."

Ona doğru yuvarlandım. Hâlâ titriyordum, hâlâ nefes nefeseydim. Muılu, sersemlemiş bir sırıtışla, "Teşekkürler, Benji," dedim. Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Kaşlarımı çattım. "Sana böyle hitap etmeyeyim mi?"

Gözleri bir anda açıldı ve bana baktı. Yüz ifadesinde kararlılık vardı. "Hayır, sorun değil."

Dizimi bacağına, bir elimi karnına attım. Kocaman erkekliğine bakmadan edemedim. Tahmin ettiğimden de büyüktü. Kalındı, başından bir sıvı sızıyordu. Damarları çıkmıştı. Uzundu ve vücuduna doğru hafifçe kıvrılmış göbeğine dayanmıştı. Haya-ları ağırdı, üstünde siyah tüyler vardı.

Tanrım, muhteşemdi. Öyle bir keyfini çıkaracaktım ki.

Ama sesindeki bir şey beni durdurdu. Ona dokunmadım.

"Sesin pek ikna edici gelmedi."

Omuz silkti. “Yoo. Gerçekten. Sorun değil.”

“Dur tahmin edeyim. Benji senin kalbini kıran kızın kullandığı bir isimdi.”

Başıyla onayladı. “Tam üstüne bastın.”

“Eh, deniyorum.” Eğildim ve göğsüne bir öpücük kondurdum. “Ama gerçekten hoşuna gitmiyorsa söylemen yeterli.”

Kafasını salladı. “Anı sadece. Aşmam lazım. Ayrıca senin söyleyişini de seviyorum.”

“Tamam o zaman, Benji.” Çenemi göğsüne dayadım ve ona baktım. Elim göğsünde geziniyor, küçük meme ucuyla oynuyordu. Sonra kaburgalarına ve sert karın kaslarına geçtim. “Eee... şimdi ne yapıyoruz?” Sözlerimi öneri yapar gibi yayarak söylemiştim.

Bakışları benimkilere odaklandı. “Bilmiyorum ki.” Dudakları kıvrıldı. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Onu arzuluyordum ama bunu aceleye getirmek de istemiyordum. Ben’in bunun keyfini çıkarmasını, her anın tadını almasını, bu keyifli oyunu mümkün olduğu kadar uzatmak istiyordum. Karnını elimle keşfetmeye devam ettim. Diğer elim bedenlerimizin arasında duruyordu, dizim bacağının üstünde, ayağım baldırındaydı. Avucumu vücudunun yan tarafında ve karnında gezdirdim. Her bir hareketimle gittikçe daha aşağı iniyordum. Bir yandan da onu izliyordum. İlk başta, siyah esrarengiz bakışları benimkilerin üstündeydi. Ama elim aşağı indikçe gözleri de ağır ağır kapandı.

Avucumu karnına koydum ve erkekliğinin altına doğru kaydurdum. Tam olarak dokunmayarak onu kızdırıyordum. Derin bir nefes aldı ve karnını içine çekti. Sırıttım. Sonra daha fazla bekleyemedim. Parmaklarımı erkekliğine doladım. İşte o zaman nefesi tamamen kesildi. Yüzünde haz ve merak vardı. Ne

zamandır bu hissi yaşamadığını merak ettim. Tepkilerine bakılırsa uzun süre olmuştu.

Sorun değildi. Kendimi sadece ağırdan almayı isterken değil, aynı zamanda bu kıskırtıcı yolculuğu dört gözle beklerken buldum. Adım adım gidecek ve her anın keyfini çıkaracaktık. Her anın, her dokunuşun, her okşayışın tadını çıkarmak istememi sağlıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Belki de kişiliğindeki incelikten kaynaklanıyordu. Bilmiyordum. Ama ağır ağır gidiyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

İlk başta elimi hareket ettirmedim bile. Sadece erkekliğini elimde tuttum ve manzaranın tadını çıkardım. Kökünden kavradığımda erkekliğinin büyük bir kısmı dışarıda kalıyordu. Elim esmer teninin yanında solgun kalıyordu ama ben bu zıtlığı bile sevmiştim. Elimi yavaş yavaş yukarı kaydurdum ve tenindeki tenimin, karnını içe çekişinin, aniden soluk verişinin tadını çıkardım. Avucumu erkekliğinin başında gezdirdim ve sıktım. Sonra yumruğumu biraz aşağı indirdim ve başparmağımla ucuna dokunarak gelen sıvıyı yaydım.

Kafamı kaldırıp baktım ve gözkapakları aralık bir halde beni izlediğini fark ettim. Yüzünde haz ve odaklanma vardı. Derin derin nefes alıyordu. Erkekliğini boylu boyunca okşadım. Sonra hayalarını avuçladım ve ağırlığını hissettim. Yanağım göğsündeydi. Ona dokunuşumu izliyordum. Bu benim için yeni bir şey olmasa da yeniymiş gibi geliyordu. Sanki bunu yeni bir açıdan yapıyor ve hissediyordum.

Elimin her hareketinde ucunu parmağımla okşadım ve elimi köküne kadar kaydurdum. Elim aşağı doğru inerken Ben kalktı ve elime doğru hareket etti. Nefes alıp verişi düzensizleşmişti. Sınıra yaklaşıyor ama kendini tutuyordu. Elleri yanda çarşafı tutuyordu. Sanki ellerini nereye koyacağını bilememiş de oraya koymuş gibiydi. Erkekliğini bıraktım, elini elime aldım ve saçla-

rıma götürdüm. Sonra okşayışıma kaldığım yerden devam ettim. Ben de parmaklarını saçlarıma koydu, saçlarımı yüzümden çekti. Diğer eli omzumu ve ulaşabildiği yere kadar sırtımı okşuyordu.

Kalçaları, parmaklarımın hareketiyle birlikte kımıldamaya başlayınca dudaklarımı göğsüne, sonra kaburgalarına bastırdım ve göğsünden göbeğine, karnının iki tarafına kadar her yeri öpene dek üstünde ağır ağır hareket ettim. Tadı temizdi, erkek ve sabun kokuyordu.

“Offfff...” diye soludu. “Çok iyi hissettiriyor.”

“Öyle mi?” Göbeğini, erkekliğinin sadece birkaç santim üstünü öptüm. “Hangi kısım iyi hissettiriyor?”

“Hepsi. Elin, bana dokunuşun... beni böyle öpüşün.”

“Zirveye yakın mısın?”

“Evet...”

“Kendini tutuyorsun, değil mi, Benji?” Yanağımı göbeğine dayamıştım, bakışlarım erkekliğine odaklanmıştı. Koyu renk başının elimde ağzıma doğru uzanışını izliyordum.

İnleyerek, “Evet, tutuyorum,” dedi.

Yüzümü daha çok yaklaştırmak, “Kendini tutma,” dedim.

“Echo... bunu yapmak zorunda...” diye başladı ama tam o sırada erkekliğini ağzıma aldım. Kalın erkekliğini ağzıma almam için çenemi kocaman açmam gerekmişti.

Dudaklarımı erkekliğinin çevresine doladım ve onu ağzıma aldım, ta ki onu boğazımın arkasında hissedene kadar. İşte o zaman Ben inledi, nefesi kesildi.

Erkekliğini ağzımdan çıkardım ve ona sırtarak baktım. “Neyi yapmak zorunda değilim, Benji?”

“Bunu,” diye inledi. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum.” Erkekliğinin ucundaki sıvıyı yaladım. Sonra elimi erkekliğinin köküne doladım, dudaklarımı erkekliğine dayadım ve başını emdim. “Ama yine de yapacağım.”

“Tanrım, Echo. Çok az kaldı.”

Erkekliğini ağzıma alırken hafifçe mırıldandım. Hayalarını kavradım ve parmaklarımla hafif baskı yaptım. Ben kalçasını yataktan kaldırdı. Saçlarımdaki eli iyice sıkılaştı. Evet, aynen öyle. Elinin saçımdaki hareketi çok iyiydi. Tam çekmiyordu ama ona yakındı. Öğürme refleksimin izin verdiği kadarıyla tekrar ağzıma aldım ve geri çekildim. Dilimi erkekliğinin başında gezdirdim, tadına baktım ve dudaklarımın arasında daha da büyüdüğünü hissettim. Ben gerildi, neredeyse ağzımda hareket edecekti. Tekrar mırıldandım. Bu onu yüreklendirmek için bir işaretti. Kalçaları hareket etti. Ağzımın içinde hareket etmemek için kendini zor tuttuğunu anlamıştım. Ben de erkekliğini ağzımdan çıkardım ve elime aldım. Elimi hareket ettirdim ve dilimi erkekliğinin tepesindeki küçük noktada gezdirdim. Orada biriken nemin tadına baktım. Şimdi istemsiz bir şekilde elime doğru hareket ediyordu. İnlediğini duyana kadar elimi hareket ettirdim. Sonra onu bıraktım ve başımı onun hareketleriyle uyumlu bir şekilde hareket ettirmeye başladım. O ittirirken eğiliyor, geri çekilirken ben de çekiliyordum. Yüksek sesle inlemeye başladı. İki elini de saçlarıma götürdü. Beni devam etmem için teşvik ediyordu.

“Aman... aaahh...” diye inledi. Gerildiğini hissettim. “Geliyorum... Echo... ahhh...”

Uyarısı tam zamanında gelmişti. Kalçaları ağzıma doğru hareket etti ve erkekliği boğazımın arka kısmına ulaştı. Boşaldığını hissettim, boğazımdan aşağı bir sıvı süzüldü. Dudaklarımı aşağı yukarı hareket ettirdim. Hızlı ve sert hareketlerden sonra tekrar boşaldı. Bu kez tadına bakabilmişim. Yoğun, sıcak bir sıvı ağzıma doldu. Üçüncü bir sefer daha geldi. Bir sonraki akın gelmeden önce ağzımdakileri yutmak zorunda kaldım. Kafamı sallıyor ve onu dilimle okşuyordum. Akın akın boşalıyordu ve o

boşaldıkça ben yutuyordum. İnliyor, başımı okşuyor, saçlarımı yüzümden çekiyordu.

Erkekliği ağzımda gevşeyince onu bıraktım. Yanına uzandım ve yanağımı omzuna dayadım. Bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti.

“Kahretsin, Echo.”

Dudaklarımı silerek, “Çok boşaldın,” dedim.

Bana baktı. “Çok boşaldım.”

“Gerçekten öyle.” Bir tutam saçını alnından çektim. “Ama ben de çok boşaldım. Gerçekten çok.”

Birlikte uzanırken nefes alıp veriş hâlâ düzene girmemişti. En sonunda bana baktı. “Saat kaç bilmiyorum ama karnım acıktı.”

Kıkırdayarak, “Ben acıkmadım,” dedim. “Ben daha yeni kahvaltı ettim.”

O da güldü. “Başka bir şey istemediğine emin misin?”

“Hayır. Menide çok protein varmış diye duydum.” Sırıttım. Kızardığını görünce gülümsemem genişledi. Bu çocuk ve bu kızarışları gerçekten çok tatlıydı. “Şaka bir yana, kahvaltı fena olmaz.”

Doğrularak saate baktı. “Yuh. On iki buçuk olmuş.”

Omuz silktilim. “Olabilir. Ben geldiğimde saat dördü geçiyordu.”

“Aslında geleceğini sanmıyordum.”

Dirseğimin üstünde doğruldum ve ona baktım. Saçlarımdan bir tutamı parmağına dolamıştı. “Düşünmeye ihtiyacım vardı, Ben. Bütün bunlar biraz ağır geldi.” Elimini göğsünde gezdirdim. “Kamyonetini burada bırakıp gitmeyi düşündüm ama bu bana doğru gelmedi. Ayrıca istemedim de. O öpücük... aklımdan çıkaramadım o anı. Seninle en azından bir kez daha konuşmak istedim. Sana seni suçlamadığımı, senin hatan olmadığını söyle-

yecektim. Annemle aranda olanlar bana ne kadar tuhaf görünse de durumu anlıyorum.”

“Peki şimdi?”

Omuz silktim. “Şimdi... kimyamız tuttu, Benji.” Ona yaklaştım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ağzında kendi tadımı aldım. “Ve bu benim hoşuma gitti.”

“Benim hakkımda bilmediğin çok şey var,” dedi. Bana baktı ve bir parmağını şakağımda gezdirdi.

“Senin de benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Birbirimizi gerçekten tanıyor muyuz? Detaylı olarak yani. Hayır, tanımıyoruz. Ama bu benim sana fiziksel olarak çekim hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Etkilenme tamam da başka bir şey daha var. Bilemiyorum.” Yataktan çıktım, giyinirken ona doğru döndüm. Sutyenimi ve pantolonumu giyerken gözlerini benden ayıramamasının tadını çıkardım. “O güzel poponu kaldır ve üstünü giyin bakalım.”

Sırıttı. “Peki, han’fendi.”

İç çamaşırını giyip kocaman erkekliğini gizlerken muhteşem vücuduna bakma sırası bendeydi. Kot pantolon ve tişörtünü de giydi.

Dışarı çıktık. Eskiden annemle sık sık gittiğimiz bir hamburgerciye gittik. Yol boyu söylediklerini düşündüm: *Benim hakkımda bilmediğin çok şey var.*

Bu ne kadar da doğruydı, değil mi? Biz birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

Ben öğle yemeğinde huysuzdu. Konuşmalarımız yüzeyseldi ama içimden bir his Ben’in kafasında daha ciddi meselelerin döndüğünü söylüyordu. Bir yandan sormak istiyor, bir yandan istemiyordum. Onunla olmak bambaşka bir şeydi. Sanki dünya ve aramızdaki bu şeyin ötesindeki yaşam yokmuş veya önemli

değilmiş gibiydi. Yapılacak bir sürü şey olduğunu biliyordum. Annemin evinin temizlenmesi gerekiyordu. Eşyalarını ayırmam gerekiyordu. Nereden başlayacağımı veya ne yapacağımı bilemiyordum. Vasiyeti var mıydı öğrenmem lazımdı. En sonunda okula da dönmek zorunda kalacaktım. Devamsızlık hakkım vardı ama sonuçta bu beni sonsuza kadar idare edemezdi. Ben’le etrafımızdaki bu balon patladığında her şey üstüme üstüme gelecekti ve ben hepsiyle ilgilenmek zorunda kalacaktım. Burası, San Antonio anılarıyla, bir zamanlar yuvam olan bir yer olarak kalacaktı.

Bu yüzden Ben’in kafasını meşgul eden şeyi sormadım.

Öğle yemeğimizi yedik. Saat öğlen bir olmasına rağmen bira-mızı içtik ve derin meselelerden konuşmaktan kaçındık. Bunca şeyin içinde aslında tek istediğim evine geri dönmek, onu soymak ve ikimizin de kıpırdayacak hali kalmayana kadar sevişmekti.

Hesabı ödedi. Kamyonetine bindik ve evine doğru yol almaya başladık.

Ben bana baktı. “Büyükannenlere uğramak ister misin? Eşyalarını filan alırsın? San Antonio’dayken bende kalmak istiyorsan çantana ihtiyacın olacak, değil mi?” Boğazını temizledi. “Kalmak istediğini varsayarak konuşuyorum tabii ki.”

“Tabii ki istiyorum. Ama onlara öylece ‘uğrayamayız’. Biraz uzak bir yer. Trafiğe bağlı olarak iki saatlik bir yol diyebilirim. Benimle gelmek istediğine emin misin? Bir sürü soru sorarlar.”

“Sana bağlı, Echo. İsteddiğini yapmakta serbestsin. Sorular benim için önemli değil. Sonuçta arkadaşız, değil mi?”

Omuz silktim. “Tabii ki. Ama daha fazlasının olduğu anlaşılacak. Büyükannem hiçbir şeyi kaçırmaz.”

Güldü. “Tam Teksaslı gibi konuştun.”

Sırıttım ve güldüm. “Burada büyüdüm sonuçta, arada bir oluyor.” Ona baktım. “Bilemiyorum ya. Oraya gitmek istiyor

muyum? Aslında pek istemiyorum. Bu çok... zor olur. Zaten çantamda da birkaç yedek kıyafet ve makyaj malzemelerim var. Çok önemli şeyler değil yani. Burada çok uzun kalma gibi bir planım yoktu.”

Bu cümleyle ikimiz de durgunlaştık.

Ben, usulca, “Hayır,” dedi. “Yoktur tabii.”

Konuşmayı daha basit konulara getirdim. “Yani diyorum ki ihtiyacım olan çok fazla bir şey yok. Kıyafet alırım biraz daha. Yakın zamanda makyaj yapma gibi bir planım da yok.” Ona baktım ve göz kırptım.

Gülümsemesi umutlu ve neşeliydi. “Makyaj pek yapmıyorsun desene?”

Omuz silktim. “Yok. Genelde pek yapmıyorum. Biraz göz kalemi ve ruj sürüyorum. Arkadaşlarla çıkacaksam biraz daha fazlası o kadar.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa beklediği yanıt bu değildi. “Yaa. Doğru. Zaten ihtiyacın yok. Çok güzelsin.”

Bu iltifatına kızarmadan edemedim. “Teşekkürler.” Ona doğru eğildim. “Yatağa da makyajsız girerim.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bana baktı. “Ben de öyle.”

Güldüm ve omzuna hafifçe vurdum. “İnşallah öyledir, şapşal.”

Bileğimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bu hareket beni etkiledi. Kalbim biraz daha hızlı attı, bir yanımda eriyip bitti, bir yanımda alevlendi. Kasıklarım sızladı. Orada oluşan basıncı durdurmak için bacaklarımı birbirine bastırdım. Bütün bunlar elimi tutması gibi küçük, basit bir hareketten kaynaklanmıştı.

Yasal hız sınırı çerçevesinde elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde evine doğru yol aldım.

8

GERÇEKLER VE ÇIPLAK TEN

Evet, hiçbir şeyin planlandığı gibi gitmediğini bu zamana kadar öğrenmiş olmam gerekiyordu.

Dairesine rekor sürede vardık. Ben daha anahtarını kapıdan çıkaramadan dudaklarına yapışmıştım bile. Sendeleyerek içeri girdi, kapıyı bastonuyla kapattı ve anahtarıyla bastonunu bir kenara attı. Ben'in eli kalçamı buldu, yoğurdu, sıktı. Benim elimse karnına gitti, tişörtünü kaldırdı. Tişörtü çıkarıp bir kenara attım ve kot pantolonuyla uğraşmaya başladım. Bu sırada ağızlarımız çarpışıyor, savaşıyor, dillerimiz birbirine dolanıyordu. Bunu sayamayacağım kadar çok kez yapmış olmama rağmen kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Pek iffetli bir kız değildim yani.

Ama bu farklıydı.

Tanrım, sürekli bunu düşünüp duruyordum ama hiçbir mantık bulamıyordum. Ben farklıydı işte. Nedenini veya nasılını bulamıyordum. Bunun ne anlama geldiğini de bilmiyordum.

Kot pantolonumun düğmelerini açtı. Elleri pantolonumun altına girdi ve tenimi buldu. Tangamın ipini aşağı indirerek

cömert kalçalarımı sıktı, avuçladı. Bense kot pantolonunun fermuarını açıyor ve pantolonu çıkarmasına yardım ediyordum. Sonra kendimi yavaşlamaya zorladım. Dar siyah iç çamaşırını ağır ağır çıkardım. Erkekliği aramızda kocaman, kalın ve uzun bir şekilde duruyordu. Onu okşamaya, avucumu boylu boyunca gezdirmeye başladım. Ben de boş durmuyordu. Tişörtümü çıkardı, sutyenimi çıkardı ve memelerimi çıplak bıraktı. Sonra sert avuçlarını vücudumun yan tarafında, tangamın altında gezdirdi. Tangamı aşağı çekince ben de tamamen çıkardım.

İşte böylece ikimiz de çıplak kaldık. Üstelik hâlâ kapının önünde idik.

Elini elime aldım ve geri geri yürüyerek onu odaya doğru çektim. Ama o döndü, yatağın kenarına oturdu ve beni kendisine doğru çekti. Göğsümü, karnımı öptü. Kalçalarımı okşadı, memelerimi ve göğüslerimin arasını yaladı. Sonra parmakları kasıklarımı buldu. İki parmağını içime sokunca, avucu çıplak tenimi avuçlayınca nefesim kesildi. İyi ki bir gün önce Ben'in jiletlerinden birini kullanarak tıraş olmuşum.

Soluk soluğa kalana kadar parmaklarını yönlendirdim. Sonra onu sırtüstü yatırdım ve üstüne çıktım. Bacaklarımı açarak kucağına oturdum, onu öptüm. Erkekliğine uzanıyordum ki beni kalçalarımından tutarak kaldırdı, kendine çekti ve üstüne oturttu. Yüzünün üstünde dizlerimin üzerinde durdum. Kollarını kalçalarıma doladı, kasıklarımı buldu ve dilini kullanmaya başladı. Daha ne olduğunu anlayamadan inlemeye başladım ve zirveye ulaştım. Ama o durmadı. Parmakları beni buldu. İki parmağı içimdeydi. Bir yandan parmaklarını hareket ettiriyor, bir yandan klitorisimi yalıyor, emiyordu. Tekrar zirveye ulaştım.

Bir orgazmı daha kaldırıp kaldıramayacağımı bilemeyince üstünden kalktım. "Ben, yeter artık. Seni istiyorum."

Vücudunun üstünde hareket ettim. Ta ki erkekliğinin kalın, yuvarlak başı kasıklarına ulaşana kadar. Ama Ben gerildi ve kalçalarımı kaldırarak beni serbest bıraktı.

“Echo, bekle,” diye gürledi. Sesi alçak ve sertti.

Yüzüne baktım ve gerginlik, korku, şüphe ve hatta acı gördüm. Hiçbirini anlayamadım. “Neden? Sen de istiyorsun sanmıştım?”

“İstiyorum, o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.”

“O zaman neden beni durduruyorsun?” Erkekliğini elime aldım ve okşadım. “Seni istiyorum, Ben. Bunu istiyorum, seninle ve şimdi. Temizim, doğum kontrol de tamam. Eğer endişelendiğin buysa bu konuda bir sorun yok.”

Kafasını salladı. “Hayır. Yani evet, bu aklımdan geçti. Ama seni durdurmamın sebebi bu değildi.”

Hayal kırıklığı içinde inledim. “O zaman sorun ne? Yine annemle ilgili mevzu mu? Ben, sana söyledim. Seni suçlamıyorum. Sen de kendini suçlama. Diğer duruma gelince, zaten bir şey olmamış...”

Ben altımda kıpırdandı, sonra beni üstünden kaldırdı. Yatağın üstüne bağdaş kurarak oturdum. Bozulduğumu belli etmekten çekinmemiştim. Ben dizini uzattı. Sonra yatakta yüzü bana dönük şekilde oturdu.

“Bilmen gereken bir şey var.”

“Eşcinsel olmadığını biliyorum yoksa şimdiye kadar çoktan hissetmiştim. Seninle seks yapmak istememi değiştirecek ne söyleyebilirsin ki bana?” Ona yaklaştım. Kucağına oturdum. Yüzünü buruşturdu. Ağırlığım onu rahatsız etmesin diye dizinin açısını değiştirdi. Bacaklarımı kalçasına doladım ve kollarımı omuzlarına sardım. Dudaklarımı boynuna ve kulağına dayadım. “Ben... seninle seks yapmayı gerçekten çok istiyorum. Bir sürü ateşli ve seksi şey. Sorun ne?”

Yutkundu ve gözlerini kırptırarak baktı. Tekrar yutkundu. Sonra alnını benimkine dayadı. “Bak, çok saçma gelebilir ama doğruyu söylüyorum. Ben bakirim.”

Hemen güldüm çünkü kesin şaka yapıyordu. “Tabii canım. Tabii.” Kaşlarını çattı, tekrar yutkundu. Sanki korku ve utanç baskın geliyor gibiydi. İçimde bir şeylerin yükselmeye başladığını hissettim. “Şaka yapmıyorum, Echo. Yemin ederim.”

“Ama...” Kafamı salladım. “Az önce ağzını kullanarak yaptıkların... birden çok kez yaptın hem de. İlk kez yapıyor olman imkânsız. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun çünkü. Bana dokunuşun, beni öpüşün... sen neden bahsediyorsun, Benji?”

İç geçirdi. “O tarz şeyleri yaptım, evet. Ama gerçek seks, cinsel birleşme daha önce hiç yapmadım.”

Öylece bakakaldım. “Ben... nasıl oldu bu?”

“Uzun hikâye.”

“İki biralık bir hikâye mi yoksa üç mü?”

“Bence üç gibi.” Bana bakmıyordu.

Kucağından indim, merakım ve duygularım birbirine girmişti. Ben de gergin görünüyordu. Yere indim. Bu hikâyeyi duymam gerektiğini biliyordum ama Ben’i hâlâ istiyordum. Arkasına geçtim, kollarımı beline doladım ve omzunu, ensesini öptüm.

Kulağına, “Hey, Benji?” diye fısıldadım.

“Evet?” Dönüp bana baktı. Yüzünde tereddüt ve ihtiyaç vardı.

Ellerimi bacaklarının arasına doğru kaydurdum ve iki avucumu da kenetleyerek ona sarıldım. “Bana bir hikâye borçlusun ama değişen hiçbir şey yok.”

Cevabını beklemedim. Altı şişe bira ve bir açacak getirdim. Hepsini komodinin üstüne koydum, iki şişeyi açtım ve yatağa oturdum.

Ben birasını aldı, yanımdaki duvara yaslandı. “Sana bahsettiğim şu gönül yarası var ya? Mesele oraya kadar gidiyor işte. Kızın adı Kylie’ydi. Benim ailemle onun ailesi çok yakın arkadaşlardı. Kylie ve ben aynı mahallede birlikte büyüdük. O doğduğunda, ailesi onu hastaneden eve getirdiğinde oradaydım ben. Birlikte büyüdük. Doğumundan itibaren ciddi anlamda her günü birlikte geçirdik. Birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Karşı cinsi fark ettiğimiz yaşa geldiğimizde bile aramızda hiçbir şey olmamasına rağmen başka kimseyle ilgilenmiyorduk.”

Birasından büyük bir yudum aldı ve şişenin içindeki köpüklere baktı. “Ben ona âşıktım. Onun sadece en yakın arkadaşım değil de bir kız olduğunu fark ettiğim günü hatırlıyorum da. On dört yaşımdaydım. O da... on iki filandı galiba? O civarlar. Ama çabuk gelişmişti. On iki yaşında on dört filan gösteriyordu. Birlikte kumsaldaydık, annemlerin göl evindeydik. Yüzüyor, bir şeyler oynuyorduk. Neydi hatırlamıyorum. Birbirimizi kovalıyor, su filan sıçratıyorduk herhalde. Birden gözlerimi ondan alamadığımı fark ettim. Sanki birden vücudunda bakmayı gerçekten çok sevdiğim yerler olduğunu fark etmiş gibiydim. O benim en yakın arkadaşımdı ama şu hormon meseleleri filan hepsi ona odaklanmıştı. Ama sadece hormonlar da değildi. Ben onu herkesten daha iyi tanıyordum. Ne kadar yetenekli, ne kadar güzel, ne kadar mükemmel olduğunu biliyordum. Ona abayı yakmıştım yani.”

“Kaçınılmazmış zaten,” dedim.

Omuz silkti ve başını salladı. “Evet, olabilir. Ama on bir veya on iki yaşında olduğunu, bir şey yapamayacağımı, bir şey söyleyemeyeceğimi fark ettim.”

Ona sııttım. “Ama onu düşünerek mastürbasyon yaptın, değil mi?”

Hemen kızardı ve birasının üstündeki etiketi soymaya başladı. “Evet, yaptım.”

Güldüm. “Şaka yapıyorum, Ben. Kızardığın zaman çok tatlı oluyorsun.”

Ters ters baktı. “Engelleyemiyorum. Neyse, onu düşünerek mastürbasyon yaptım. On dört yaşında bir çocuktum. Hemen hemen her şey beni etkilemeye yetiyordu. Ama benim istediğim Kylie’ydi. Tek düşündüğüm oydu. Bütün arkadaşlarım kızları etkilemeye, onlarla çıkmaya, onlara dokunmaya filan çalışıyordu. İkinci aşamaya geçmek için uğraşıyorlardı. Ama ben hiç öyle şeylere girmedim. Ben Kylie’yi bekliyordum.”

Hikâyenin gidişatını sezmeye başlamıştım. “Off, yapma ya.”

Başını salladı. “Evet, bekledim, bekledim. On dört yaşına girdi, on beş yaşına girdi. Hiç kız arkadaşım olmamıştı. O da diğer erkeklere ilgi göstermiyordu. Ama ben konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum. Durup dururken ona on bir yaşından beri âşık olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Yani böyle bir konuşmaya nasıl başlardı ki insan? Birçok kez denedim. Verandada oturup ödev yaparken, televizyon izlerken, arabayla dolaşırken, ne söyleyeyim diye düşünüyordum, ağzımı açıyordum ama hiçbir şey çıkmıyordu.”

İç geçirdi, birasını bitirdi ve bir bira daha aldı. “Hiçbir zaman konuşamadım. On sekiz, on dokuz yaşına girdim. Bizim oradaki üniversiteye başladım. Ailemle birlikte yaşıyordum. Kylie her zaman oradaydı, kimseyle çıkmıyor, kimseyle ilgilenmiyordu. Ben de bunun birlikte olmamız için bir işaret olduğunu düşündüm. Bir plan yaptım. O mezun olunca birlikte bir yolculuğa çıkacaktık. Sadece ikimiz, koca bir yaz. Bir yere gidecektik. Herhangi bir yere. Ona söylememe gerek kalmayacaktı. Kendisi fark edecekti. Bir araya gelecektik, en sonunda ona onu ne kadar zamandır sevdiğimi söyleyecektim. Hiçbir şey söyle-

memiştim. Hislerimi belli etmemiştim. Bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Göle gittiğimizde bikinili halinin beni nasıl etkilediğini gizlemek zorunda kalıyordum. Özellikle de büyüyüp serpildiğinde. Suyun içinde duruyor ve mesafemi koruyordum. Serserileri ondan uzak tutuyordum. Onu koruyordum. Ona göz kulak oluyordum. Onu okula bırakıyor, onu okuldan alıyordum. Birbirimizin en iyi arkadaşydık. Bu hep böyleydi.”

Biramı bitirdim ve bir tane daha aldım. “Sonra?..”

Başını salladı. “Sonra o Oz’la tanıştı.” İsmi tükürür gibi söylemişti. “Off, bu konuda konuşmak çok zormuş. Bunları daha önce kimseye anlatmadım. Asla, kimseye.”

Uzandım ve parmaklarımızı birbirine doladım. Ellerimizi bacağımın üstüne koydum. “Oz’la ne oldu peki? Neden ondan nefret ediyor gibisin?”

İç geçirdi, gözlerini kapattı ve sözcükleri toparladı. “Ondan nefret etmiyorum. Bilemiyorum, belki de bir yanımdı ediyordur. Oz Kylie son sınıftayken geldi. Kylie’den büyüktü. Sanırım benim yaşımda filandı. Büyük olduğu kesindi. Oz... şehrin diğer tarafındandı. Dövmeler, piercingler, metalci tişörtleri, havalalar, şık bir motosiklet. Gerçekten serseri tipinde bir çocuktur. Daha ilk gördüğüm anda hoşlanmadım ondan. Kylie ise hoşlandı. Onunla tanıştığında çocuğun motoruna bindi ve onunla birlikte gitti. İşte bu kadardı. Daha o zaman anladım. Bu iş bitmişti. Kollarını çocuğun beline dolamış ve sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılmıştı. Yüzünde de öyle bir ifade vardı ki... sanki mutluydu. Ama benim onu hiç edemediğim bir şekilde mutluydu. Heyecanlıydı, canlıydı.” Sesi çok sert, kızgındı. “Kızmıştım. Aptaldım ama ona güvenmiyordum. Ben kötü çocuğum diye bağıırıyordu resmen. Uyuşturucu kullandığını, alkol aldığını biliyordum. Kylie onun gibi biri için fazla iyi, fazla masum ve saftı. Kylie’yi ondan korumaya çalıştım.”

“Oo,” dedim. “Bu pek iyi gitmemiştir eminim.”

Neşesiz bir şekilde güldü. “Evet, gitmedi. Onu Oz’a daha çok itmiş oldum. Kıskançlıktı bu, deli bir kıskançlık. Kylie’nin benim olması gerekiyordu. Yarım sene daha zaman olsaydı öyle olacaktı da. Ama Oz geldi ve... her şeyi mahvetti. Bu yüzden o kadar kızdım ve onu o kadar kıskandım ki saçma sapan bir insana dönüştüm. Ama gerçekten endişeleniyordum. Oz’un kollarında yaralar vardı. Bunlar beni hastalık derecesinde endişelendiriyordu. Kylie’yi nasıl karanlıkların içine çekiyordu? Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Denedim, onu uyarmaya çalıştım. Ona neler hissettiğimi anlatmaya çalıştım ama o beni dinlemedi. Suçu benim üstüme attı. Beni kıskançlıkla suçladı. Ama bu kıskançlığın nasıl bir boyuta ulaştığını fark edememişti.”

“Çünkü ona neler hissettiğini anlatamamıştın,” dedim.

“Evet.” Birkaç yudum daha aldı ve konuşmaya devam etti. “Ben de hayatıma devam etmeye çalıştım. Kylie’nin onunla mutlu olduğunu görebiliyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. O artık yoktu. Her zaman birlikte oldukları için Kylie’nin yakınlığında olmak çok zordu. Ben de geri çekildim. Okuldan kızlarla zaman geçirmeye başladım. Öylesine takılıyorduk. Üniversite ikinci sınıfa kadar hiç kız arkadaşım olmamasına rağmen yolumu bulmaya çalıştım. Durum zaten yeterince acınasıydı. Ama kızlarla takılmaktan öteye gidemedim. Kızlar istekli olmadığı için değil. İstekli olmayan bendim. Tamam takılıyorduk ama iş sekse geldiğinde hiçbir şey yapamıyordum. Bu Kylie’yle olması gereken bir şeydi. Bunu kafamdan bir türlü çıkaramıyordum. Denedim. Bir kızla yatağa girdim. Ama panik yaptım, oradan kaçtım ve kızı bir daha görmedim. Ama o çok normal davrandı. Sonradan hasta olduğumu filan söyledim, kız da inandı ve bana kendimi kötü hissettirmedim. Kimseye de bir şey demedi.

“Üstelik diğer kızlarla çıkarsam Kylie kıskanır sanıyordum ama olmadı. Hiç umursamadı. Onun Oz’u vardı. Oz’la iyi olduklarını biliyordum. Birlikte gerçekten iyiydiler, bunu inkâr edemiyordum. Oz’la bir motor kazası yaptılar. Ben de kızdım ve Oz’la dalaştım. Bunun olacağını biliyordum, onu inciteceğini biliyordum filan olayı. Kavgaya tutuştuk ve Oz’a araba çarptı. Neredeyse ölüyordu. Komaya girdi, uyanamayacaktı.”

“Aman Tanrım.”

Başını salladı. “Evet. Daha tuhaf yere gelmedim. Çocuğun adının Oz değil, Benjamin olduğunu öğrendim.”

“Ee? İkinizin de adı aynı mıymış?”

Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Sanki kahkaha atacak gibiydi. “Aslında adımız ve göbek adımız aynı. Benjamin Aziz. Annem yarı Lübnanlıdır, Oz’un babası annemin kardeşi. İkimize de onun adını vermişler.”

Ona bakakaldım. “Şaka yapıyorsun. Oz senin kuzenin mi?”

Başımı salladım. “Evet. Bunu hiçbirimiz bilmiyorduk, ta ki annesiyle annem karşılaşana kadar. Bu çok kötü bir hikâye. Oz’un babası ben doğmadan önce intihar etmiş. Annesi de bu durum yüzünden perişan olmuş, sürekli oradan oraya taşınmış. Oz babası hakkında hiçbir şey bilmiyormuş. O ve annesi tesadüfen girdi hayatımıza. Ondan nefret edemiyorum. İyi birisi ve Kylie’yi deli gibi seviyor. Ama sevdiğim kızı çalmakla kalmadı, en yakın arkadaşımı da aldı elimden. Onların yanında olmak çok zordu. Kylie’nin yanında olmak. En sonunda ona neler hissettiğimi söyledim. Ona hayatım boyunca onu sevdiğimi, benim olması gerektiğini söyledim. Burası en kötü kısım. O da bana küçükken bana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi. Benim bir hamle yapmamı, onu öpmemi beklemiş. Birçok kez neredeyse öpüyordum zaten ama hep korkaklık etmiştim. Ama Kylie beklemekten sıkılmış ve kendisi bir hamle yaparak arkadaş-

lığımızı riske atmak istememiş. Ben de böyle düşünüyordum. Korkuyordum. Ya o beni sevmezse? Ya ben ona onu sevdiğimi söylersem veya onu öpersem ama o beni reddederse? Korktum ve şansımı kaybettim. Ondan sonra evden ayrıldım ve bir daha dönmedim. Bir buçuk yıl filan önceydi.”

“Vay be,” dedim. “Ne kadar kötü bir durum.”

Güldü. “Evet, aynen öyle.”

“Ondan başka kimse olmadı mı?” Sormadan edememiştim.

Omuz silkti. “Oradan ayrılmadan önceki gibiyim. Uzun süre ülkeyi dolaştım. Bir yerde iş buluyor ve orada bir süre kalıyordum. Oradan bir kızla bir süre takılıyordum. Ama sonuna kadar gidemiyordum. Gerçi bu bir süre sonra, yirmi iki yaşında bir bakir olmanın utancından kaynaklanmaya başladı. Acınası bir durumdu ve onlara anlatamıyordum. Onlar öylesine kızlardı işte. Ama sen... farklısın. Bilemiyorum.” Durdu, bana baktı. Duyguları coşuyor gibiydi. “Nedenini, seninle neden farklı olduğunu bilmiyorum. Ama öyle. Şimdi... artık sen de biliyorsun.” İkinci birasını da bitirdi ve bana doğru eğilerek şişeyi yere koydu.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Ben bakirdi. Bunu nasıl sindireceğimi, bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bir açıdan ben de aynı onun gibi hissetmişim. Onun adına biraz utanmış, ona bir şeyler öğreteceğim için, bir şeyleri anlaması için bekleyeceğim için endişelenmişim. Ama sonra... şu ana kadar her zaman önce bana haz vermeye çalışmıştı. Neler hissettiğimi önemsiyordu. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu da içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. Durumu içler acısı değildi. Hiç değildi. Seksiydi, ateşliydi. Bu özel durumu dışında kendine güvenen biriydi, kim olduğunu bilen biriydi.

Ona baktım. Hâlâ sessiz bir şekilde durduğunu, pencereden baktığını gördüm. Düşünceler içindeydi, belki de beni bekli-

yordu. Morali bozuk gibiydi. Artık onun en karanlık sırrını bildiğime göre onu istemeyeceğimi sanıyordu.

Bu anlaşılabilir bir endişeydi ama doğru değildi.

Biramı bitirdim ve şişeyi kenara koydum. Yan tarafıma döndüm ve Ben'le yüz yüze geldim. Elimi uzattım ve bacağına koydum. Bakışlarımı ondan ayırmadım.

Bana baktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sonra bunun yerini umut ve arzu aldı. "Hâlâ buradasın."

Gülümsedim. "Tabii ki."

Bakışları alevlendi ama bana dokunmak için bir şey yapmadı. "Bakir olmamı umursamıyor musun?"

Omuz silktim. "Şaşırdım, orası kesin ama senin hakkında düşündüklerim değişmedi."

Vücudunu yana doğru çevirdi. Avucu yanağıma dokundu. Bana doğru eğildi. Dudaklarında bir gülümseme vardı. "Yani hâlâ buradasın, yatağımdasın ve hâlâ çıplaksın."

Parmaklarımı ensesine doladım ve onu kendime çektim. "Yatağındayım ve çıplağım," diye mırıldandım. Onu öpmek için uzandım. "Kızlığını bozmaya hazırım."

Güldü. "'Kızlığını bozmak' teriminin erkekler için kullanıldığını sanmıyorum."

"Masumiyetini bozmak desek?" Uzandım ve erkekliğinin sertleşmeye başladığını hissettim. Onu ağır ağır okşamaya başladım.

Sırıttı ve eğilerek göğsümü, sonra da sağ mememin kıvrımını öptü. "Fark ettiğin üzere çok da masum sayılmam."

Meme ucumu ağzına alınca nefesim kesildi. Bir elimle başını kendime doğru bastırdım, diğer elimle artık iyice sertleşen erkekliğini okşuyordum. "Haklısın..."

Şimdi üstüme çıkmıştı. Bacaklarımın arasında erkekliğini hissettim. Ama karnındaki gerilimi, dizini sürekli olarak esnetti-

ğini, verdiği acıyla mücadele ettiğini de hissetmiştim. Beni öptü. Onu bir elimle girişime yönlendirdim. Kalçasını tuttum ve onu kendime çektim. Kalçalarımı kaldırdım ve onu içime aldım. Ağır, derin bir ritimle içime girerken yüz ifadesini izledim.

İçime girerken ağzımdan bir inilti kaçmasına engel olamadım. Kocamandı, sertti ve içimi daha önce hiç olmadığı kadar dolduruyordu. Beni hoş bir acıyla esnetiyordu. Bacaklarımı beline doladım. Dudaklarımı kulağına dayadım ve kulak memesini hafifçe ısırdım.

“Nasıl hissediyorsun, Benji?” diye fısıldadım.

“İnanılmaz,” diye gürledi. “Bu şekilde olacağını bilmiyordum.”

Kalçasının sert kıvrımlarını tuttum ve onu hareket etmesi için yüreklendirdim. “Seviş benimle, Benji,” diye fısıldadım ve kulak memesini tekrar ısırdım, çektim, bıraktım. Sonra boynunu ısırdım. “Hareket ettiğini hissedeyim.”

İnledi ve titredi. “Ne kadar dayanırım...”

“Yakınsın desene.”

Yüzünü memelerimin arasına döndü. Kalçası kalçamın karşıındaydı. Kalın erkekliği derinlerime daldı. Ta ki kasıklarımız karşı karşıya gelene kadar. Ben titriyordu, gerilmişti. “Evet, kusura bakma. Deniyorum ama...”

Onu omzundan ittim. “Yat bakalım.”

Nefes nefese bir halde geri çekildi ve sırtüstü yattı. Yavaş yavaş kucağına oturdum. Erkekliği karnında sert, kalın bir şekilde duruyor, ıslaklıkla parlıyordu. Zor nefes alıyordu. Kendini tutmaya çalıştığı için terliyordu, kasları gerilmişti. Kendini bu kadar kontrol edebilmesi aslında etkileyiciydi. Kalçamı karnından kaydırdım. Avuçlarım göğsündeydi. Memelerim sallanıyor, tenine değiyordu. Memelerimi kavradı. Ellerini kalçama götürdü ve kalçamı, bacaklarımın arkasını okşadı.

Erkekliğini elime aldım ve başını vajinama bastırdım, vajinamın dudakları arasına yerleştirdim.

Onu ağır ağır içime aldım. İnledi ve titredi. Kalçamdaki parmakları iyice sıkılaştı.

“Kendini tut, Benji,” diye inledim. O içime girerken kafamı arkaya eğmiştim. “Şimdi olmaz. Biraz dayan.”

“Deniyorum.” Kalçamdaki parmakları neredeyse acı verici olmaya başlamıştı. “O kadar güzel hissettiriyorsun ki dayanmak imkânsız.”

İçime girdiğinde kalktım ve dizlerimin üstünde durdum. Bir elimi karnına koydum, diğer elimle saçlarımı yüzümden çektim. Ona baktım. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Koyu kahverengi bakışları seksi, umutsuzdu ama kararlı bakıyordu. Bu şekilde, erkekliğinin sadece başı içimdeyken bekledim. Bunun nasıl devam edeceğini biliyordum. İkimiz de her saniyeden zevk alalım istiyordum.

Ama Ben beni şaşırttı. Avuçlarını kalçamdan kaburgalarımın götürdü, sonra memelerimi avuçladı. “Hareket etme, Echo. Böyle kal, aynen böyle.”

Büyük ellerinden biri mememi kavradı. Sert avucu meme ucumu okşadı, döndürdü ve sıktı. Dudağımı ısırdım, nefesim kesildi. Elini diğer tarafa götürdü ve diğer mememle de aynı şekilde ilgilendi.

Diğer elinin parmaklarını kasıklarımın, klitorisime götürdü ve hafifçe dokundu. “Kendine dokun Echo,” dedi. Sesi alçak ve sertti. “Kendi kendini zirveye çıkar.”

“Benim zirveye çıkmama gerek yok ki. Çıktım zaten.”

“Ama ben öyle istiyorum. Buna ihtiyacım var.”

Bakışlarım onunkilere kilitlendi. Orta ve yüzükparmağımı klitorisime götürdüm, onun elinin yerine kendi elimi geçirdim. O da memelerimi kavradı, onlarla oynadı. Hâlâ kendini tutu-

yordu. Çok hareket edersem boşalacağını biliyordum. Bu yüzden ritmik bir şekilde daireler çizmeye başladım. En çok işe yarayan ritmi buldum. İlk başta yavaştı ama kısa bir süre sonra içimde büyüyen sıcaklıkla nefessiz kaldım. Kalçalarımı hareketsiz tutmak için çaba sarf ediyordum. İnlemeye başladığımı için gözlerim de kapandı.

Ben'in beni izlediğini, altımda gerildiğini ve kaskatı kesildiğini hissettim, pürüzlü nefesini duydum. Sonra içimdeki patlamadan başka hiçbir şey duyamaz, hissedemez oldum. "Geliyorum, Ben. Geliyorum."

"Hissediyorum," diye gürledi. "Sıkılaştığını hissediyorum. Benim için boşal, Echo."

Ani, sıcak ve güçlü bir dalga beni sardı. Kasıklarım sıkılaştı. Sanki yıldırım çarpmıştı. Vajinam gerildi. Vahşi bir çığlık attığımı duydum.

Ben'in elleri kalçalarımın sarıldı. Kafamı geriye doğru attım, yay gibi kıvrıldım. Avuçlarım karnındaydı. Onu içime aldım. O da beni sert bir şekilde kendine çekti. İçime girerken çığlık attım. Zirvem daha güçlü geldi. Ben de gürlüyordu. "Ahh, Echo, çok güzel..." Orgazm olmaya hazırlanırken içimde zonkladığını hissettim.

Zirvenin dalgaları beni sararken öne doğru eğildim, daha fazla dik duramıyordum. Ağzımı onun ağzına dayadım. Dişlerimi dudaklarına geçirince ağzıma kan tadı geldi ama o karşı çıkmadı. Beni daha şiddetli öptü. Kalçalarımı yoğurarak beni kendine çekti. İnlemeye, kalkıp inerek umutsuzca hareket etmeye başladım.

Sonra Ben kendini kaybetti. İki hareket sonra boşaldı, içimde bir sıcaklık ve ıslaklık hissettim. Daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladım. Yoğun sıvı akmaya devam ediyordu. Ben inliyor, tutuk bir ritimle hareket ediyordu. Benim zirvem hâlâ

devam ediyordu. Nefes nefese bir halde fısıldıyordum. “Ahh, Ben, aman Tanrım!”

Kalçaları hareket ediyor, titriyordu. Erkekliği içimde zonk-luyordu. Bense artçı sarsıntılarla sarsılıyordum. Her bir hareket titrememe neden oluyordu ama hareketlerimi durduramı-yordum.

En sonunda daha fazla hareket edecek halim kalmadı ve üstüne yığıldım, yüzümü boynuna gömdüm. Tenindeki teri tattım. Avuçları omuzlarımda, omurgamda, kalçamda, bacak-larımda, kaburgalarımda, saçlarımda geziniyor, terimi her yere yayıyordu.

“İşte,” dedim. “Artık bakir değilsin.”

“Kahretsin.”

Gülümsedim. “Tahmin ettiğin gibi miydi?”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Çok daha fazlasıydı.”

Hâlâ titriyordum, soluk soluğaydım. Benim için de çok daha fazlasıydı ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Çünkü bu beni korkutuyordu. Ben de hiçbir şey söylemedim. Yumu-şayan erkekliğini içimde tutmaya devam ettim ve boynuna sarı-larak bütün düşünce ve duyguları bir kenara ittim.

Ama yine de bir şey söylemek zorundaydım. Sonuçta bir noktada *eee senin açından nasıldı* sorusu gelecekti. Bu soru her zaman tuhaf olurdu. Ben de önce davrandım. “İşte buna iyi seks diyoruz, Benji.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım.

“Aynen öyle.” Doğruldu ve avuçlarımı yatağa, başının iki yanına dayadım. “Gerçekten çok iyiydi.”

Doğruyu söylüyordum. Yalandan orgazm olacak veya iyi değilken iyiydi diyecek biri değildim. Kötü olsaydı dobralık yapmayabilirdim ama yalan da söylemezdim. Ben’le yaşananlar...

gerçekten çok iyiydi. On üzerinden ondu. Hemen daha fazlasını istemeye başlamıştım.

“Havlu alabilir miyim?” diye sordum.

Kalktı ve banyodan temiz bir havlu aldı. Ama havluyu bana vermek yerine yanımda durdu. “Ben yapayım.”

Ona beni yukarıdan aşağı nasıl temizleyeceğini gösterdim. Sonra havluyu bir kenara bıraktı ve yatakta yanıma uzandı. Bakışları vücudumdaydı. Bunu elleri takip etti. Parmak uçları vücudumu rasgele okşuyordu. Kalçamdan karnıma, memele-
rimin arasından omzuma ve koluma, memelerimin kıvrımla-
rına kadar. Bana dokunmasını izledim. Dilediğini yapmasına
izin verdim ve rahat, samimi bir sessizlikle daha fazlasına hazır
olacağı anı bekledim.

9

HAYAL DÜNYASINDA

Ben

Ona dokunmadan edemiyordum. Neyseki o da beni durdurmaya çalışmıyordu. Yatağın üstünde çıplak ve mükemmel bir şekilde yatıyordu. Saçları darmadağındı, teni kızarmıştı. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını biliyordum. Ne düşündüğünü bilmiyordum, sormadım da. Sadece ellerimi teninde gezdirdim. Her yerine dokundum, iri memelerini ve kalçalarının kıvrımını kavradım. İnce belini, kaslı bacaklarını, yüzünü ve saçlarını okşadım.

Gözleri açıldı ve bana baktı. “Bana dokunmayı seviyorsun, değil mi?”

“Nasıl sevmem? Sen inanılmaz derecede seksi bir kızsın, yatağında çıplaksın ve sana dokunmama izin veriyorsun. Bu durumdan en iyi şekilde istifade etmem lazım.”

Beyaz dişleri ve kırmızı dudaklarıyla gülümsedi. “Bir yere gittiğim yok, Benji.”

“Belki de ben biraz açgözlüyüm,” dedim.

Soluk verdi, yan tarafına döndü. Elim kalçasında durdu. “Sanırım bununla baş edebilirim.” Bakışları omuzlarıma,

göğsüme ve kollarıma kaydı. Sonra elleri gözlerini takip etti. “Ben de biraz açgözlü olabilirim.”

Elinin, karnımdaki tüyleri takip ederek aşağı doğru kaymasını izledim. Hayalarımı avuçladı, avucunu ve parmaklarını gezdirdi. İkimiz de yumuşak erkekliğimi eline almasını ve ona masaj yapmasını, parmaklarıyla erkekliğimin başıyla oynamasını izledik. Dakikalar içinde erkekliğim hareketlendi, sertleşti. Echo’nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Erkekliğim acımaya, gerilmeye başlarken Echo onu avucuyla okşuyordu.

“Vay. Şuna bak. Şimdiden hazır bile.” Bakışları benimkilere kaydı. “Ne kadar açgözlüsün, Benji?”

“Gel de öğren.”

Göz bebekleri genişledi. Nefesi tekledi. “Öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Kendimi güçlü hissediyordum. Açgözlü hissediyordum. Onun içinde olmadığım her an boşa geçmiş gibiydi. Echo bana doğru dönüp bacağını bacağımın üstüne atınca, küçük ellerini göğsüme bastırınca kalbim gümbürdemeye başladı. Onu kalçalarından tuttum ve yataktan kaldırdım. Esnek, güzel kıvrımlarını vücudumun üstüne yerleştirdim. Saçları yüzünün bir tarafına sarı bir çağlayan gibi dökülüyordu. Ben kalçasının geniş kıvrımını kavrayınca dudaklarını araladı ve derin bir nefes aldı. Dizlerini yatağın üstünde bacaklarımın iki tarafına koymuştu. Avuçları göğsümdeki ağırlığını destekliyordu. Memeleri sallanıyordu.

Erkekliğimi kadınlığının girişine getirdi. Tam o anda, gözleri diğer tonlardan ziyade ela gibi görünüyordu ve benim gözlerime kilitlenmişti. O anda ne düşündüğünü hayal etmem mümkün değildi. Doğrularak içine girmeye çalıştım ama o geri çekildi.

Dudaklarında şehvetli bir gülümseme ile, “Haha,” dedi. “Olmaz.”

Kadınlığı erkekliğimin çevresinde kaysın diye kalçalarını salladı. Kadınlığındaki ıslaklığı bana bulaştırıyor, beni deli ediyordu. Beni kızdırmak için yapıyordu. İstedğim gibi derinlerine giremiyordum. Kalçalarından tutarak onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama o sırttı ve kafasını salladı.

“Ben öyle düşünmüyorum, Benji. Ben böyle seviyorum.” Kalçalarını sallıyordu. Erkekliğimin başı kadınlığına bir giriyor bir çıkıyor, beni deli ediyordu.

“Tanrım, Echo,” diye gürledim.

“Ne oldu?” diye sordu. Yüzünden ve sesinden masumiyet akıyordu.

Tekrar hareket etmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket edince derinlerine girmeyi yine başaramadım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kollarımı omuzlarına doladım ve altımda kalsın diye onu çevirdim. Bileklerini tuttum ve tek elimle başının üstünde sabitledim. Diğer elimle bacağının birini tuttum ve dizini yukarı kaldırdım. Sakat dizimdeki baskıyı azaltmak için ona doğru eğildim. Echo’nun bakışları kocamandı. Derin derin nefes alırken göğsü yükseliyordu.

Bakışlarımı onunkilere mühürledim. Bir an, erkekliğimin başı kadınlığının dudaklarının arasında dururken öylece bekledim. Sonra rahatlayarak hızlı, sert ve derin bir hamleyle içine girdim.

“Kahretsin!”

Echo çığlık attı. İrileşmiş gözlerine bakılırsa bütün vücudu şok ve zevk içinde kıvranıyordu.

Alçak sesle, “Aynen öyle,” dedim. Ağır ağır geri çekildim ve tekrar derinlerine daldım. “Kahretsin.”

Ağzı açıldı ve gözleri irileşti. Başı geriye düştü. Bileklerimi tutan elimle mücadele ediyordu ama kalçaları yükselip de kadınlığı acıyan erkekliğimi karşılayınca inledi. Bacığı elimde yumu-

Kadınlığı erkekliğimin çevresinde kaysın diye kalçalarını salladı. Kadınlığındaki ıslaklığı bana bulaştırıyor, beni deli ediyordu. Beni kızdırmak için yapıyordu. İstedğim gibi derinlerine giremiyordum. Kalçalarından tutarak onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama o sırttı ve kafasını salladı.

“Ben öyle düşünmüyorum, Benji. Ben böyle seviyorum.” Kalçalarını sallıyordu. Erkekliğimin başı kadınlığına bir giriyor bir çıkıyor, beni deli ediyordu.

“Tanrım, Echo,” diye gürledim.

“Ne oldu?” diye sordu. Yüzünden ve sesinden masumiyet akıyordu.

Tekrar hareket etmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket edince derinlerine girmeyi yine başaramadım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kollarımı omuzlarına doladım ve altımda kalsın diye onu çevirdim. Bileklerini tuttum ve tek elimle başının üstünde sabitledim. Diğer elimle bacağına birini tuttum ve dizini yukarı kaldırdım. Sakat dizimdeki baskıyı azaltmak için ona doğru eğildim. Echo’nun bakışları kocamandı. Derin derin nefes alırken göğsü yükseliyordu.

Bakışlarımı onunkilere mühürledim. Bir an, erkekliğimin başı kadınlığının dudaklarının arasında dururken öylece bekledim. Sonra rahatlayarak hızlı, sert ve derin bir hamleyle içine girdim.

“Kahretsın!”

Echo çığlık attı. İrileşmiş gözlerine bakılırsa bütün vücudu şok ve zevk içinde kıvranıyordu.

Alçak sesle, “Aynen öyle,” dedim. Ağır ağır geri çekildim ve tekrar derinlerine daldım. “Kahretsın.”

Ağzı açıldı ve gözleri irileşti. Başı geriye düştü. Bileklerimi tutan elimle mücadele ediyordu ama kalçaları yükselip de kadınlığı acıyan erkekliğimi karşılayınca inledi. Bacağı elimde yumu-

şacıktı. Tutuşumu sıkılaştırdım ve tekrar derinine daldım. Dizim acıdı ama o anda hiç umursamadım.

Hâlâ yeterince derinde olduğumu düşünmüyordum. Olmam gereken yerde değildim. Ben de öne doğru, daha yakınına doğru eğildim. Echo düşüncelerimi okumuş, ihtiyacım olan şeyi anlamış gibiydi. Diğer bacağını kaldırdı ve bana iyice yaklaştı. Dizim isyan etti ama umursamadım. Bacaklarının ipeksi teni göğsüme değiyor, ayakları omuzlarımdan sarkıyordu. Islak, sıcak kadınlığının o kadar derinlerindeydim ki kendimi onun tarafından yutulmuş gibi hissediyordum.

Ağır ağır hareket ettim. Kaşları çatılmış, gözleri irileşmişti. “Evet, Ben. Bu çok güzel oldu,” diye inledi. “Daha sert.”

Ben de daha sert hareket ettim. Ellerimi bacaklarına koydum ve derinlerine girdim. Kalçalarımız gürültülü bir ses çıkararak buluştu. “Böyle mi?”

O anda en derinindeydim. Echo inledi. “Evet... aynen öyle. Tekrar, Benji. Yeniden.”

Ellerini saçlarına doladı ve saçlarını çekti. Sırtı yataktan kalkıyordu. Ben içinde hareket ederken nefesi kesiliyordu. Tekrar tekrar sert ve ağır ağır derinlerine daldım, ta ki bu ritimde kendimi kaybedene, erkekliğimin kadınlığında hareket edişinde, ten tene çarpınca çıkan her seste inleyişinde kendimi kaybedene kadar.

“Kahretsin...” diye inledim. Hayalarımın gerildiğini, erkekliğimin sızlamaya başladığını, kaslarımın titrediğini hissettim. “Zirveye yakınım.”

Dişlerini sıkarak, “Durma, Benji, sakın durayım deme,” diye gürledi. “Devam et.”

“Sen ne olacaksın?” Her nasılsa onun zirveye yakın olmadığını biliyordum.

“Ben kendi payımı alırım,” dedi. Kararmış bakışları vaatlerle parlıyordu. “Sen onu düşünme. Ben kendi payımı alırım.”

Ritmimi yavaşlatmayarak, “Şimdi al o zaman,” dedim. “Dokun kendine, Echo.”

Parmakları bacaklarının arasına daldı. Klitorisini okşadığını hissettim. Şimdi daha çok inliyordu. Ses tonu her geçen saniye artıyordu. Kalçaları hareket etmeye başladı. Az önce sadece benden alıyorken şimdi hamlelerimle buluşuyordu. Dizimde bir zonklama hissettim ama bu hayalarimdaki baskıya kıyasla hiçbir şeydi. Kadınlığının erkekliğimin çevresinde kasılıp sıkılaştığını hissedince ritmimi kaybetmeye başladım. Parmakları çılgın bir hızla klitorisini okşuyordu. Echo hiç durmadan inliyordu, gözleri kapalıydı. Omurgası yataktan kalkmıştı. Bacaklarını bana dolamıştı. Zirvenin eşiğindeydi.

Nefes nefese bir halde, “Geliyorum, Ben!” diye çığlık attı. “Tam şu anda geliyorum, Benji...”

Canımı acıtmadan duyabileceğimi hiç düşünmediğim bu ismi söyleyişi o kadar iyi geliyordu ki. İsim artık ona aitmiş gibiydi.

Çığlık attı, ayakları omuzlarımdan yatağın üstüne düştü. Topuklarını sırtımda birleştirdi. Bütün ağırlığımı sağlam olan dizime vererek öne eğildim. Sakat olanı esnetmiştim. Bu şekilde Echo’nun üstüne çok ağırlık bindirmiş oluyordum ama elleri beni sarıyor ve iyice kendine çekiyordu. Daha sert, daha hızlı hareket etmem için kalçamdan tutuyordu. O da bana doğru hamle yapıyordu. Tek yapabildiğim ona uyum sağlamaya çalışmaktı. Hayalarımın gerilip patladığını hissettiğimde bir hayvan gibi bağırdım. Sonra hayalarımı onun sıkı kadınlığına boşalttım, içimi ona döktüm. O ise kulağımı ve omzumu ısırtıyor, tırnaklarını sırtıma batırıyordu. Erkekliğim çılgınca hareket ediyordu. Islak bir sıcaklık, gerilen kaslar, ter, seks kokusu, Echo’nun nefesi. Meme ucunu öyle bir ısırdım ki zevk ve acıdan çığlık attı.

Tam o anda bir şey fark ettim: Echo seksi sert seviyordu, kontrolü ele almam hoşuna gidiyordu.

Bunu daha sonrası için aklımın bir köşesine yazdım. Birlikte hareket ettik ve uyumlu bir ritim bulduk. Sonra orgazmımız etkisini kaybetmeye başladı.

En sonunda Echo hareketsiz ve nefessiz kaldı. Ben de uyuşmuş, boş, doymuş ve şaşkın bir halde üstüne çöktüm. Dizim o kadar acıyordu ki nefes alıp vermek bile zordu ama umursamadım. Buna değmişti.

“Aman Tanrım, Benji,” dedi. Elleri kalçamda o kadar özel bir şekilde duruyordu ki kalbim pır pır etti.

“Bu...” diye başladım ama doğru sözcükleri bulmakta zorlandım.

“İnanılmazdı,” diye tamamladı.

“Evet,” dedim. Üstünden kalkmaya çalıştım. “Senin canını çıkardım herhalde.”

Kalçamdaki elleri sıkılaştı. “Yoo. Aslında sevdim bile.”

“Ezilmeyi mi sevdin?”

Güldü. “Aynen. Deli diyebilirsiniz.”

Sırıttım. Ağzım memelerinin yumuşak tenine doğru kıvrıldı. “Deli kız.”

O şekilde yatarak ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Echo altımdaydı, elleri sırtımı okşuyor ama her defasında kalçama geri dönüyordu.

En sonunda yalancılıktan inledi ve beni ittirdi. “Yeter artık koca adam. Kalk üstümden de tuvalete gideyim.”

Sırtüstü yattım ve dizimi esnettim. Ama bakışlarım Echo’nun üstündeydi. Güzel kalçasının salınışını izledim. Tuvaleтини yaptığını ve ellerini yıkadığını duydum. Sonra geri döndü. Bana doğru yürürken iri memeleri titriyor ve sağa sola sallanıyordu. Yürüyüşü bile baştan çıkarıcı, seksi ve büyüleyiciydi. Sanki

benim duymadığım bir müzik çalıyor da Echo bu müzikle dans ediyor gibiydi.

Yanıma yattı, bir elini başının altına diğer elini diyaframına koydu. Tavanı izlemeye başladı. Ben de nefes alıp verişini izledim. Daha doğrusu nefes alırken göğsünün yükselişini ve memelerinin kıpırdanışını seyrediyordum. Ona bakmaya doyamıyordum ve bu bana, kalbime, karnıma, içgüdülerime, kafama, her şeye bir şeyler yapıyordu.

Ben Kylie'yle birlikte büyümüştüm, altı yedi sene boyunca ona âşıktım. Ama ona bile bu kadar yoğun bir çekim hissetmemiştim. Bu beni korkutuyordu çünkü ben bu kıızı hiç tanı mıyordum. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordum. Anlamak da zordu. Düşüncelerini veya duygularını yüzüne yansıtmıyordu. Tek çözüm yolum sözcüklerine ve hareketlerine bakmaktı. Ama söz konusu bir insanın gerçek hisleri olduğunda bunların ne kadar yanıltıcı olabildiğini hepimiz biliyorduk. Söz konusu Echo olduğunda bir açlık hissediyordum. Sanki bütün hayatım boyunca açmışım, boş bir karınla kendimden yiyerek yaşamışım ve Echo önüme koyulmuş bir tabak yemek gibiydi. Kendimi tıka basa doyurmak istiyordum. Kendimi aç ve vahşi hissediyordum. Sadece fiziksel çekimimin yoğunluğu, potansiyeli bile korkutucuydu. Onu tanımak, duygularını yüzünden okuyabilmek, fiziksel ipuçlarını öğrenmek, nelerden korktuğunu, neye ihtiyaç duyduğunu bilmek, öğrenmek istiyordum. Ama nasıl soracağımı, ona hissettiklerimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Çünkü birçok güçlü şey hissediyordum ve hepsi bana ağır geliyordu.

En sonunda, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kafasını çevirerek bana baktı. İlk anda yüz ifadesi boştu, sanki konuştuğumu yeni fark etmiş gibiydi. Sonra hafifçe gülümsedi. "Burada, odanda olmayı sevdiğimi düşünüyordum.

Seninle bana ait olan bir hayal dünyası gibi. Buradan ayrılmak istemiyorum.”

“Ben de öyle.”

Bakışlarını tavana çevirdi. “Senin ayrılmana gerek yok. Ama benim var.”

“Neden?”

İç geçirdi. “Bu şehrin, bu odanın dışında da bir hayatım olduğu gerçeğinin dışında, annemin eşyalarını ayırmam lazım.” Yutkundu. “O eşyalarla ne yapacağımı bulmam lazım. Evini, arabasını satmam lazım...” Gözlerini kırptırdı, yutkundu. Avuçlarını gözlerine bastırıyordu. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Aslında seni kullanıyorum, Ben. Bunlarla uğraşmak istemiyorum. Bunları hissetmek istemiyorum. Burada seninleyken bunların hiçbiri yokmuş gibi davranabiliyorum. Sanki sadece burası varmış gibi. Sen ve ben, sevişmek, içmek ve yemek yemek. Ama böyle devam edemem. Zamanım azalıyor.”

Hayal dünyasının sözcükleriyle yıkıldığını hissettim. O da bunu hissetmişti. Yataktan kalktım, temiz bir iç çamaşırı, kot pantolon ve tişört giydim. Sonra onun kıyafetlerini buldum ve ona uzattım. Doğruldu. Bakışları temkinliydi. İç çamaşırlarını aldı, ayaklarını yataktan sallandırdı. Ayağa kalkmadan tangasını giydi. Sırada sutyeni vardı. Ondan sonra kot pantolonunun içine girebilmek için seksi zıplama-kalça sallama hareketinden yaptı.

Tişörtünü giyerken bana baktı. “Buraya kadar demek?” Sesinde bir soğukluk vardı.

Ne demek istediğini anlayarak ona hafifçe gülümsedim. “Evet. Buraya kadar.” Bir dakika düşünmesine izin verdim.

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim. Bu sırada o da kendi ayakkabılarını buldu. Omzuna çantasını aldı. Anahtarlarımı buldum. Bu şekilde hazırlanmakta tuhaf bir tanıdıklık hissi

vardı. Ön kapıda durdu. Saçlarını ensesinde düzgün bir şekilde at kuyruğu yaparken onu izledim.

Cüzdanımı ön cebime sokup kapıya geldiğimi görünce eli kapı kolunda kalakaldı. Bana kafası karışmış bir halde baktı. “Nereye gidiyorsun?”

“Annenin evine gidiyoruz. Eşyaları ayırmana yardım edeceğim.”

Echo söylediklerimi anlamlandırmaya çalışırken gözlerini kırptırdı. Sonra kafasını salladı. “Olmaz, Ben. Hayır. Benim...”

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. “Ne sandın, seni öylece bırakacağımı mı?”

Başını öne eğdi ve ayaklarına baktı. “Evet, sayılır.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Genelde böyle olur da.”

Bunu nasıl sindireceğimi bilemedim. Genelde böyle mi olur? Yani buna alışkın mıydı? Seks sonrası eve gönderilmeye? Bu onun için geneldelik bir durum muydu? Bu beni üzdü, kızdırdı, kışkandırdı. Kendimi güvensiz hissetmeme sebep oldu.

“Echo... ne sandın? İsteddiğimi alıp seni kendi yoluna göndereceğimi mi?” Ona baktım, çenesini kaldırmaya çalıştım ama o direndi. “Ben öyle birine mi benziyorum? Tek istediğim seks mi sence?”

Bana bakmadı. Geri çekildi ve kapıyı açarak dışarı çıktı. “Ben otobüsle gideceğim. Sonra görüşürüz.”

Peşinden gittim, kapıyı kilitledim. Ama o o kadar uzaklaşmıştı ki yetişmek için koşmam gerekiyordu. Bu ise söz konusu bile değildi. Dizim kaskatıydı, şimdiden zonkluyordu. Doğru düzgün yürüyemiyordum. Bastonumu da içerde unutmuştum. O ise benden kaçıyordu. Ciddi anlamda koşuyordu. Onu yakalamam lazımdı. Bu şekilde gitmesine izin verirsem her şey biterdi.

Bense bitmesini istemiyordum.

Arabama bindim, motoru çalıştırdım ve geri geri çıktım. Dizim pedalları kullanırken en ufak bir esnemedede bile isyan ediyordu ama başka seçenek yoktu. Bu durumda başka seçeneğim yoktu. Park yerinden çıktım ve Echo'nun peşinden caddede ilerledim. Otobüs durağına varmak üzereydi. Otobüsün çevresinden dolaştım, kaldırımın kenarında durdum.

Pencereyi açtım. "Bin, Echo."

Duymazdan geldi. Otobüs durağının orada duruyordu. Direğe onu ayakta tutan tek şeymiş gibi sarılmıştı. Dörtlüleri yaktım ve park ettim. Arabadan indim ve topallayarak arabanın etrafından dolaştım. Yolcu kapısını açtım ve Echo'nun elini tuttum.

"Bırak. Beni yalnız bırak. Bunu seninle birlikte yapmayacağım, Ben." Sesi ifadesiz, soğuktu.

"Evet, yapacaksın." Kollarımı dizlerinden ve omuzlarından geçirdim. Onu kucağıma aldım. Ön koltuğa oturttum. Yürümemin, onu taşımamın verdiği acıyla dişlerimi sıktım. Anlamaması için uğraşıyordum ama o yine de fark etti.

"Kahretsin, Ben." Ben sürücü koltuğuna geçerken bana ters ters baktı. "Dizini daha kötü yapacaksın."

"Evet, muhtemelen," dedim.

"Beni bu şekilde kaçıramazsın."

"Evet, kaçırabilirim. Hatta az önce kaçırdım." Arabamın çevresinden dolaşan arabalardan gelen ortaparmak işaretlerini, çalan kornaları, sorgulayıcı bakışları görmezden geldim. Trafiğe daldım ve Cheyenne'in dairesine doğru ilerledim. Yakınlarda oturduğunu biliyordum.

"Off, sen inanılmazsın." Gözlerini kapatarak başını koltuğun başlığına dayadı.

"Aynen öyle."

"Benden ne istiyorsun?"

“Neden kendini bu şekilde geri çekiyorsun?” Radyoyu kapattım ve trafik ışığında durup ona baktım.

“Sen beni tanımıyorsun. Ben seni tanımıyorum. Seks yaptık ve bitti. Beni bırak ve eve git.” Bunu monoton, kesin bir sesle söylemişti.

“Birbirimizi tanımama işini halledebiliriz. Evet seks yaptık ama daha fazlası vardı.”

Kafasını salladı. “Senin açısından olabilir belki.”

“Yalancı.”

Bunu duymazdan geldi ve sağ tarafı gösterdi. “Bir sonraki kavşaktan dön.”

Farklı bir taktik deneyerek, “Senden kurtulmak isteyeceğimi düşündüysen özür dilerim. Daha açık konuşmam lazımdı,” dedim.

Omuz silkti. “Bu işler böyle yürür, Ben. Birbirimizi tanıyalı üç gün bile olmadı. İlk görüşte aşk filan mı sandın sen bunu? Ne sandın? Hemen âşık olacağız mı sandın? Biraz gerçekçi ol, dostum.”

Sesindeki zehir gibi ton yüzünden yüzümü buruşturdum. “Tanrım, Echo. Bu kadar yetmez mi?”

“Dediğim gibi, sen benim hakkımda en ufak bir şey bile bilmiyorsun.” Bunu daha az zehirli, daha sessiz söylemişti.

“Ama sen beni biliyorsun, değil mi? Sana anlattığım şeyler...”

“Ama anlatmanı ben istemedim, değil mi?” Bunu bağırarak söylemişti. Fısıltıdan bağırmaya geçmesi şoke ediciydi. “Benimle sadece seks de yapabilirdin, bir farkı olmazdı. Ama sen önce acınası hikâyeni anlattın, şimdi de seninle kalıp senin adına üzülüp sana seks olayını öğretmem gerekiyor, öyle mi? Bekâr evinde takılıp sana bir profesyonel gibi sevişmeyi öğreteceğim? Yapabilirdim de. Birkaç kez yapmışlığım var. Ama bir şey diyeyim mi? Seninle bu oyunu oynamak hiç ilgimi

çekmiyor. Evet, güzel anlar yaşadık ama bitti. Buradan sola dön.”

Pencereden dışarı bakıyordu. Küçük, bir veya iki yatak odalı, en fazla yüz elli bin dolar edecek, çoğunun boyaları solmuş ve soyulmuş, su olukları düşmüş, garajlarında eski arabalar olan evlerin bulunduğu bir mahalleye geldik. Beni daha ileri-deki sokaklara doğru yönlendirdi. Aramızda gergin bir sessizlik olmuştu. En sonunda gri panjurları olan küçük mavi bir evi gösterdi. Bahçedeki çimler uzamış, sararmıştı. Ön kapının duvarında siyah bir posta kutusu vardı. Kutunun üstünde bir kapak vardı. Kutu postalar, kataloglar, dergiler ve zarflarla dolup taşı-yordu. Ön tarafta şeffaf pembe poşetlerin içinde bir sürü gazete vardı. Evin kenarında, araba yolunda yeşil bir hortum gelişigüzel bir şekilde duruyordu. Bir tel örgü, araba yoluyla yandaki evi birbirinden ayırıyordu. Bir de ayrı bir garaj ve yine küçük bir sararmış çimenlik alan vardı.

Evin önünde durdum. Ben daha park edemedim Echo arabadan indi. “Bıraktığın için sağ ol, Ben. Görüşürüz.” Kapıyı kapattı.

Arabayı park ettim, motoru kapattım ve dışarı çıktım. Echo onunla birlikte ön kapıya doğru topallarken beni izledi. Dik dik bakıyordu. Yanında verandada durunca iç geçirdi ve burnunun kemerini sıktı.

“Ben, daha ne kadar açık konuşmam gerekiyor?”

“Söylediklerini anladım, Echo. Ama bunlar yarım saat önceki haline uymuyor. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyorum ve bunları bana anlatman gibi bir çılgınlık yapmanı beklemi-yorum. Bu yüzden burada kalıp sana yardım edeceğim.” Bakış-larıyla buluştum. Sözcüklerinin yarattığı incinmeyi yüzüme ve gözlerime yansıtmamaya çalıştım. “Bunu tek başına yapamazsın ve yapmayacaksın.”

Ela-yeşil gözleri benimkilere odaklandı, kaşları çatılmıştı. En sonunda iç geçirdi ve ön kapıyı açtı. “İyi. Kendin bilirsin. Ama benden bir şey bekleme...”

“Senden hiçbir zaman bir şey beklemedim, Echo.” Yanından geçtim ve evin girişini inceledim.

Giriş seramikle kaplıydı. Kapı bir gardıroba açılıyordu. Oturma odası sağ taraftaydı. Büyük bir pencere sokağa bakıyordu. Köşede bir kanepede vardı. Kanepenin karşısındaki duvara televizyon monte edilmişti.

Oturma odasından sonra mutfak geliyordu. Burası, eski ve kabarık döşemenin üstüne serilmiş eski püskü bir halıyla oturma odasından ayrılmıştı.

Ev çürük odun kokularıyla birlikte küf kokuyordu. Sehpanın üstünde plastik bir saklama kabı vardı. Ağzı kapalıydı ama kapağın arasından bir çatal görünüyordu. Yanında iki boş bira şişesi vardı. Mutfaktan sonraki koridor sanırım banyo ve yatak odalarına açılıyordu.

Echo girişte, elleri yanda yumruk yapılmış olarak dikiliyor, nefes almaya çalışıyordu. “Bu ev. Tanrım, bu ev.” Devam etmesini bekledim. En sonunda sözlerine devam etti. “Ben bu evde büyüdüm. Annem ben üniversiteye gittikten sonra taşınmadı. Taşınacağını söyledi, hatta ev bile baktı ama taşınmadı.”

Ön kapıyı kapattım ve dizime yüklenmemek için duvara yaslandım. Devam etmesini istiyordum.

“Burada olmak istemiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.” Burnunu çekti. “Sana kötü davranıyorum. Sen bunu hak etmiyorsun. Özür dilerim. Git, olur mu? Ben başımın çaresine bakarım.”

Söylediği şeyleri geri almadığını fark ettim. Hangi Echo’nun gerçek Echo olduğunu bilmiyordum. Yatağımdaki Echo mu, şu anda karşımda dikilen Echo mu?

Onu omuzlarından tuttum ve kendime çevirdim. “Bir yere gitmiyorum. Bu yüzden beni dinle. Bak şimdi şöyle yapacağız: Mutfaktan başlayacağız, dolapları ve buzdolabını temizleyeceğiz. Ben gidip koli ve çöp poşeti alayım. Tamam mı?” Sessizce başını salladı ama bakışlarını yerden ayırmadı. “Tamam. Sen git başla. Önce evdeki poşetleri kullanarak çöpleri topla. Ben hemen geliyorum.” Tekrar başını salladı. O kadar kederli, karmaşık görünüyordu ki onu öpmek ve bütün kederini almak istedim ama yapmadım.

Kollarımı omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Başının üstünü öptüm. “Her şey yoluna girecek demiyorum ama bir gün iyi olacaksın. Bir gün. Şimdilik sadece nefes almaya devam et, tamam mı?”

Titrek bir soluk verdi ve benden uzaklaştı. Çantasını dolabın yanına yere koydu, ayakkabılarını çıkardı ve mutfığa girdi. Lavabonun altındaki çöp poşetlerini karıştırıp birini açarken onu izledim. Echo’yu orada bıraktım ve gidip koli, koli bandı, ambalaj kağıdı aldım.

Sonra Home Depot mağazasında durdum ve siyah çöp poşetlerinden aldım. Birçok yanlış dönüşten sonra eve vardığımda Echo ayağının dibinde dolu üç çöp poşetiyle dikiliyordu. Elinde bir yemek kitabı vardı.

Bana şöyle bir baktı, sonra yemek kitabına döndü. Yüz ifadesi uzaktı, sanki benden ziyade anıları görüyor gibiydi.

Poşetleri dışarıya götürdüm ve kaldırımın üstüne bıraktım. Buzdolabını ve dondurucuyu tek tek boşalttım. Sadece yarısı boş bira kutusunu bıraktım. Sanırım bu biralara ihtiyacımız olacaktı. Buzdolabı boşaldığında dolaplara ve çekmecelere başladım. Echo arada bir bana bakıyordu ama daha çok yemek kitabına gömülmüş gibiydi. Kitabın kenarlarında notlar, tarifler olduğunu fark ettim. El yazısı erkeksi görünüyordu.

Çatal kaşıkları poşete boşalttım, sonra tabaklara başladım.

Tam birkaç tabağı poşete atıyordum ki Echo kafasını kaldırıp baktı. “Onlar olmaz!” diye bağırdı. Ayağa kalktı, kitabı bir kenara bıraktı ve tabaklarla kâseleri elimden aldı. “Diğerlerini atabilirsin. Bunlar kalsın.”

Atmak üzere olduğum tabakların kırılğan ve eski olduğunu fark ettim. Antik bir porselen setinin parçalarıydı bunlar. Altı kase, altı çay tabağı ve fincanı, altı tatlı tabağı ayırdım. “Aile yadigârı filan mı?”

Başını salladı. “Evet, bunlar büyükanneme aitti. Annem evlendiğinde ona vermiş. Çok eskiler.”

“Yemek kitabı?” diye sordum.

Uzun bir an sessiz kaldı. Elinde bir kâseyi tekrar tekrar çeviriyordu. “Kitap... babamındı.” Bana baktı. “Hayır, kusura bakma, bu hikâyeye hiç giremeyeceğim şimdi.”

“Zaten sormayacaktım,” diye yalan söyledim.

Biraz yumuşadı. Koli getirdim ve kenarlarını yapıştırdım. Porselenleri ambalaj kağıtlarına sardım ve kutunun içine yerleştirdim. Kutuyu bir kenara ayırdım ve mutfağı toparlamaya devam ettim. Üç çöp poşetinden sonra mutfak boşaldı. Birkaç poşet alarak banyoya geçtim. Şimdi eşyalar biraz kişiselleşmişti. Lavabonun üstünde hâlâ fişe takılı olan bir saç kurutma makinesi, onun yanında bir saç maşası, iki makyaj kutusu, tuvaletin yanında yerde bir kutu tampon vardı.

Radyonun açıldığını duydum. Echo bir istasyon ararken o vızıltı duyuldu. Sonra bir gitar sesi geldi. Brantley Gilberts’tan “Country Must Be Country Wide” şarkısı çalmaya başladı. Cheyenne country tarzı müziği seviyordu. Echo’nun hangi okula gittiğini ve ne okuduğunu bilmiyordum. Okulda bir erkek arkadaşı bile olabilirdi. Bu düşüncayı aklımdan çıkardım.

“Echo?” diye seslendim. Kafasını banyoya uzattı. “Burada ayırmam gereken bir şey var mı?”

Echo içeri girdi, lavabonun altındaki dolaba baktı, makyaj malzemelerini karıştırdı. “Makyaj malzemeleri kalsın. Diğerlerini atabilirsin.”

Ben de her şeyi attım. Temizlik malzemelerini, şampuan şişelerini, saç kremi, saç bakım yağını, yüz bakım yağını, vücut losyonunu ve diğer iki düzine şişe her neyse onları attım. Küvetin kenarında pembe beyaz bir jilet duruyordu. Pembe bir sünger vardı. Bir ara, bir şeyi çöpe attım ve o esnada bir koku duydum. Bu, kapağı hafifçe açılan bir şampuan şişesinden geliyordu. Koku beni etkilemişti çünkü aniden Cheyenne’in saçından gelen şampuan kokusunu anımsatmıştı.

Banyodaki işimi bitirdim. Ağır poşeti kaldırıma çıkardım. Eve girdim ve Echo’yu kanepede oturup bir fotoğraf albümüne bakarken buldum. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sehpanın üstünde bir yığın albüm, bir takı kutusu, iki makyaj kutusu, kenarları kıvrılmış bir sürü kitap, dişlerinde hâlâ sarı saçlar duran ahşap saplı bir fırça vardı.

Echo, bana bakmadan, “Ben de kişisel şeyleri bulmaya çalışıyorum. Duygusal şeyleri,” dedi. “Yani bir şey yapmadığımı düşünme.”

“Öyle düşünmedim.”

Bir sayfayı çevirdi. İşaretparmağıyla bir fotoğrafa dokundu ve burnunu çekti. “Neden bana yardım ediyorsun?”

“Çünkü bu bir insanın tek başına yapamayacağı kadar ağır bir şey.” Yanına kanepeye oturdum. Ağrıyan, zonklayan dizimi uzattım ve esnettim. “Ne olursa olsun ben senin arkadaşınım. Arkadaşlar birbirine yardım eder.”

Burnunu çekti. “Çok kötüsün.” Ama bunu o kadar nazik bir şekilde söylemişti ki tam tersini kastediyordu.

Echo bir sayfayı çevirdi. Fotoğraflara baktım. Echo'nun küçüklüğüne ait bir fotoğraf vardı. Sarı saçları iki örgü yapılmıştı, Mickey Mouse kulakları takıyordu. İki başparmağını da kaldırmıştı ve eksik dişleriyle Disney Şatosu'nun önünde sırtıyordu.

“Benim fotoğraflarım var, annemin fotoğrafları var ama ikimizin birlikte hiç fotoğrafı yok.” Aynı gezide bir atlıkarıncaya binerken çekilmiş bir fotoğrafa dokundu. Sanırım yanındaki attan çekilmişti. “Hayatımızın çoğunda sadece annem ve ben vardık. İkimizin fotoğrafını çekecek kimsemiz yoktu.”

Sayfayı çevirdi. Sonra bir sayfa daha. Sonra onu durdurdum ve bir fotoğrafı gösterdim. “Bak burada ikiniz varsınız.”

Bu kötü bir fotoğraftı. Bulanıktı, yamuk çekilmişti. Bu evin arka bahçesinde çekilmiş gibi görünüyordu. Echo güldü. “Evet. O fotoğrafı büyük büyükbabam Gene çekmişti. Yüz yaşında filandı. Herkes içerdeydi. O gün benim doğumgünümdü. Annem benim fotoğrafımı çekmişti. Sonra büyükbabam makineyi elinden aldı ve bu fotoğrafı çekti.”

“Yüz yaşında bir adama göre çok da fena bir fotoğraf değil.”

“Sanırım birkaç yıl sonra kalp krizi geçirmişti.” Bana baktı. “Geriye ne kaldı?”

“Sadece yatak odaları kaldı.”

“En zor yerler yani.”

Başımı salladım. “Evet.”

Ayağa kalktı, albümü sehpanın üstüne koydu ve beni küçük yatak odasına yönlendirdi. Sanırım Echo'nun odasıydı. Echo'nun çocukluk odasından ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama farklı gelmişti. Duvarlarda posterler vardı ama bunlar grup, at veya rock grubu posterleri değildi. Bunlar Broadway yıldızlarının posterleriydi. Idina Menzel, Kristin Chenoweth'i tanımıştım. *Phantom of the Opera*, *Cats*, *Wicked*, *Rock of Ages* ve bilmediğim diğer müzikallerin posterleri vardı. Yo-Yo Ma'nın

bir posterı vardı. Sahneden görünen kör edici ışıklar ve kalabalığı tasvir eden sanatsal bir çalışma vardı. Burada, bir kadının başının arkasıyla eski tarz dikdörtgen bir mikrofonu tutan elleri görünüyordu.

Bir çalışma masasıyla çift kişilik yatağın arasında CD rafları vardı. Raf, CD'lerle dolup taşıyordu. İkişerli olarak veya üst üste yığılmışlardı. Çeşitli müzik tarzları vardı: Kenny Chesney, Garth Brooks, George Strait, the Dixie Chicks, Sara Evans ve Miranda Lambert'i, Sarah Bareailles'i, Sarah Brightman'ı ve diğer klasik sanatçıları gördüm. One Republic ve Maroon Five, Muse, Train gibi pop şarkıcılar, seksenler, doksanlar ve milenyumdan rock grupları da vardı. Sanırım temelde her tarzdan bir şeyler vardı. Hatta Korn, Linkin Park, Three Doors Down'dan birkaç hard rock albüm bile vardı.

Bunların dışında çok az eşya vardı. Masada bir kalemlik, bir makas; bunun yanı sıra bir şifonyer, bir dolap ve bir yatak. Yatağın üstünde düzgünce serilmiş bir kırkyama örtü.

"Müzik koleksiyonun etkileyici," dedim.

Echo güldü. "Bu, koleksiyonumun bir kısmı bile sayılmaz. Bu küçük rafa neler sığıdıysa işte."

Odada yürüdü ve plastik takı kutularından birini incelemek için çömeldi. "Ama benim zevkimi iyi yansıtıyor diyebilirim."

"Her şeyden biraz biraz seviyorsun o zaman."

Başını salladı. "Aslında her şeyden çok çok seviyorum. Sonuçta ben müzik yapıyorum."

"Hadi ya?" Sakin görünmeye çalıştım ama hiç de öyle değildim.

Omuz silkti. "Evet. Alanım bu. Vokal performans."

Neden olduğunu bilmiyordum ama içimde bir şeyler sıkıştı. "Vay be, süper. Nerede..." Sesim kesildi. Tekrar başlamak zorunda kaldım. "Nerede okuyorsun?"

“Belmont.” Sesimdeki tuhaf tonu duyarak bana baktı. “Sorun ne?”

“Belmont. Nashville’deki Belmont.” Bir tane Belmont Üniversitesi vardı. Bu yüzden bu açıklama gereksiz olmuştu.

Gloriana’dan “Doing It Our Way” başladı. Duruma bir yandan uyuyor bir yandan uymuyordu.

“Evet,” dedi. Ayağa kalktı ve bana baktı. “Ne oldu?”

Omuz silktim ve kafamı salladım. Bu öğrendiklerimin bana neler yaptığıyla, neler hissettiğim ve düşündüğümle yüzleşmek istemiyordum. Bunu kabul etmek istiyordum. “Hiç.” Elimdeki poşeti kaldırdım. “Ee, buraya neler girecek, neler girmeyecek?”

Bakışlarını benden ayırmadı. “Her şey girecek. Nashville’e giderken temizlemiştim burayı. Mücevher kutuları boş. CD’lerim okulda.” Ben odada ilerlerken o da gelip önümde durdu. Bir elini göğsüme koyarak beni durdurdu. “Ben, sorun ne?”

“Hiç.”

İç geçirdi. “Şimdi kim kendini geri çekiyor?”

İnledim ve poşeti bıraktım. Yatağın üstüne oturdum. “Ben Nashville’liyim.”

Bakakaldı. “Ne?”

Başımınla onayladım. “Evet. Üç yaşımdan beri orada yaşıyorum. Ann Arbor, Michigan’da doğdum ama ben üç yaşındayken Nashville’e taşındık. Vanderbilt’ten mezun olmama otuz kredi kaldı. Üç yıl boyunca futbol takımında oyun kurucu olarak oynadım.”

Echo gözlerini kırıştırdı. “Hadi canım. Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Kafamı salladım. “Hayır.”

“Vandy’ye giden arkadaşlarım var. Vay be. Futbol takımından bir çocukla çıkmıştım. İki yıl önce filan.”

Kendimi güçsüz hissediyordum. “Adı neydi?” diye sordum.

“Marcus Shaker.”

Kendimi yatağın üstüne bıraktım. “O serseriyle mi çıktın? Tanrım. İyi oyuncudur ama şerefsizin tekidir.”

“Onu tanıyor musun?”

Ona baktım. “Dediğim gibi, oyun kurucuydum.”

“Bir dakika.” Elini ‘bekle’ der gibi kaldırdı. “Ben... Benjamin Dorsey’nin Ben’i mi?”

Başımı salladım. “Aynen, o benim.”

Kafasını salladı. “Vay. Marcus senden nefret ediyor.”

Güldüm. “Biliyorum, duygular karşılıklı.” Ona baktım. “Derdi ne bilmek ister misin?”

“Tabii.”

“Bir haftasonu partideydik. İkinci senemizdi. Onu banyoda bir kızı tartaklarken yakaladım. Üstüne çullanmış küfür ediyordu. Elini eteğinin altına sokmuştu. Kız mücadele ediyor ama kazanamıyordu.” Kafamı salladım. “Canına okudum. O kavga yüzünden üç maçı kaçırdı. Olayı ihbar ettim ama kız şikâyetçi olmadı. Okul da bir şey yapmadı. Ama benden dersini aldı, orası kesin.”

Echo, “Bu tam Marcus’un yapabileceği bir şey,” diye fısıldadı. “Uzun süre çıkmamıştık zaten.”

Sesinde, duruşunda bir tuhaflık vardı. “Echo?”

Kafasını salladı, arkasını döndü. Başı önüne eğikti, parmaklarını kot pantolonunun bacak kısmındaki bir deliğe takmıştı. “Dert etme.”

“Böyle söyledin ya hiç dert etmem.”

Omuz silkti. “Sen o olayı önlemişsin. Ama böyle bir şeyi denediği ilk sefer değildi o.”

“Sende de mi denedi?”

Echo kısa, sert bir soluk verdi. Başını arkaya eğdi. “Önemli değil artık. Uzun zaman önceydi. Kapat konuyu, tamam mı?”

“Echo lütfen, böyle söyleyip...”

Echo, “Konuyu kapat dedim!” diye bağırdı. “Bunlar eski olaylar ve seni ilgilendirmiyor.”

Arkasından gittim ve ellerimi kollarına doladım.

“Echo...”

Echo benden uzaklaştı. “Bu konuda konuşmayacağım, Ben. Yardıma ihtiyacım yok.” Döndü, poşeti elimden aldı ve beni yatak odasından oturma odasına, oradan kapıya doğru itti. Nedenini bilmesem de beni itmesine izin verdim. “Yeterince yardım ettin. Teşekkürler ve güle güle.”

“Demek buraya kadar?”

Kapıyı açık tuttu, dışarıyı gösterdi. “Buraya kadar.”

Kapıda durdum, dönüp ona baktım. Birbirimize yakındık. Ön kapıyı açık tutuyor, küçük antrede duruyordu. Bakışları sertti, duruşu kararlıydı ama alt dudağı titriyordu ve kapı kolunu tutan eli bembeyazdı.

Radyoda Brantley Gilbert’tan “More Than Miles” çalmaya başladı.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Echo, ben...”

Kafasını salladı ve sözümü kesti. “Söyleyecek bir şey yok, Ben. Konu annem veya Marcus değil. Seninle yapamam sadece, o kadar.”

“Neden?” Ona yaklaştım. O kadar yakınında durdum ki kafasını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. “Neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?”

“Çünkü sen çok yaklaşıyorsun, Ben. Buna harcayacak zaman ve enerjim yok.”

Aşağı baktım ve telefonunun dar pantolonunun arka cebinde olduğunu gördüm. Telefonu çektim ve ona uzattım. “Ekran kili-dini aç, hemen.”

“Neden?”

“Sen dediğimi yap.” Ekran kilidini açtı, telefonu tekrar bana uzattı. Numaramı yazdım ve aradım, iki kez çaldıktan sonra kapattım. Numarasını telefonuma kaydettim. Sonra kendimden onu aradım ve kendi numaramı “Benji” olarak kaydettim. Telefonu ona geri verdim. “En azından gitmeden görebilir miyim seni?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bunaldığımı ve senin bu durumu daha da kötüleştirdiğini biliyorum. Kafamı karıştırıyorsun ve buna şu anda hiç gerek yok.”

“Kabul.” Dönüp gidecektim ama sonra fikrimi değiştirdim.

Yüzünü iki elimin arasına aldım ve onu sert bir biçimde öptüm. Dudaklarını dudaklarımla, dilini dilimle ezdim. Yanagını bir elimle kavradım. Diğer elimi belini götürdüm ve vücudunu kendime doğru çektim.

Şaşkın bir halde onu öpmeme izin verdi. Sonra geri çekildim. Kafasını kaldırıp baktı, iki parmağını dudaklarına koymuştu. Sanki bunu yaptığımı inanamıyor gibiydi. “Çok kötüsün,” diye fısıldadı.

Sonra beni içeri çekti, kapıyı kapattı. Döndük. Sırtı kapıya dayandı. Beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Nazik bir şekilde öpmeye çalışıyordu ama ben böyle istemiyordum. Beni harekete geçiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Arzu fazlasıyla olmasına rağmen tek başına arzu değildi. Ona bir şey kanıtlamak istiyordum ama ne olduğundan emin değildim.

Dudakları titreyerek benim dudaklarıma dokunduğunda nefesi ağır ağır dilime vuruyordu. Kokusunu içime çektim. Sonra oksijenini çalmak için ağzına daldım. Öpücüğünü istedim, sıcaklık istedim, ateş istedim. O da bunu verdi. Parmak uçlarında yükseldi ve tişörtümün önünü tuttu. Saldırganlık için nezaketifeda etti.

Ellerim tenini buldu. Tişörtü yukarı kalktı. Omurgasını, vücudunun yan taraflarını, kot pantolonunun hemen üstünü okşadım. Parmaklarım, düşük bel pantolonundan görünen tanga ipiyle oynadı. Onun elleri göğsümde tişörtümü çekiştiriyordu.

Sadece öpüşmek yetmezdi. Bu öğleden sonra yaşadıklarımızdan sonra olmazdı. Öpüşmeyi kestim ve onu omuzlarından tutarak olduğu yerde döndürdüm. Vücudunun ön tarafı kapıya yaslanmıştı. Avuçlarımı beline koydum, parmaklarımı kot pantolonundan içeri soktum. Nefesi kesildi ve karnını içeri çekti. Alnını kapıya dayadı. Parmaklarım kadınlığını okşarken inledi. Kapının önünde uyuşmuş gibi duruyordu. Aynı zamanda gergindi. Pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirerek pantolonunu aşağı çektim. Kendini bana doğru itiyordu. Elimi tuttu ve çıplak kadınlığına götürdü. Ben ıslak ve istekli kadınlığına dokunurken dizleri bükülüyordu. Dakikalar içinde yüksek sesle inlemeye başladı. El yordamıyla fermuarıma uzandı. Ben farkına bile varmadan pantolonum bileklerime inmişti. Erkekliğimi ona doğru bastırıyordum.

İkimiz de aynı anda durduk, donup kaldık. Nefes almıyordu. Yüzümü boynuna gömdüm, vücudumu geri çektim. “Burada olmaz, Echo. Bu şekilde olmaz.”

“Evet.” Ama hareket etmiyordu. Arada kalmış gibiydi. Ben de öyleydim.

Ona daha güçlü olmayı borçluydum. Eğildim, iç çamaşırı dediği kumaş parçasını yerden kaldırdım ve ona giydirdim. Sonra aynı şeyi kot pantolonuna yaptım. Pantolonu çektim. O da hareket etmiyor, bana izin veriyordu. Pantolonunu giydirenken derin ve ağır nefesler alıyordu. Sonra döndü ve beni itti.

“Dur, dur. Sen böyle yapınca dayanamıyorum. Şu anda kendime bile katlanamıyorum. Bir de sen tatlı şeyler yapıyorsun,

beni böyle giydiriyorsun. Dayanamıyorum.” Özür dilemedim. Eğildim ve kendi kıyafetlerimi giydim. Ama bileğimi tuttu ve beni durdurdu. Ereksiyon durumundaki erkekliğime bakarak, “Sorununu çözeyim,” dedi.

Kafamı salladım ve ondan uzaklaştım. “Hayır. Bu az önce başladığımız işi bitirmemizden bile daha kötü olur.” İç çamaşırımı giydim, fermuarımı çektim ve düğmemi kapattım. İkimiz de giyinmiştik. Tekrar dokunma mesafesine girdim ama ona dokunmadım. Bu çok tehlikeli olurdu. “Bir şey değişti mi?”

“Aramızda mı?” diye sordu. Başımı salladım. Gözlerini kapattı, yüzünü iki eliyle ovuşturdu. Sonra tekrar kapıya yaslandı. “Hayır. Bunu nasıl değiştireceğimi de bilmiyorum. Sevişmemiz bunu değiştirmeyecek. Burada, senin evinde veya başka yerde. Çok güzel olur ama bir şeyi değiştirmez.”

“O zaman seni öpmeden önceki duruma geri döndük.”

Omuz silkti ve başını salladı. “Evet. Sevişseydik o hayal dünyasına geri dönecektik. O dünyayı ne kadar sevsem de bir noktada gerçekte yüzleşmem gerekiyor.”

“Gitmemi istiyor musun hâlâ?” Kalbimin gümbürdeyişinden ve sızlamasından nefret ediyordum.

Başını sallarken bana bakmadı. Kapı koluna uzandı. Rahatça geçebileyim diye kenara çekildi. “Evet. Gitmeni istemek biraz ağır bir tabir olur ama gitsen daha iyi olur.”

“Tamam.” İki basamaktan dikkatlice indim. Arabama doğru çimlerin üzerinden yürüdüm. “Sende numaram var.”

“Biliyorum.” Veda eder gibi el salladı. “Dikkatli sür.”

“Tabii.”

Sonra ana yola çıktım, daireme gittim. Echo’nun ve benim birbirimizden sadece birkaç kilometre uzakta olup, hatta aynı insanları tanıyıp şu ana kadar yollarımız kesişmeden nasıl yaşadığımızı düşündüm. Bunun, benim Nashville’e dönme fikrini

daha da zorlaştırdığım düşündüm. Önceleri olay kuyruğunu kısıtırıp geri dönmeyi istememekten kaynaklanıyordu. Sonra sakatlandım ve eve dönme, bütün o konuşmaları, fısıltıları, neden birden ortadan kaybolduğumla ilgili meraklarını duyma fikriyle bile yüzleşemez oldum.

Şimdi geri dönersem orada sadece artık evli olan Kylie ve Oz'un değil Echo'nun da olduğunu bilecektim. Ben ne yapacaktım?

Tabii ki yarama tuz basmak için radyoda Jake Owen'dan "The One That Got Away" çalıyordu.

10

BEN ŞEKLİNDE BOŞLUK

Echo

Gece saat on birdi ve annemin evindeki işlerim bitmişti. O benden daha kısa ve daha zayıf olduğu için kıyafetlerinin çoğunu atmıştım. Benden daha uzun ve zayıf olması, onun vücudunu kıskanacağım yaşı geldiğim zamandan itibaren bütün hayatım boyunca beni rahatsız etmişti. Ayakkabılarından birini, hep imrendiğim ama hiç giymeme izin vermediği kırmızı topukluları ayırmıştım. Ayrıca eski, yıpranmış ve muhtemelen babama ait olan deri ceketle annemin en sevdiği krem örgü kazağı da bir kenara ayırdım. Duygusal eşyalar iki kutuyu doldurmuştu. Çerçeveler, fotoğraf albümleri, annemin takıları, en sevdiği kitaplar. Kaldırım, üstüne “çöp” veya “bedava eşya” yazdığım poşetlerle doluydu. Bu mahallede çöp toplanmadan bir gece önce eşyaları alan birileri her zaman olurdu. Birisi işe yarayanları alacak ve gerisi de çöpe gidecekti. Mobilyaları ve televizyonu olduğu gibi bırakmıştım. Evi baştan sona temizledim, ovdum, sildim, ta ki ev daha önce hiç oturulmamış gibi görünene kadar. Büyükannemler evi satacak ve ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

Bütün bunları hıçkırarak ağlamadan yapmıştım.

İşim bittiğinde ertesi gün için Nashville'e uçak bileti aldım.

Sonra büyükbabamı aradım. "Merhaba, canım. Biz de endişelenmeye başlamıştık," dedi. Alçak sesle ve yoğun bir Teksas aksanıyla konuşuyordu."

"Zamana ihtiyacım vardı, büyükbaba. Özür dilerim, sizi endişelendirmek istemedim."

"Nerdesin?"

"Annemin evindeyim. İşleri hallettim de."

Bir an için sessiz kaldı. "Bunu tek başına yapmaman lazımdı, tatlım. Biz sana yardım ederdik. Yaşlıyız ama o kadar da beter durumda değiliz."

"Benim işimdi." Yutkundum. "Zaten yardımcım vardı."

"Şu birlikte gittiğin çocuk mu?" Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Yani bu konuyu açıklamam gerekiyordu. Yirmi iki yaşmda olsam bile hâlâ büyüklerime bir açıklama yapmak zorundaydım.

"Evet. Adı Ben."

"Echo." Sesinde uyarı tonu vardı.

"Bu konuyu kapatalım büyükbaba, olur mu? Lütfen?" Sesim titredi. "Sabah havaalanına gitmem gerek."

Soluk verdi. "O zaman bu akşam bizle kalıyorsun?" Bu bir tavizdi ve benim için çok şey ifade ediyordu. Büyükbabam normalde hiçbir şeyden ödün vermezdi.

"Evet."

"Kırk beş dakika içinde oradayım. Bekle."

"Teşekkürler, büyükbaba."

"Önemli değil, tatlım."

Taburede oturdum. Kutular ayağımın dibindeydi. The Berry ve Instagram'da vakit öldürdüm. Ama sonuncusuyla hata etmişim. Eski fotoğraflarıma girince annemle benim

en son görüştüğümüzde çekilmiş fotoğraflarımızı buldum. 4 Temmuz günüydü. O gün büyükannemlerin evinde göl kenarında oturmuş, bira içmiş ve maytap yakmıştık. Okul ve kariyerimle ilgili seçimlerimi görmezden gelmeyi tercih ettiğimiz için annemle çok iyi anlaşıyorduk.

Yine gözyaşlarımı tuttum.

Hatta büyükbabam geldiğinde bile gözyaşlarımı tuttum. Wranglers marka kot pantolonu, sade gömleği, eski çizmeleri aynıydı. Benden yaşlı, sarsıntılı dizel pikabında eve doğru sessizce yol alırken de gözyaşlarımı tuttum. Büyükbabam, dışarıda, ay tepede ve cırcır böcekleri öterken ön taraftaki çakıltaşlarının üstünde bana sarıldığında da tuttum gözyaşlarımı. Büyükannem gözü yaşlı bir halde bana sarıldığında ve bana ısıttığı ızgara bifteği, patates püresini ve cevizli keki yedirdiğinde de ağlamadım.

Ama mutfağın yanındaki dolabın altında duran antika radyoda The Eli Young Band'den "Even If It Breaks Your Heart" çalmaya başladığında az daha kendimi kaybediyordum. The Wreckers'tan "Leave the Pieces" çaldığında kendimi sakın kalmaya zorladım ama bu zor olmuştu. Her ne kadar şarkı sözlerindeki kadar güçlü olmak istesem de kendimi güçlü hissetmiyordum.

Büyükannemleri ziyarete geldiğimde her zaman kaldığım küçük yatak odasında uzanıyor ve elli senelik tabloya bakıyordum. Tabloda, arkada uzun çam ağaçları, karlı bir tepeyle birlikte bir kulübe vardı. Bu odada her zaman bu tabloya bakarak uyurdum. Ay, yatağın üstündeki pencereye vuruyordu, duvardaki tabloya gümüşü bir ışık süzülüyordu. Kendimi o sahnede hayal ediyordum. İçinde ateş yanan küçük bir kulübe, dışarıda lapa lapa kar yağıyor.

Ama bu gece bunlar bile işe yaramıyordu.

Annemi özlüyordum.

Ben'i özlüyordum.

Nashville'i, hayatımı, arkadaşlarımı, o telefonu almadan önceki hayatımı özlüyordum.

Daha çok, annemle en son konuştuğumuzda ona söylediğim şeyleri geri almak istiyordum.

Küçük komodinin üstündeki telefonumu aldım. Rehberde Ben'in numarasına baktım. Onu aramak, sesini duymak istiyordum. Ama bunu istemek bile beni korkutuyordu. Çünkü ben böyle şeyler yapmazdım. Ben erkeklerle duygusal bağlar kurmazdım.

Bunu uzun bir süre önce zor yoldan; on üç yaşımdayken bana âşık olduğunu bildiğim bir liseli bekâretimi alıp okuldaki herkese bunu anlattığında öğrenmiştim. Sonra seks yapar yapmaz beni terk eden bir sonraki "erkek arkadaşım" da yeniden öğrenmiştim. İşini bitirmiş, fermuarını çekmiş ve gitmişti. Onu bir daha görmemiştim.

Hoşlandığımı düşündüğüm her çocukta aynı şeyi öğrenmeye devam etmiştim, en sonunda bana âşık olacağını düşündüğüm her erkek arkadaşta. Ama hiçbirisi bana âşık olmamıştı. Hepsi benden hoşlanıyor gibi, onlar için değerliymişim gibi yapmışlardı ama birkaç kez yattıktan ve istediklerini aldıktan sonra beni terk etmişler ve her seferinde nerede hata yaptığımı merak etmeme sebep olmuşlardı. Marcus olayına kadar ne kadar aptal olduğumu fark etmemiştim.

Marcus'la ilgili düşünceleri kafamdan çıkardım. Ben'i de aramadım.

Onun yerine mesaj attım: *Bugünkü yardımların için teşekkürler.*

Hemen cevap verdi: **Önemli değil.**

Başka ne yazacağımı bilemedim. Uzun süre düşündüm. Birçok şey yazıp tekrar sildim. En sonunda doğruyu yazdım.

Özür dilerim. Başka koşullar altında belki farklı olabilirdi. Ama durum bu.

Farklı koşullar. Bunu kaç kez duydum biliyor musun?

Özür diledim ya.

Dileme. Okula dönüşün yakın mı?

Yarın sabah.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İyi yolculuklar o zaman.

Bu kulağa o kadar soğuk geliyordu ki üzüldüm. Hiç Ben gibi değildi. Parmaklarım beynime danışmadan yazmaya başladı. Kendimden şüpheye düşmeme sebep oluyorsun Benji.

Neredeysen gelip alırım seni.

Bunu okuyunca nefesim kesildi. Ona neredeyse evet deyip büyükbabamların adresini verecektim. Ama yapmadım. Eğer kafam karışıksa onun gecenin bir yarısı gelip beni alması kafamı daha çok karıştıracaktı. Şu anda bana ne kadar iyi davranırsa davransın bu uzun sürmeyecekti.

Hayır, olmaz. Üzgünüm.

Ben kadınların kafa karıştırdığını bilirdim ama seni gerçekten hiç anlamıyorum, Echo.

Ben de anlamıyorum kendimi. Sorunun bir kısmı da bu zaten.

Hoşça kal, Echo.

Elveda der gibi oldu.

Nashville'e bir daha döner miyim bilmiyorum.

Ben de burada kalamam. San Antonio'da hiçbir şey yok artık benim için. Anılardan başka bir şey yok. Burası benim değil, annemin eviydi. Artık annem yok. Burada kalamam.

Bunu anlıyorum. Ama beni kendinden uzaklaştırmanın nedeni bu değil.

Hayır, değil.

Ama nedenini söylemiyorsun.

Söyledim ya.

Hayır, sen bahane sundun.

Off, Ben. Başka ne söylememi istiyorsun bilmiyorum.

Aynen öyle.

Bir süre sessizlik oldu. Ardından bir mesaj daha attı.

Hadi uyu, Echo. Yarın Nashville'e dön ve nefes almaya devam et. Bir gün düzeleceksin. Adım adım ilerleyeceksin.

Bundan sonra ne yazacağımı bilemedim. Ben de hiçbir şey yazmadım. Sabah büyükbabam beni havaalanına götürdü. Annemin kutularını göndereceğini söyledi. Nashville'e giderken yolda da ağlamamayı başardım. Üç kız arkadaşım ile birlikte yaşadığım eve gidene kadar da ağlamadım.

Neyseki o kızlar vardı. Hayatta üç şey için yaşıyorlardı; partiler, erkekler ve müzik.

Hayatıma devam etmem için bu üçünden de yüksek doz almam gerekiyordu.

Not: Hayatıma devam etmem için yüksek dozda parti ve müziğe ihtiyacım vardı. Erkeklerle uzun süre bulaşmayacaktım.

Bunun içimdeki tuhaf, kocaman boşlukla hiçbir alakası yoktu. Ben'in şeklindeki boşlukla.

Ben yokluğunu içimde bir uçurum gibi hissettiğimi kendime itiraf etmem bile o boşluğu viskiyle doldurmak istememe sebep oluyordu.

Bir sürü viskiyle.

11

EVE DÖNÜŞ

Ben

Bir hafta geçirmeyi başardım. O hafta boyunca ne yaptığımı hatırlamıyordum bile. Pek bir şey yapmamıştım. Kendime acıma; hayattan, kadınlardan, futboldan, hayatımdan nefret etme. Genel anlamda nefret vardı. Alkol. Telefonumu duymazdan gelme, Echo'yla son mesajlarımıza bakmama. Ayrıca anne babamı aramama.

Ama kaçınılmazdı. Burada hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir yerde hiçbir şey kalmamıştı.

Jetonumun bu kadar geç düşmesi çok komikti. Echo gidince birden ona âşık olduğumu anlamıştım. Evet, onu tanıımıyordum. Ama bu sadece fiziksel çekim değildi. Konu sadece seks de değildi. Olay... *o'ydu* işte. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Babasına ne olduğunu bilmek istiyordum. Annesinin neden bunca zaman tek başına yaşadığını bilmek istiyordum. Echo'nun neden bu kadar uzak olduğunu, kendisi hakkında neden konuşmadığını bilmek istiyordum. En sona kadar hiç konusu açılmamıştı ama geriye dönüp bakınca kendinden bahsetmekten her zaman kaçındığını fark etmiştim.

Bense onunla sabaha kadar konuşmak, onun hakkında her şeyi öğrenmek, ona sarılmak, sırlarını saklamak istiyordum... mutlu olmasını istiyordum.

Bu hissi biliyordum. Birini, mutluluğunu önceliğim olacak kadar çok sevmek. Sonuçta Nashville'den bu yüzden ayrılmıştım. Kylie mutluluğu hak ediyordu ve o mutluluğu Oz'da bulmuştu. Ben ona hiçbir şey verememiştim ve onu Oz'la mutlu görmeye, hatta sadece onu görmeye bile dayanamaz olmuştum. Bu yüzden ayrılmıştım oradan. Bunu Kylie için olduğu kadar kendim için de yapmıştım. Biraz zamana ve uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Babamı, annemi, Kylie'yi ve futbolu içermeyen tecrübeler ihtiyacım vardı.

Evden ayrıldıktan sonra büyümüştüm.

Çok da büyümemiştim gerçi. Hâlâ anne babama ihtiyacım vardı. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

Kanepede elimde cep telefonumla oturuyordum. Televizyonda ESPN açıktı, sesi kısımıştım. Kendimi evi aramaya ikna etmeye çalışıyordum.

Sonra telefonum çaldı. Arayan annemdi.

"Benny!" Sesi o kadar rahatlatıcı, tanıdıktı ki. Üç dilli büyümenin verdiği bir kıvraklık vardı. "Çok uzun zamandır aramadın, merak ettim seni. Aramam lazımmış gibi hissettim."

Boğazım yoğunlaşmış, ağırlaşmıştı sanki. "Anne."

Tabii ki annem hemen anladı. "Benny? Ne oldu, canım?"

Ben yirmi iki yaşında yetişkin bir adamdım ama annem bana hâlâ Benny diyordu. "Bilmiyorum..." Durup boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Yeniden başladım. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, anne."

Uzun bir an sessiz kaldı. "Sanırım eve dönme zamanın geldi, Benjamin."

"Gelemem."

“Neredeyse iki yıl oldu, canım. Şu ana kadar onu unutamadıysan şimdiden sonra ne kadar kaçarsan kaç bir şey değişmez.”

Uff. “Konu o değil, anne.”

İç geçirdi. “Babanı vereyim. Bekle.”

Off. Offfofffoff. Annemle konuşabilirdim çünkü ısrar etmezdi. Konuya doğrudan yaklaşılmazdı. Ama babam doğrudan konunun özünü bulur ve öğrenene kadar da bırakmazdı.

“Oğlum.” Sesi biraz sonra duyuldu.

“Baba.”

Sanırım antrenman yapıyordu. Hızlı soluk alıp verişini duyabiliyordum. “Ee. Anlat bakalım.”

“Sakatlandım,” dedim.

“Detay ver.”

“Dizime bir darbe aldım. Kötü bir darbe.”

“Ne kadar oynayamayacaksın? Ameliyat gerekiyor mu?”

Yutkundum. “Ameliyat oldum. Bir ay da fizik tedaviye gittim. Bir daha hiçbir zaman oynayamayacağım.”

Hemen cevap vermedi. “Kahretsin.”

“Aynen.”

“Peki bu ne zaman oldu?”

“Yaklaşık bir buçuk ay önce.” Sesim o kadar alçaktı ki sanki yeniden çocuk olmuştum.

“Ve bunu bize şimdi mi söylüyorsun?” Kızmış gibiydi. Ama babamın kızgınlığı genelde endişeden kaynaklanırdı. “Ne demek bu, Ben?”

“Bilmiyorum. Söylemek istemedim. Sanırım gerçek olmasını istemedim. Bilmiyorum, baba.” Yutkunmak ve gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım. “Kendi başıma halletmem lazımdı.”

“Ben bu öğleden sonra orada olacağım.” Sesi nazikti ama itiraza fırsat da vermiyordu. “Toparlan.”

“Baba, bilmiyorum...”

“Bilmediğinden eve dönüyorsun zaten.”

“Baba, anlamıyorsun...”

“Yolda anlatırsın. Bu tartışmaya açık bir konu değil, oğlum.”

Onunla tartışacak enerjim yoktu. “Görüşürüz.”

“Hazırlan.”

O öğleden sonra geldi. Kapıyı çalmadı. Eşyalarımı spor çantama doldururken aniden içeri girdi. Yatak odamın kapısında durdu. İri kollarını göğsünde kavuşturmuş kaşları çatık bir halde yatağın yanındaki bastona bakıyordu.

Çantamın fermuarını çekip yere, bütün kıyafetlerimi ve diğer eşyalarımı koyduğum diğer valiz ve çantanın yanına koyana kadar babamı görmezden geldim. Sonra bastonu elime aldım ve babamla yüzleştim. Ona doğru bir adım attım. Dizim tekrar kötülemişti. Cheyenne ölüp de Echo’yla tanıştığımda egzersiz yapmayı bırakmışım. Dizimi kullanmaya devam ettiğim için şu anda kaskatıydı, acıyordu ve sürekli zonkluyordu. Muhtemelen Cheyenne’le verdiğimiz çabalar boşa gitmişti. Şu anda bastonla bile zor yürüyordum. Bunu babama söyleyecek değildim.

“Tanrım, Ben. Baston mu kullanıyorsun?”

“Sonsuza kadar değil. Bir süre için.” Bir adım daha attım.

Bakışları titredi. Sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kucakladı.

“Ben. Tanrım, Ben. Bunları tek başına mı yaşadın?”

“Bir daha asla futbol oynayamayacağım, baba.” Sesim titredi. Kendimi tutabilmek için derin derin nefes almak zorunda kaldım. “Bir daha asla koşamayabilirim.”

“Nasıl oldu bu?”

“Maçlardan biri kötü gitti. Tepemde iki adam vardı. Sonra diğer bir oyuncu bana doğru geldi. Dizime darbe aldım. Bana yandan vurdu. Bütün ağırlığını vermişti. Dizim mahvoldu. Öyle işte.”

“Bunca şey yaşadın, ameliyat, fizik tedavi, kariyerimin sona ermesi. Ama bana söylemedin bile? Bir türlü anlayamıyorum. Anlayamıyorum.”

Geri çekildi. Odayı adımladı.

Bastonumla dengede durdum. “Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Kariyerim bitmişti. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Hiçbir şeyi bilemedim. Telefonda dediğim gibi önce kendim sindirmem gerekiyordu.”

Babam iki eliyle yüzünü ovuşturdu. “Sanırım buna saygı duyabilirim. Ama hoşuma gitmedi. Keşke arasaydın. Gelir sana destek olurdum. Annen de ben de gelirdik.”

“Biliyorum. Yapamadım işte.” Kafamı salladım. “Gitmeye hazırım. Sadece bu üç çanta var.”

Babam üç çantayı da aynı anda aldı. Birini omzuna astı, diğer ikisini iki eline aldı. Arabama doğru yürüdü. Peşinden gittim. Eşyalarımı taşımak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Çantaları arabamın arkasına attı, yerlerine koydu ve muşambayla örttü. Sonra sürücü koltuğuna geçti. Benim ön koltuğa oturmam işte bu kadar uzun sürmüştü.

İşleri halletmek için yöneticinin ofisine uğradıktan sonra yarım saat içinde San Antonio'dan çıktık. Arkama bakmadım. Burada benim için bir şey kalmamıştı.

İlk iki saat sessizlik içinde geçti. Radyo açıktı, country tarzda bir istasyon çalışıyordu. Aslında değiştirmek istiyordum çünkü bu tarz bana Cheyenne'le Echo'yu anımsatıyordu. Ama babamın bir kuralı vardı: Radyo kanalını sürücü belirler. Babam bu tarz müziği severdi. Yani anılarla baş başa kalmıştım.

En sonunda, üçüncü saatin başında babam bana bilmiş bilmiş baktı.

“Bir kız var, değil mi?”

“Ne?”

Omuz silkti. “Yüzündeki şu ifade var ya, o kız meselesi bakışdır. Dünyada sadece bir kişi yüzümde o ifadeye sebep olabilir. O da annendir. Ee, neler oluyor?”

Kafamı salladım. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, baba. Gerçekten.”

“Konu Kylie değil, değil mi?”

“Hayır. Kylie değil.” Joel Crouse’tan “Oh Juliet” şarkısını duymamak için pencereyi açtım.

Olanları nasıl açıklayacaktım ki? Önce Cheyenne’le, ardından Echo’yla yaşananlar. İmkânsız gibi görünüyordu. Echo’yla yaşananların önemini nasıl açıklayacaktım?

Öpücüğünün tadını alabiliyorum...

Bu şarkı beni öldürecekti. Yaşananların tam tersini anlatıyor gibiydi. Kalbi kırılan o değil, ben gibiydim ama bunun arkasındaki his beni mahvediyordu.

Bir şey, herhangi başka bir şey çıkana kadar radyonun ayarıyla oynadım. Pop müzik çalan bir istasyonda durdum. Elektronik, kendini tekrar eden, cihazlarla parlatılmış ve güzelleştirilmiş bir şarkı çalıyordu. Bunlar aslında nefret ettiğim boş şarkılardı ama en azından içlerinde duygu ve acı yoktu.

Babam gözlerinde eğlenceye yakın bir parıltıyla bana baktı. “Vay, işte bu birçok şeyi açıklıyor.”

Homurdandım. “Bu konuda konuşabileceğimi sanmıyorum, baba.”

“Kylie’yle olanlardan daha mı kötü?”

Omuz silkti.

“Ondan farklı. Kylie’yle olanlar zaman almıştı. Üstelik çoğunlukla benim uzun süre beklememden, yani benden kaynaklanıyordu. Bu ise farklı.”

“Şimdilik öyle olsun ama önümüzde uzun bir yol var. Konuşmak istersen...”

“Yapamam, baba... konuşamam. Çok fazla gelir, daha çok erken. Zaten nereden başlayacağımı veya ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Eğer kafanda ne yapacağınla ilgili bir soru varsa her şey bitmemiş demektir, ha?”

İç geçirdim. “Sayılır. Kısaca şöyle anlatayım: Onunla San Antonio’da tanıştım. Olağandışı koşullar altında deyip orada bırakalım. Meğer Belmont Üniversitesi’nde okuyormuş. Nashville’e dönmeyi gerçekten istemiyordum. Bunun birçok sebebi vardı. Kylie’yi elimden geldiği kadar unutmaya çalıştım ama onu görmek zorunda olmak yine de kötü olacak. Kariyerim sona erdi ve okuldaki bütün arkadaşlarım futbolcu. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Nashville’de olmak kafamı daha çok karıştıracak. Kylie, futbol... şimdi bir de Echo orada. Dünyada olmak istediğim son yer Nashville. Ama San Antonio’da daha fazla kalamazdım. Dizim yüzünden uzun süre araba kullanamıyorum ve başka nereye gidebilirim bilmiyorum.”

“Başını bir sürü belaya sokmuşsun belli ki.” Babam radyo istasyonunu değiştirdi. Şimdi daha geleneksel tarzda country parçalar çalıyordu. George Strait, Clint Black, Alan Jackson, Garth Brooks gibi. “Sorun ne? Adı Echo demiştin, değil mi?”

“Evet, Echo. Açıklaması zor. Aslında biraz da sorunun ne olduğunu tam olarak bilmememden kaynaklanıyor. Söylemiyor. Benden kaçıyor. Sunduğu sebepler de gerçek değil.”

Babam biraz düşündü. “Benim tecrübelerime göre bir kadın bu şekilde kaçıyorsa ya korkudandır ya da kendini koruma ihtiyacından. Çoğunlukla ikisinden de biraz biraz. Hislerinden korkuyor olabilir. Kızı tanımıyorum, durumu da bilmiyorum ama benim tecrübelerim böyle söylüyor.” Bana baktı. “Tavsiyemi ister misin?”

“Tabii.”

“Eve vardığımızda önce yerleşmek için biraz zaman ver kendine, tamam mı? Seni Doktor Petersen’a götüreyim, dizin konusunda fikrini alalım. Sonra Kylie konusunda arkanda bıraktığın pisliği temizle.” Bana baktı, bakışları keskindi. “Oz’la evlendiler, biliyorsun, değil mi? Nashville’de yaşıyorlar ve mutlular. Ama senin için işlerin böyle sonlanmasına üzülüyor bence. Aniden gittin. Gitmeden önce de işler...”

“Biliyorum, saçma hareket ettim. Lütfen hatırlatma.”

“Bence o arkadaşını geri istiyor...”

“Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum,” diye araya girdim. “Onu görünce neler hissedeceğimi bilmiyorum. O zamanlar hissettiğim deliliği aştığımı bilecek kadar zamanım oldu. Özellikle de Echo’yla bunları yaşadığım için. Ama yine de zor olacak.”

“Benim söylemek istediğim konuyu halletmeye çalış. Siz ikiniz çok uzun zaman birbirinizin en iyi arkadaşıydınız.”

Başımınla onayladım. “Haklısın. Söz veriyorum halledeceğim.”

“Güzel.”

Ondan sonraki saatlerde ikimiz de sessizdik. Bazen konuşuyor, çoğunlukla susuyorduk. Babam ve ben bu konuda birbirimize benziyorduk. Uzun süre konuşma ihtiyacı duymuyorduk. Geceyarısı bir ara babamı ikna ettim ve o biraz mola verebilsin diye arabayı ben kullandım. Başını cama dayayarak hemen uyuyakaldı. Ben de yolun beni hipnotize etmesine, düşüncelerimin kafamda özgürce dönmesine izin verdim. Echo’yu, onu ne kadar özlediğimi, ilk başta eve gitmek istemediğimi ama şimdi Belmont’a gidip onu bulmayı ondan gerçeği öğrenmeyi istediğimi düşündüm. Uzun zamandır ilk kez Kylie’yi düşündüm.

Şans verilseydi farklı kararlar alır mıydım bilmiyordum. Çünkü bu koşullarda başka neler hissedebilirdim bilmiyordum.

Ama keşke daha iyi bir arkadaş olabilseydim. Kylie'yi daha çok, kendimi daha az düşünseydim. Ama yine de endişeliydim. İlk izlenim ve tepkiler, dış görünüş ve dedikodular göz önünde bulundurulduğunda Oz gerçekten Kylie için kötü biri olabilirdi. Onu kötü yollara sevk edebilirdi. Ama neyseki Kylie'yi gerçekten seven düzgün bir çocuğa dönüşmüştü. Yine de çok farklı da olabilirdi.

Ama böyle olmamıştı ve babamın da dediği gibi, işleri yoluna koymayı bu arkadaşlığa borçluydum.

Eve geleli iki hafta olmuştu. Dinleniyor, evde duruyor, yatıyor, kendimi toplamaya, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Yani surat asıyordum. En sonunda babam, Ben'in hayatını düzene sokma programı kapsamında beni Doktor Petersen'in ofisine götürdü.

Dr. Petersen, yaşlı yüzünde sevecen bir ifadeyle, "San Antonio'daki doktorla aynı fikirde olduğumu söyleyeceğim," dedi. "Çok çalışarak günlük işlerini yapabilirsin. Yürümek, hatta koşmak sorun olmaz. Ama futbol? Özellikle de profesyonel düzeyde? Maalesef imkânsız. Yeterince dirençliysen bir veya iki sezon oynarsın ama bir sakatlıkta veya zorlamada daha da beter olur. Dikkatli olsan bile dizdeki gerilim ağır gelecektir."

Başımı salladım. Babam elini teselli etmek ister gibi omzuma koyunca yüzümü buruşturdum. "Anlıyorum. Teşekkürler, doktor."

Gülümsedi. "Hayalin sona eriyor, oğlum, zor olduğunu biliyorum. Bütün hayatım boyunca atletleri tedavi ettim. Böyle bir haberi ilk kez vermiyorum. Zor bir şey. Berbat diyebiliriz. Ama futbol oynayamayacak olsan bile hâlâ oyuna dahil olabilirsin, değil mi? Bazıları, devam edemedikleri için sahada olmaya da dayanamıyor. Ama diğerleri koçluk yaparak sevdikleri oyunun

bir parçası olabiliyorlar. Bunu düşün. Baban seni bu konuda yönlendirebilir, eğer istersen.” Ayağa kalktı ve koluma hafifçe vurdu. “Dediğim gibi, bu bir hayalin sonu olabilir ama her şeyin sonu demek değil.”

Başımı salladım. Doktor beni ve babamı yalnız bıraktı. “Biliyorum, baba. Önce okulumu bitireceğim, ne yapacağıma sonra karar vereceğim.”

Güldü ve omzuma vurdu. “Aynen öyle, oğlum. O alanda çalışmayacak olsan bile üniversite diplomasından zarar gelmez.”

“Kredilerim hep siyasal bilimlerden, baba.” İronik bir şekilde güldüm. “Ne düşünüyordum acaba?”

Kafasını salladı ve güldü. “Bunu ben de hep merak etmişimdir ama senin yaşındaki birine söyleyecek pek fazla şeyi olmuyor insanın.”

“Bu noktada dinlemeye gönüllü olabilirim belki.”

Babam omuz silkti. “Zamanın var, oğlum. Mezun olmana otuz kredi filan mı kaldı? Birkaç dönem bir şey eder bu, Ben. Önce okulunu bitir. Bir diplomana olduktan sonra kariyerini yeniden düşünebilirsin. Diplomanı almaya bu kadar az kalmışken bana sorarsan alanını tamamen değiştirmek saçma olur. Başka bir şeye karar verirsen en azından temel şeyleri halletmiş olursun. İstersen ikinci bir dal, alan veya başka bir şeye geçersin. Sadece ön hazırlık derslerini almak kalır geriye. Doktorun da dediği gibi koçluk şansın var. Minikler Ligi’nde koçluk yapmak için gönüllü ol ya da bir lisede veya ortaokulda koçluk yapmak için başvur. Biraz tecrüben olsun. İstersen Mike’la konuşup seni Titan’a alırdabilirim. Bir sürü seçenek var, Ben. Sadece ne istediğine karar vermen gerek. Sadece bir kapı kapandı. Ama açık bekleyen bir sürü kapı var.”

“Ama o bir kapı bütün hayatım boyunca uğraştığım kapıydı. Altı yaşımdayken annemle birlikte oturup senin maçlarını

izlediğimi hatırlıyorum. Bu işi yapacağımı daha o zaman biliyordum.” Boğazımdaki yumru geçsin diye yutkunmak zorunda kaldım. “Siyasal bilimleri seçerken ne düşündüm bilmiyorum. Sanırım bölümümün önemli olmadığını düşündüm. Sonuçta profesyonel alanda futbol oynuyor olacaktım.”

Babam başını salladı. “Biliyorum.” Tekrar omzuma vurdu ve beni odadan çıkardı. “Hadi gel. Sana bira ısmarlayayım.”

Ona şüpheyile baktım. “Baba. Daha yeni öğlen oldu.”

“Tamam işte, öğle yemeği birası olsun.”

Sırıttım. “Olur.”

Bir hamburgercide oturduk, bira içtik ve babamın bir sonraki sezonundan konuştuk. Son sezonu olmasına karar vermişti. Bu şaşırtıcı bir haber değildi. Uzun süre çok iyi oynamış ve yakın zamanda kimsenin kıramayacağı rekorlara imza atmıştı.

Yemeği yediğimizde babam bana üstünde tanıdık bir el yazısı olan bir kâğıt uzattı.

Ben, saat 13:30’da birlikte kahve içelim. Bunun altına Belmont’ta bir kafenin adını ve adresini yazmıştı. En alta da adını karalamıştı: *Kylie*.

Babam, “Saat biri geçiyor, oğlum. Yola çıksan iyi olur,” dedi. “Ben? Zor olacak biliyorum ama düşünerek konuş, tamam mı?”

Başımı salladım. Eskiden olsa bu söylediğine gücenirdim. Bunu, iyiliğim için söylediğini bilecek kadar olgunlaştığıma yordum.

Rover’ının anahtarlarını verdi. “Stadyuma yürüyebilirim buradan. Sen dikkatli ol, tamam mı?”

“Teşekkürler,” dedim. El sallayarak gitti.

Kafenin birkaç blok çevresinde park yeri bulduğumda saat buçuğu birkaç dakika geçiyordu. Acele etmedim. Bastonuma yaslandım ve dizimi çok kullanmamaya çalıştım.

Kylie deri bir koltukta oturuyor, seramik bir fincandan kahvesini yudumluyordu. Bir yandan da TIME dergisine göz gezdiriyordu. Kapıyı görebilecek şekilde oturmuştu. Ben içeri girer girmez beni fark etti. Yüzü aydınlandı. Fincanı aceleyle masaya bırakmaya çalışırken birazını yere döktü. Hemen koltuğundan kalktı.

Bana doğru koşarken, “BEN!” diye çığlık attı. Kollarını boynuma doladı. O an sanki geçmiş olaylar hiç yaşanmamış gibiydi. “Benji... Tanrım. Benji... gerçekten sensin!”

Kalbim küt küt atıyor, sıkışıyor, sızlıyordu. Binlerce farklı duygu akınını nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. “Ky, seni özlemişim.” Gerçekten de özlemiştim, çok özlemiştim. Bunu fark etmeme şimdiye kadar izin vermemiştim, o kadar.

Benji. Bu iki hecenin yarattığı acıyla nasıl baş edecektim? İlk başta Kylie’nin taktığı isimdi, sonra Echo’ya ait olmuştu. Ya şimdi? İkisine de mi aitti? Yoksa hiçbirine mi? Hiç bilmiyordum. Bilmiyordum. Sadece onu görmenin çok güzel olduğunu biliyordum ama o ilk mutluluk yerini Kylie’yle bağlantılı diğer duygulara bırakmıştı.

Beni bıraktı ve geri çekildi. Bastonumu tuttum ve gücümü ona verdim. Bakışları hemen ona, bastona kilitlendi. “Ben? Bastonla ne işin var?”

Kafamı salladım. “Bir fincan kahve alayım da anlatacağım.”

İki sandalye arasındaki masayı gösterdi. Çantasını ve siyah kahve fincanını da masaya bırakmıştı. Fincanı tıpkı benim sevdiğim gibi şekerle doldurduğundan emindim. “Geç otur.”

İkimiz de oturduk. Kylie’nin bakışlarının, kafede topallayarak yürüyüşümü, dikkatli bir şekilde oturuşumu ve bacağımı uzatışımı takip ettiğini biliyordum. Fincanıma uzandım ve bir yudum kahve aldım. Şu anda Kylie’yle oturduğum gerçeğini sindirmeye çalıştım. Her zamankinden daha güzeldi. Dalgalı kızıl sarı saçları

her zamankinden daha uzundu ve ensesinde gevşek bir şekilde at kuyruğu yapılmıştı. Tokadan kurtulan tutamlar alnına dökülüyor ve çenesine, omuzlarına değiyordu. Dizinin altında haki bir etek ve beyaz V yaka tişört giymişti. Kıyafetleri vücudunu belli eden şeyler olmasa da kıvrımlarını klas, seksi bir şekilde öne çıkarıyordu. Dizine varan siyah topuklu deri çizmeleri, onu ve bacaklarını daha uzun göstermişti. Her zamanki gibi çok az makyaj yapmıştı. Kalçasıyla sandalye arasındaki kol çantası siyah deri bir Dior'du.

Belli ki hayat ona iyi davranmıştı.

Sonra elini gelişigüzel bir şekilde dizine koydu. Üstümüzdeki ışıklar parmağındaki yüzüğe vurdu ve yüzüğü parlattı. Bu çok zalim bir hatırlatıcı olmuştu. O artık benim Kylie'm değildi. Mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve bakışlarımı takip etti. "Oz ve ben..."

"Evlendiniz. Biliyorum, duydum. Tebrikler." Normal konuşmaya çalıştım. Ama birden kendimi ne kadar kötü hissettiğimi fark edip şaşırdım. Bu çok saçmaydı. Ben artık Kylie'ye âşık değildim ki. Değildim, değil mi? O zaman neden böyle hissediyordum?

"Ben..." diye başladı. Mutluluğun verdiği ışıltı soluyordu.

Bir elimi kaldırarak onu susturdum. Derin bir nefes aldım. "Kylie, önce birkaç şey söyleyeyim, olur mu? İlk olarak ve tabii en önemlisi, özür dilerim. Sana ve Oz'a çok kötü davrandım. Bir pislik gibi davrandım. Haddim olmayan şeyler yaptım ve söyledim. Özür dilerim. Umarım beni affedebilirsin. Sana hak ettiğin gibi bir arkadaş olamadım. Onunla ne kadar mutlu olduğumu fark etmem lazımdı. Her şeyi buna bağlamamalıydim. Oz'a hiç şans vermedim."

Kylie'nin gözleri doldu. "Ben, tabii ki! Üzülmüştüm. Sen çok kızgındın ve ben bunu hiç anlamadım. Sen bana anlatana

kadar...” Durdu. Başını öne eğdi. “Nasıl hissettiğini anlatana kadar.”

“Eskiden nasıl hissettiğimi,” diye açıkladım. “Geçmiş zamanda artık. Dürüst olacağım. Evet, biliyorum, pislik gibi davrandım ama iyi sebeplerim vardı. Çok uzun zamandır âşıktım sana. İçimde tuttum, bekledim. İlk başta senin yaşça büyümeni bekledim. Büyüdüğünde de bu konuda çok uzun zamandır sessiz kaldığım için nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Korktum. Bana aynı hisleri beslemediğini söylersin, seni öptüğümde bana gülersin, beni reddedersin, bunu neden yaptığımı anlamamış gibi davranırsın diye korktum. Dahası, sen benim en yakın arkadaşımydın ve ben bunu riske atmaya korkuyordum. Zamanım var sanıyordum. Sen hiçbir zaman kimseyle ilgilenmemiştin, kimseyle çıkmamıştın. Ben de öyle. Ben seni bekliyordum ve bir gün söylemenin bir yolunu bulacağımı umuyordum. Sonra mezun olana kadar beklemeye karar verdim. Ondan sonra birlikte tatile çıkacaktık ve aramızda bir şeyler kendiliğinden gelişecekti. Ben de bunca zamandır gizlediğim bu aşkı itiraf etmek zorunda kalmayacaktım.”

“Ben...”

“Dur. Bir dakika bekle. Dinle.” Biraz daha kahve içtim ve düşüncelerimi toparladım. “Çok uzun süre bekledim. Oz geldi ve sen ona âşık oldun. Şansımı kaybettiğimi fark ettim. Şansım elimden alınmış gibi hissettim. Bu adaletsizlik gibi geldi. Bu benim hatam olsa da böyle hissettim. Ayrıca senin için gerçekten endişelendim. Bizim, benim Oz’da gördüklerimiz korkutucuydu. Onu hiçbirimiz tanı mıyorduk, hiçbirimiz senin onda gördüğünü görmüyorduk.”

Başını salladı. “Bunu kesinlikle anlıyorum, Ben. Açıkçası çekiciliğinin bir kısmı bundan kaynaklanıyordu. Beni ona çeken şeylerden bir kısmı buydu. Tanıdığım herkesten çok farklıydı,

hâlâ öyle. Biraz korkutucu, tehlikeliydi. Ben her zaman iyi kızdım, her zaman güvendeydim, dikkatliydim, kuralına göre oynardım. Sorumlu hareket ederdim. Öz farklı bir şeye sahip olmam için, hayatın bir parçasını görebilmem için bir fırsattı.”

“Anlıyorum,” dedim.

İki elini de fincanının etrafına sardı ve bana baktı. Mavi gözleri savunmacıydı. “Ben, hislerinin geçmişte kaldığını söyledin. Bana olan aşkının.”

Başımı salladım. “Evet. O şekilde gittiğim için üzgünüm ama senin adına nasıl mutlu olacağımı bilemedim. Sense bunu hak ediyordun. Seni önemsiyordum. Ama baban bana dedi ki seni gerçekten seviyorsam senin için en iyi olanı yapmam ve bu şekilde nasıl yaşayacağımı bulmam gerekiyormuş. Bunu yapabilmemin tek yolu da uzaklaşmaktı. Ben de bu yüzden buradan ayrıldım.”

“Nereye gittin?”

Omuz silktim.

“Her yere. Bir sene boyunca dolandım. Bir yerde küçük bir kasabada duruyor, bir iş buluyor ve orada birkaç hafta veya ay kalıyordum. Iowa, Güney Dakota, Montana, Idaho, Pasifik kıyısı. Kaliforniya’da sörf yapmayı öğrendim. Eğlenceliydi. Sadece dolaştım ve çalıştım. Açıkçası seni düşünmemeye çalıştım.” Bunları söylerken ona bakamıyordum. “Aslında aylar seni düşünmemeye çalışmakla geçti. Çünkü bu seni özlemek ve acı çekmekten daha kolaydı.”

İç geçirmeyle hıçkırık arası bir ses çıkardı. “Tanrım, Ben. Bu kulağa çok...”

“Tam ihtiyacım olan şeydi bu. Yalnızdım, evet. Ama burada takılıp seni görmekten ve kızıp durmaktan iyiydi. Buradan ayrılmıyordum seni asla unutamazdım. Buradan ayrılmıyordum şu anda seninle konuşuyor olamazdım.” Tereddüt ettim, biraz kahve

içtim ve fincandaki siyah sıvıyı inceledim. “Burada kalsaydım kendim de zarar görürdüm.”

“Peki şimdi?”

Omuz silktim. “Şimdi en sonunda arkadaş olabiliriz. Harika görünüyorsun.” Hemen düzeltmeye çalıştım. “Mutlusun yani. Mutlu görünüyorsun.”

Gülümsedi. “Mutluyum. Gerçekten mutluyum. Oz ve ben... her şey harika. Belmont’ta müzik yönetimi okuyorum. Dönem boyunca burada sahne alıyoruz. Tatillerde ve yazın annemlerle tura çıkıyoruz. Oz ve babam en sonunda klasik araba restorasyon dükkânlarını açtılar. Her şey harika gidiyor.” Bana doğru eğildi. “Tek eksik sendin, Benji.”

Yüzümü buruşturdum. “Bana şöyle hitap etme, Kylie.”

“Benji diye mi? Neden?”

Omuz silktim. “Acı ve kızgınlık geçti ama o hâlâ biraz canımı yakıyor herhalde.”

Ama Kylie fazlaca dikkatliydi. “Başka biri var, değil mi?”

“Sayılır,” dedim.

Hemen cevap vermedi. “Biliyor musun, beni en çok üzen şey sen o kadar kızla birlikte olduktan sonra benim Oz’la olmama kızmanadaki çelişkiydi.”

“Ben o kızlarla yatmadım.”

“Nasıl yani?”

“Öyle düşünmeni istedim. Onlarla çıkmamın tek sebebi seni kıskandırmaktı.” Kafamı öne eğdim. “Ama hiçbirisiyle sonuna kadar gitmemiştim.”

“Ben, bu çok...”

“Kötü, biliyorum.” İç geçirdim ve ona değil de tavana bakmak için kafamı kaldırdım. “Ama bu pek doğru sayılmaz. Birinci sebep seni kıskandırmaktı. Diğer de hayatıma devam etme çabasıydı. Kendimi seni unutmaya zorlama çabası.”

“Başkasının koynuna girerek beni unutmaya mı çalışıyordun?”

Omuz silktim. “Fikir buydu ama yapamadım. Yaklaşınca aklıma sen geliyordun ve durmak zorunda kalıyordum.”

“Ama en kötüsünü düşünmeme izin verdin.”

“O zaman, sana bunu söylediğimde sanırım çok da umurumda değildi. Benden çalındığını hissetmem dışında başka bir şey önemli değildi.”

Kylie, “Bu çok saçma bir hamle,” dedi. “O kızlarla seviştiğini düşünmeme izin verdin. Sonra da bana başkasına âşık olduğum ve onunla olmak istediğim için kızdın.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum. Özür dilerim.”

Gözlerini kırpıştırarak baktı. Ama ben yüz ifadesindeki öfkeyi sezebileceğim kadar iyi tanıyordum onu. “Bunu hatırladıkça tekrar kızıyorum. Bir sürü yalan söyledin, Ben.”

“Biliyorum.”

“Açıklamak istediğin başka yalanlar var mı?”

“Nashville’den ayrıldığımda bakirdim. Gerçeği istedin madem.”

Şaşırmıştı. “Yok artık. Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Bakışlarını kıstı. “Ama artık değilsin.”

“Hayır, değilim.” Bakışlarımı onunkilerden uzak tuttum.

“Kız kim?”

Bunun Kylie’yle konuşabileceğim bir mesele olduğundan gerçekten emin değildim. “O aşamaya geldik mi bilmiyorum, Ky.”

Başını salladı. “Haklısın.” Ama yine de olayın peşini bırakmadı. “Ciddi bir şey mi? Sadece benimle konuşmak için mi döndün yoksa...”

“Hayır, temelli döndüm.”

“Sorumu cevap...”

Sert bir sesle, “Kylie,” diye araya girdim. “Bu konuda seninle konuşamam. İşleri yoluna koymak istiyorum. Arkadaş olmak istiyorum. Her şeyden önce on yedi yıl boyunca seni en yakın arkadaşım olarak sevdim. Ben bunu geri istediğim için şu anda burada seninle konuşuyorum. Birçok bakımdan işleri berbat ettim, biliyorum. Özür de diledim. Ama şu anda Echo hakkında konuşamam.”

Kylie’nin yüz ifadesi birden tarafsızlaştı. “Echo mu? Echo Leveaux mu?”

Sandalyede geriye yaslandım ve yüzümü ellerimle kapattım. “Tabii ki onu tanıyorsun.”

“O... inanılmaz biridir.” Sesinde bir saygı vardı. “Okulda ve grubuyla söylerken dinledim onu. Şu ana kadar dinlediğim en inanılmaz vokal o.”

Şoke oldum.

“Ne?” Belmont’ta okuması için iyi olması gerektiğini tahmin etmiştim ama böyle bir söz Kylie’den geliyorsa bu Papa’nın seni kutsaması gibi bir şeydi. Kylie müzikten anlıyordu. Yetenekten anlıyordu. Bu konudaki fikrine herkesten daha çok saygı duyardım.

“Bunu nasıl bilmezsın?”

“Ben onunla Nashville’de tanışmadım ki. San Antonio’da tanıştım. Şarkı söylediğini de hiç duymadım.”

Kylie cevabını dikkatli bir şekilde düşündü. “Biraz geriye gidelim. Baston, topallaman. Neler oldu? Ailenin bana söylediği son şey Teksas’ta yarı profesyonel futbol oynadığındı.”

“Yarı profesyonel değildi. İkinci ligti. Amerikan Kolej Sporları Kurumu dışında yeteneklilerin keşfedilmesi için başka bir yol. Birçok uzman, kolej futbolunun profesyonelliğe giden bir yol olarak gittikçe kötüleştiğini söylüyor.” Elimi salladım.

“Neyse. Önemli değil. Evet, ikinci ligte oynuyordum. Seçilmek üzereydim. San Antonio’da bir veya iki sezon daha geçirebilseydim seçilecektim. Ama sakatlandım. Dizime kötü bir darbe aldım. Dizim mahvoldu.”

“İyileşecek mi?”

Kafamı salladım. “İyi olacağım tabii. Bastonu birkaç ay sonra bırakırım herhalde. Ama bir daha futbol oynayamayacağım.”

“Offf.” Futbolun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. “Çok üzüldüm.”

“Ben de. Ama durum bu işte. Başa çıkmam lazım.”

Kylie, “Durum bu işte,” diye tekrar etti. “Bu tabirden nefret ediyorum. Kabul edemeyeceğin şeyleri açıklamak için söylenen bir bahane.”

“Ne yapabilirim, Kylie? Bir daha asla futbol oynayamayacağım tıbbi bir gerçek. San Antonio’daki doktor söylemişti. İki saat önce Dr. Petersen da aynı şeyi söyledi. Kariyerim bitti. Bitti. Bu bir gerçek.”

Kylie, “Sen futbol oyuncusundan daha fazlasısın, Ben,” dedi.

Kafamı geriye yaslayıp iç geçirdim. “Evet, biliyorum. Bunu bana bin kez söylediler zaten. Cheyenne de söyledi. Echo da söyledi. Babam söyledi. Dr. Petersen söyledi. Futbol dışında da hayat var, biliyorum!”

Kylie patlamamı görmezden gelerek, “Cheyenne mi?” diye sordu.

“San Antonio’daki fizik tedavi uzmanım,” dedim. “Aynı zamanda Echo’nun annesiymiş.”

“Yaa. Anladım.”

Acı acı güldüm. “Bir şey söyleyeyim mi? Anlaman mümkün değil.”

“Anlat o zaman, Ben.” Bana doğru eğildi ve dizime dokundu. “Biz arkadaşız, değil mi? En iyi arkadaşımsın? En iyi arkadaşlar

birbirilerine her şeyi anlatırlar. Bu konuda konuşmaya ihtiyacın var gibi geliyor bana.”

Kafamı salladım. “Bu çok uzun bir hikâye. Çok kötü, çok zor. Evet, arkadaşız ama o aşamaya geldik mi emin değilim. En azından ben o aşamaya geldiğimden emin değilim.”

“Tamam o zaman.”

“Sana güvenmediğimden değil. Konuşmak istemediğimden de değil.” İnledim ve öne doğru eğildim. “Hem konuşmak istiyorum hem istemiyorum. Şu anda her şey karışmış durumda. Sen, biz? Bu durum hâlâ kolay değil. Bir yanım seni gördü ve her şey geri dönmüş gibi oldu. Ama sonra Echo’yla olanlar var, futbol hayatımın bitmesi var. Konu sen değilsin. Her şeyin bana ağır gelmesi.”

“Düşünmen gereken çok şey var gibi.”

Güldüm. “Evet ama nereden başlasam?”

Hemen cevap vermedi. Uzun bir süre düşünerek kahvesine baktı.

“Buradan başla, senden ve benden. Döndüğüne sevindim. Ne pahasına olursa olsun seni affediyorum. Olaylar bu şekilde geliştiği için üzgünüm. Sakatlanmana da çok üzüldüm. Oz’u bulduğum için özür dilemeyeceğim ama bu süreçte incindiğin için özür dilerim. Seni incitmek istemedim, haberim yoktu sadece. Yıllar önce söyleseydin... neyse geçmiş konuları yeniden açmanın bir anlamı yok. Sen benim en eski arkadaşımsın. Doğduğumdan beri tanıyorum seni. Şu geçtiğimiz iki yıl sensiz çok zor geçti. Seni çok özledim. Hepimiz özledik. Tamam, sırlarını bana anlatmak zorunda değilsin ama burada olduğumu bil. Seni dinlerim. Ben senin arkadaşınım, seni seviyorum. Bir kız kardeş gibi değil de, arkadaş gibi seviyorum. Ailedenmişsin gibi seviyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Geçmiş arkamızda bırakmamızı istiyorum, tamam mı?”

Başımla onayladım. “Teşekkürler.” Bakışlarıyla buluştum. Duyguları gözlerine yansıyan bir tek o değildi. “Kylie. Mutlu olduğuna sevindim. Gerçekten. Belki bir gün de Oz’la buluşurum ve sorunlarımızı hallederiz.”

Gözleri parladı. “O da bunu çok ister. Biliyorsun ailesi kalabalık değil, kolay arkadaşlık kuramıyor. İkiniz sorunlarınızı hallederseniz kuzeninin de hayatında olması onun için harika olur.”

“Elimden geleni yaparım.”

Kylie çantasından telefonunu çıkarıp saate baktı. “Kısa bir süre içinde stüdyoda olmam lazım. O yüzden ben gideyim artık. Ama bunu tekrar yapalım, olur mu? Kısa zaman içinde?”

Ayağa kalktım. Önce bir tereddüt ettik. Sonra ikimiz de güldük ve sarıldık. Ona sarılabilmek çok güzeldi. “Tamam, olur.”

Ama hemen gitmedi. “Ben? Ben sana artık Benji demeyeceksem, o kızın sana benim verdiğim isimle hitap etmeyi hak ettiğinden emin ol.”

“Tamam. Sanırım işler nasıl gidecek bir bakmam gerek.”

“Tamam.” El sallayarak yanımdan geçti. Sonra bir kez daha durdu ve döndü. “Ben, kendine bir iyilik yap. Youtube’a gir ve Echo The Stars grubunu arat. Bir kızın yazdığı şarkılar onun hakkında çok şey anlatır.” Sonra haki eteği ve tıkırdayan botlarıyla uzaklaştı.

Eve gittim, eski yatak odama çıktım. Dizüstü bilgisayarımı açtım. Youtube’a “Echo The Stars” yazdım, çıkan ilk videoya tıkladım. “Only The Moon” adlı bir şarkıydı. Bu, Broadway’de bir barın arka tarafına tripoda koyulan bir el kamerasıyla çekilmişti.

Echo sahnenin ortasında mikrofonun başında duruyordu. Sarı saçları dalgalar halinde dökülüyordu. Bir çocuk elinde bir mandolinle Echo’nun sağ tarafında duruyordu. Uzun kahve-

rengi saçları gözünün önüne geliyordu. Başka bir çocuk elinde bir bançoyla Echo'nun solunda duruyordu. Arkasında da bir akustik gitar vardı. Arkada bateristin yanında dikilen başka biri daha vardı. Bateristin yanında bir elektro gitar, diğer tarafında ise kendi mikrofonu olan başçı bir kız vardı. Sonra bir de baterist tabii. Önünde şık aletler, kocaman bir bateri takımı, sol tarafında bir dizi darbuka, sağında duvara yaslı bir halde duran bir didjeridu. Didjeridu, Avustralya yerlileri tarafından kullanılan üflemeli bir çalgıydı.

Müzik aletlerinin çeşitliğine bakarak ne çalacakları hakkında hiç fikir edinemiyordum ama şimdiden büyülenmiştim.

Videoyu oynattım. Echo kalabalığa teşekkür ederken alkış sesleri azaldı. Mandolin çalan çocuk telleri tıngırdattı, akoru yaptı. Sonra Echo'yla birbirilerine baktılar ve başlarını salladılar.

Echo, "Şimdiki şarkımız 'Only The Moon'. Kendi şarkılarımızdan biri," dedi.

Baterist bateriden uzaklaştı ve didjeriduyu aldı. Derin bir nefes aldı, dudaklarını büzdü ve enstrümana üfledi. Derin bir ses duyuldu. Bu, hoparlörlere rağmen yüreğinde hissedebileceğin bir sestti. Uzun süre kesintisiz devam etti. Sonra çocuk bir nefes aldı, durdu ve tekrar başladı. Bu sefer daha tiz bir ses duyuldu. Buna mandolin de katıldı. BançoYu çalan çocuk gitarı aldı ve davul tarzı bir akorla başladı. *Güm-güm-güm*. Elektrogitar ve düz bas melodiyi tamamladı.

Echo sonuncuydu. Derin bir nefes aldı. Sonra melodi bitene kadar devam eden uzun, tiz, sözsüz bir haykırış koyuverdi. Sonra sözlere girdi. Sesinde can yakıcı bir saflık vardı:

"Bu yol çok uzun

Tek başına yürümek için

Karanlık ve fırtınalı bir yol

Ama mecburum geçmeye
Yalnızca ay eşlik ediyor bana
Yalnızca ay izliyor beni
Kırık bir kalp
Seçti bu yolu
Acıyla kırılan bir kalp
İtti beni bu yola
Yolumda yanımda yalnızca ay var
Yalnızca ay ısıtmak için beni
Ayaklarım güçsüz
Gözlerim yaşlı
Yağmur damlaları gibi
Dudaklarımda tuz tadı
Ağlayışlarımı yalnızca
Ay seyrediyor
Yalnızca ay
Tutuyor sırlarımı
Seni orada bıraktım
Kalbini biliyordum
Seni orada bıraktım
Yalnızca ay
Işık tutacak yoluna
Yalnızca ay
Dinleyecek seni
Geri dön, geri dön, geri dön
Ah, ah, ah
Yolumda yalnızca ay var
Yalnızca ay ısıtmak için beni
Yalnızca ay seyrediyor ağlayışlarımı
Yalnızca ay duyuyor söylediklerimi
Geri dön, geri dön, geri dön...”

*

Sonra “yalnızca ay” kısmını aynı tonda söyledi. Bütün enstrümanlar birlikte çalışıyordu. Didjeridunun çıkardığı ses bir yırtıcının nefesine benziyordu. Mandolin, karmaşık tiz notalar çalışıyordu. Akustik gitar hızlı bir ritimde devam ediyordu. Elektro gitar Echo’nun söylediği melodiyi takip ediyordu. Bas, uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi alttan gittikçe daha gürültülü bir şekilde duyuluyordu. Sonra bütün enstrümanlar sustu ve geriye sadece Echo’nun haykırışıyla bas kaldı.

Echo, son noktayı inanılmaz bir şekilde uzatırken ellerini yüzüne kapattı. Sonra son notayı da söyledi ve bas sustu. Echo öne doğru eğildi, sanki düşecekmiş gibi mikrofonun ayağına tutundu. Başı öne eğikti. Saçları yüzünün önüne dökülen sarı bir perde gibiydi. Video kulakları sağır eden bir alkış sesine boğulmadan önce omuzlarının hıçkırıklarla sarsıldığını görebilmiştim.

Videonun yüklenme tarihine baktım. Kalbim gümbür gümbürdü. Tüylerim diken dikendi. Echo’nun bu şarkıyı bir haftadan bile daha kısa bir süre önce yüklediğini gördüm.

“Kahretsin. Kahretsin.” Ekrana bakakaldım. Echo The Stars grubunun yüklediği diğer videoları buldum. “Bu kız inanılmaz.”

Bu şarkı... benimle ilgili olabilir miydi? Ya da annesiyle? Belki de her ikisiyle?

Tek bildiğim onu bulmak zorunda olduğumdu.

12

VİSKİ VE PİŞMANLIĞIMLA BAŞ BAŞA Echo

“Echo? Echo! Hadi, tatlım. Kalk.” Ses, erkek sesiydi. Uzaktan geliyordu ve kızgındı. Dünyam sarsılmaya başladı. “Kalkman lazım, Echo. Program yirmi dakika içinde başlıyor ve sen daha giyinmemişsin.”

Program mı?

Off. Bar programı. Ama o kadar yorgundum ki her şey canımı yakıyordu. Üstelik sarhoştum. Gerçekten sarhoştum. Gözlerim açılmıyordu. Dünyam daha şiddetli sarsıldı.

“Dur...” diye mırıldandım. “Sallamayı bırak. Artık... sallama.”

“O zaman kaldır kıcını, Echo. Programı sensiz yapamayız.” Bu Brayden MacKellan’dı. Grubumun mandolincisi, en yakın arkadaşım ve şu sıralar kişisel vicdanım ve işkencecimdi. “Sarhoş olmuşsun. Yine.” Tek bir sözcüğe dünya dolusu kınama ve hayal kırıklığı sığdırmayı başarıyordu.

“Canım yanıyor.” Gözlerimi kırptırdım. Görüş alanıma üç tane Brayden girdi. Odaklanmaya çalıştım.

“Biliyorum, tatlım.” Diz çöktü, ona bakmak bile başımı döndürüyordu. “Ama kalkıp harekete geçmen gerek. Bu işten

çok para kazanıyoruz. Vazgeçemeyiz, bunu sensiz de yapamayız. O yüzden gerçekten kendine gelmen lazım, tamam mı? Hadi. Duşu açtım.”

Duş. Yaşasın. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim, ona yaslandım. Brayden kahve, hafif bira ve parfüm kokuyordu. Hımmmm.

“Çok güzel kokuyorsun, Bray.”

“Biliyorum. Bu ayıklığın kokusu, Echo.”

“Kapa çenenini, aptal.” Ona baktım. Onlara, ikisine, üçüne birden.

Banyoya gitmeme yardım etti, kapıyı kapattı ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladı. Üstümdekiler, dökülen içki veya kendi kusmuğum yüzünden yapış yapıştı.

“Yanında ben olduğum için şanslısın, Echo,” dedi. “Başka kim böyle bir şey yapardı bilmiyorum.”

Ben yapardı ama Ben’i düşünmemem lazımdı. Benim Brayden’im vardı ve bunları onun yapması gerekiyordu.

Başımı salladım. “Biliyorum. Beni seviyorsun.”

“Evet, seviyorum. Ama şimdi karşı takımda oynadığım için şanslısın. Duş işini tek başına halledebileceğini sanmıyorum.”

Brayden iki takımda da oynuyordu. Ruh haline ve güne göre değişiyordu. Bir kızla da takılıyor olabilirdi, erkekle de. Veya her ikisiyle de. Karışık bir durumdu ve bu işin dışında kalmayı tercih ediyordum. Tabii ki birlikte ilk program yaptığımız gece birlikte olmuştuk. Brayden, Belmont’ta edindiğim ilk arkadaşı. O zamanlar hetero dönemindeydi. Uzun, dağınık kahverengi saçları ve delici, çivit rengi gözleriyle çok yakışıklıydı. Uzun ve zayıftı, sıırım gibiydi. Aslında nazik bir görüntüsü vardı ama özünde güçlü ve kaygısızdı.

Müzikal anlamdaki kimyamızın çok iyi olduğunu fark etmiş ve birlikte şarkı yazmaya başlamıştık. En sonunda bir program

ayarlamış, kabul de edilmiştik. Ardından sevişmiştik zaten. İşte o zaman biseksüel olduğunu ve ilişkimizin uzun süreli olarak devam edemeyeceğini düşündüğünü itiraf etmeye karar vermişti. Zaten kendisi uzun süreli ilişkilere yanaşmıyordu. Sorun değildi çünkü ben de uzun süreli ilişki istemiyordum. Cinsel anlamda da istediğim kişi o değildi çünkü benim zevklerime göre biraz fazla kadınsı kalıyordu. Bu küçük kaçamak arkadaşlığımızı veya müziğimizi etkilememişti. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca grubumuza yeni üyeler eklemiş ve en sonunda Echo The Stars olmuştuk. Grubun özünde hâlâ Brayden ve ben vardık. Birbirimize çok bağlıydık.

Beni soyup suya soktuğunda tereddüt etmedim.

Ama su buz gibiydi.

“BRAYDEN!” diye çığlık attım. Çıkmaya çalıştım ama o beni suyun altında tuttu. Ta ki çırpınmayı bırakana kadar. “SENİ ADI!”

“Sakin ol, Echo!”

“Bana sakın olmamı söyleme pis herif! Su buz gibi!”

Brayden güldü. Direnmeyi bıraktım ve onu çekmeye başladım. Neredeyse küvetin içine düşecekti. “Beni ıslatacaksın, üstümü değiştirecek zaman yok!” diye çığlık attı. “Tamam tamam!”

“Şu suyu ısıcağa çevir, aptal. Bana kıyafet getir.”

Musluğu çevirdi. Su sıcak akmaya başlayınca rahatlayarak iç geçirdim. Ama buz gibi soğuk su beni biraz kendime getirmişti. Ayık olmaktan çok uzaktım ama bir şeyler yapabilecek kadar da kendimdeydim. Sarhoşken kaç kez çalıştığımı Tanrı bilirdi.

Diğer türlü bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Çoğunlukla duvara tutunarak temizlendim. Duştan çıktığımda Brayden’in elinde en sevdiğim yırtık kotum, en sevdiğim tişörtüm ve en sevdiğim botum vardı. Beni tanıyordu. Birçok

açıdan bir kız kardeş gibiydi. Tek fark o bir erkekti ve bir kez sevişmiştik. Kız kardeş gibi değildi ama öyleydi işte.

Sarhoşken akla gelenler pek mantıklı olmuyordu sanırım.

Bray beni kapıdan çıkararak cipine bindirdi. Nashville sokaklarından bara doğru ilerledik. Oraya vardığımızda on dakika geç kalmıştık. Barın yöneticisi ve gruptaki diğer üyeler sinirlenmişti. Dinleyiciler sinirlenmişti. En azından artık tek sarhoş ben değildim.

Dikkatli bir şekilde sahneye çıktım, mikrofonu elime aldım ve eğildim. Ben sahneye çıkınca sessizleşen dinleyicilere baktım. Sahnede olmak konsantre olmamı sağlıyor, beni sakinleştiriyordu. Alkol kanımda yanıyor, midemde kaynıyordu.

Mikrofona, “Kusura bakmayın, biraz sarhoşum da,” diye itiraf ettim. “Kafam bi milyon diyebilirim. Ama merak etmeyin. Hâlâ şarkı söyleyebiliyorum.”

Kalabalık bar, dinleyicilerin gürültüsüyle sarsıldı. Geçen sene belli bir kitle oluşturmuştuk. Bu, Brayden sağ olsun Youtube ve sosyal medya sayesinde olmuştu. Tabii bir de süper canlı performanslarımız sayesinde.

Bu an, sözlerin dilimden dökülmeye başlamadan hemen önceki an, işte burası yaşadığımı hissettiğim yerd.

Annemin anlamadığı şey buydu işte. Kavgalarımızın sebebi buydu. O benim bir grup kurmamı istememişti. Okuldaki derslerimin bundan etkileneceğini düşünüyordu. Ama ben bu gruba, bu hayata adamıştım kendimi. O benim klasik müzikle ilgilenmemi istemişti. Nashville’deki pis barlarda ve gece kulüplerinde çalmaktan daha “şık” bir şeyler yapmamı istemişti. O benim... ne yapmamı istediğini bilmiyordum bile. Opera söylememi filan mı istiyordu? Broadway’e gitmemi? Bilemiyordum. “Klasik” müziği seviyordu. Ama bunun benim için ne anlama geldiğini veya benim için gerçekte ne istediğini

bildiğini sanmıyorum. Echo The Stars olarak sahneye çıkmaya başladığımızda çok öfkelenmişti. Hatta Belmont'ta okumamı bile istememişti. Juilliard'a gitmemi veya konservatuvara başlamamı istemişti. Ya da eve daha yakın bir üniversiteye gitmemi. Nashville dışında her şeyi istemişti yani. Müzik grubu dışında her şeyi istemişti. Sanırım grup kurarsak okulu bitirme ihtimalimin azalacağını düşünüyordu. Haklıydı da. Daha çok sahneye çıktıkça, daha çok para kazandıkça, daha çok dikkat çektikçe okul da o kadar anlamsız görünmeye başlamıştı gözüme. Ben sadece şarkı söylemek istiyordum. Brayden'la, Mim'le, diğerleriyle sahnede olmayı seviyordum. Mikrofonu elime aldığımda gerisi hiç önemli değildi.

Tıpkı şimdiki gibi.

Alkol dışında acımı ve suçluluğumu uyuşturabilen tek şey şarkı söylemekti. Ben de mikrofonu kavradım ve dengemi sağlamak için ayaklığa tutundum. Brayden'm mandolininin beni sarmasına izin verdim. Will bançoyla birlikte bize dahil olunca ayağımla ritim tutmaya başladım. Atticus bongolara avuçlarıyla ve parmak uçlarıyla vurmaya başlayıp da hızlı bir ritim yaratınca hafif hafif dans ettim. Vance ve Mim sessizdi. Biz hazır olana kadar kenarda bekliyorlardı. Şimdilik Bray, Atticus, Will ve ben vardık.

Sözlere girdim ve beni alıp götürmelerine izin verdim.

"Sevmeye ihtiyacım yok

Kalp ağrısına

Yükseğe veya alçağa

Kendimden başkasına

İhtiyacım yok

Sana bağlanmaya

Gecenin bir yarısı

Yıldızlar şarkı söylerken
 Aşka ihtiyacım yok
 Yenisine eskisine
 Sadece kendime
 İhtiyacım var benim
 Çünkü bir tek ben varım
 İyiyim ben
 İyiyim ben
 Aşka ihtiyacım yok
 İncindim, kırıldım, ağladım
 Sevdim, kaybettim, öldü aşk
 Dersimi aldım, şimdi biliyorum
 Aşka ihtiyacım yok
 Yüksekçe veya alçağa
 Kendimden başkasına
 Çünkü bir tek ben varım
 İyiyim ben
 İyiyim ben.”

Enstrümantal bir ara oldu. Sonra son birkaç dizeyi Mim’le uyumlu bir şekilde söyledik.

Sonra “Only The Moon”u söyledik. Bu şarkıda neredeyse ağlayacaktım. Sarah Jarosz’dan “Broussard’s Lament”i çaldık. Sonra Crooked Still’den “Henry Lee”ye geçtik. Mim çello, Vance de keman çaldı. Will, Mim, Vance ve Atticus kadar iyi müzisyenlere sahip olduğum için çok şanslıydım. Bray ve ben sadece tek bir şey yapıyorduk ama onu da gerçekten çok iyi yapıyorduk. Bu dördü gibi istediği anda enstrüman değiştirebilen yeteneklerle birlikte olunca sen de kendini kaptırıyordun. Onlara tutunuyor ve onlarla birlikte iyi müzik yapıyordun. Sınıfta oturarak hiçbir zaman kullanmayacağın şeyleri öğrenmekle vakit harca-

mıyordun. Beste yapmayı beste yaparak öğreniyordum. Armoniye armoni yaparak öğreniyordum.

Tempomu, müziğin beni çektiği noktayı buldum.

Crooked Still'den "Undone in Sorrow"u çaldık. Bu şarkı, Vance'in keman yeteneklerini ortaya koymuştu. Sonra ara verdik. Bir şişe Sam Adams aldım ve barın arka tarafında oturdum. Bir yandan içiyor bir yandan düşünüyordum.

Tabii ki Bray bana katıldı. "Artistik bir açıdan bakarsak, bu bunalımını takdir etmem lazım. Sarhoş olduğunda bile çok güzel performans sergiliyorsun. Hatta daha bile iyi. Hele yazdığın şarkılar? İnanılmaz. Ama arkadaşın olarak senin için endişeleniyorum, tatlım." Saçlarını gözünün önünden çekmek için başını salladı. "Sürekli içiyorsun ve neler olduğunu anlatmıyorsun."

"Annem öldü, Bray. Olan şey bu." Büyük bir yudum aldım.

"Biliyorum ama ben seni tanıyorum. Seninle sahnede ter döktüm ben. Kusarken saçlarını tuttum. İlk senende hamilelik korkunu birlikte atlattık. Marcus'la ilgili olayda da hep yanımdaydım. Ama şimdi birden artık her ne yaşıyorsan benimle paylaşmak istemiyorsun." Bana doğru eğildi, başını omzuma dayadı. Bir yandan da arka cebinden sigarasını çıkarıyordu. "Bu beni korkutuyor."

"Perişan durumdayım, Bray. Hepsi bu."

Dumanı üfledi. "Saçmalık. Bu söylediklerin saçmalık, bunu sen de biliyorsun. Evet, perişan haldesin, bunu anlıyorum. Ben de öyleyim. Ama bu annenin ölmesiyle ilgili değil. Ayrıca son zamanlarda annenle aranızın çok iyi olmadığını biliyorum ve..."

"Bray, dostum, seni seviyorum ama çeneni kapa. Sus sadece." Söylediğim şeylerden ve Bray'in benden uzaklaşıp sessizce sigara içmesinden nefret ediyordum. "Üzgünüm, Bray, gerçekten üzgünüm. Canım çok yanıyor ve sen bana yardım edemezsin. Annemle en son konuşmamızda birbirimize bağırдық. Ona her

şeye burnunu sokan bir sürtük olduğunu söyledim. O da bana nankör velet dedi. Onunla en son konuşmamız böyleydi.”

“Yapma ya. Haberim yoktu.”

“Konu sadece bu da değil. Tek istediğim onun bu işi ne kadar severek yaptığını görmesiydi...” Barı, sahneyi ve grubun diğer üyelerini gösterdim. “Ama o benim yeteneğimi kullanmamla mutlu olamadı. Onun hayalleri elinden alınmışken benim hayallerimin peşinden koşmamı kışkandı.”

Bray bana şefkatle baktı. “Echo, ben...”

“O öldü, Bray!” diye bağırdım. “O öldü ve ben bunların hiçbirini düzeltemeyeceğim. Ona benim için ne kadar... değerli olduğunu söyleyemeyeceğim. Onu ne kadar çok... sevdiğimi söyleyemeyeceğim. Sahip olduğum tek aile oydu. Büyükkannem ve büyükbabam dışında tabii. Neyseki onlar var. Ama o benim annemdi... ve artık yok.”

“Tanrım, Echo. Çok üzgünüm.” Kollarını bana doladı ve ona anlattığım gerçeği kabul etti.

Tabii ki bunlar gerçektir ama beni perişan eden diğer şeylerden bahsetmemiştim hiç. Ben’den, pişmanlığımdan, gönül yaramdan veya suçluluğumdan bahsetmemiştim. Bray söylediklerimi kabul etti ve sahneye döndük.

Birkaç cover parça daha çaldık, sonra birkaç kendi şarkımızdan daha. Sonra grubun geri kalanı sahneden indi. Geriye sadece Brayden’la ben kaldık.

“Sizi grupta sadece Brayden’la benim olduğum zamanlara götüreceğiz biraz. Bu şarkı hayatımın çok... acı dolu bir döneminde yazdığım bir şarkı. Doğruyu söylemek gerekirse şu anda da benzer bir noktadayım. Bu şarkı duruma gayet uygun yani. Sonlara doğru zorlanırsam kızmayın olur mu?”

Kalabalık sustu. Bray yanımda duruyordu. Mandolin nazik ellerinde, mavi gözleriyse benim üzerimdeydi. Bekliyor, beni

cesaretlendiriyordu. En sonunda başını salladı ve melodiye başladı.

Bu, ağır, hüzünlü bir melodiydi.

*“Tanrım, içime kazınan
Bir çukur sanki
Kemiklerimi görebiliyorum
Bütün hepsini
Batıyor, acıtıyorlar canımı
Kesiyorlar, bıçaklıyorlar
Bazen diyorum ki
Keşke ölsem
Bir taşın üstünde
Keşke ölsem de
Bunları hissetmesem
Bunlara katlanmasam
Çünkü bu acıyı
Taşımak tek çare
Seni derinden keserken
Kalbini söküp
Parçalarken
Tanrım, bu
Beni ikiye bölen
Bir boşluk gibi
O yaradan
Hayatım kanıyor
Kalbim kanıyor
Masumiyetimden geri kalanlar
Kanıyor
O boşluktan
Ruhum kanıyor*

*Ruhum kanıyor
Akan kanı
Görüyor musun
Görmüyorsun tabii
Çünkü hepsi
İçime akıyor
Bu kan kırmızı değil
Bu kan kırmızı değil
Bu kan sıcak değil
Bu arzu kanı
Bu barış kanı
Bu masumiyet kanı
Kanı görmüyorsun sen
Görüyor musun?
Çünkü hepsi ruhumda
Keşke, keşke, keşke
Keşke sana gösterebilsem
Bıraktığın boşluğu
Beni yere yatırdığında
Bıraktığın mükemmel acıyı
Görebilsen keşke
Mükemmel bir acı
Sarhoş ellerinin
Zalim nefesinin bıraktığı
O karanlıkta
Üstüme vuran sıcak nefesinin.
Öyle bir acı bıraktın ki
Öyle mükemmel bir acı
Mükemmel bir acı
İğrenç, mükemmel bir acı.”*

Mandolinin son notası da çalındığında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Brayden beni bir koluyla ayakta tutmaya çalışıyordu. Mandolini sırtına asmıştı. Kalabalık tezahürat etmiyor, alkışlamıyordu. Sessizdiler. Sessiz ve hareketsiz bir biçimde beni izliyorlardı. Şimdi kendimi bırakamazdım.

“Bu şarkının adı ‘Mükemmel Acı’ydı. Ama...” Durdum ve kendimi toparladım. Boğazımdaki yumruyu tuttum, derin bir nefes aldım ve yeniden başladım. “Merak etmeyin. Sizi iç karartıcı bir şarkıyla göndermeyeceğim. Bir şarkıya daha ne dersiniz?”

Bu defa, Atticus bacaklarının arasına büyük bir darbuka koyarak başladı. Sol tarafımda bir taburede oturuyordu. Bray sağımda hareketli bir melodi çalıyordu. Atticus kalp atışları gibi düzenli bir şekilde çalmaya devam ediyordu. Mim mikrofon ve ayaklıkla birlikte sol tarafta dikiliyordu. Bana eşlik etmeye hazırды.

“Seni tanımıyorum

Ama sorun değil .

Seni tanımıyorum

Ama tanıyacağım

Çok yakında

Sadece müzik var

Ve kalp atışlarım

Ellerinin dokunuşu

Dillerimizdeki kıvılcım

Tek ihtiyacımız bu

Sadece bu gecelik

Güneş doğana kadar

Sen kusurlarımı

Görene kadar

Makyajımı

Akmiş ve bulaşmış
Eteğimi düzelttiğimi
Görene kadar
Numaranı yazmayı
Unutana kadar
Bu gecelik yeter
Alkolün etkisi geçene kadar
Viski bitene kadar
Yarına ihtiyacımız yok
Seni tanımama gerek yok
İsmine gerek yok
Hatta sırlarına bile
Bu gece sadece
Sen lazımsın
Kalp atışlarım lazım
Ellerinin dokunuşu
Dillerimizdeki kıvılcım lazım
Öpüşmemizin viskisi
Gündoğumuna giderken
Sessizlik lazım
Yeter, yeter
Bunlar yeter
Çünkü alacaklarımız bunlar
Vereceklerim bunlar
Sadece bu gece
Gün doğana kadar
Viski bitene kadar
Ben eteğimi düzeltene kadar
Numaranı almayı unutana kadar
Makyajımı çıkarana kadar
Eteğimi değiştirene kadar

*Yarın dışarı çıkana ve
Bu şarkıyı tekrar
Söyleyene kadar
Çünkü sadece
Bu gece lazım
İsmine gerek yok
Sadece dillerimizdeki
Kıvılcım lazım
Müzik ve
Öpüşmemizin viskisi
Sadece bu gece.”*

Bu şarkı Youtube’da en çok dinlenen şarkıydı. Herkesin sözlerini bildiği şarkıydı. Tıpkı bu gece gibi, bir önceki şarkının acısını siliyor ve kalabalığı neşelendiriyordu.

Ama şimdi basit gelmişti. Şimdiye kadar hayatımı nasıl yaşadığımla ilgili bütün gerekçelerim boş ve saçmaydı. Daha iyi şeyler yapmalıyım. Çünkü bunca zaman Ben sadece birkaç kilometre uzağımdaydı.

Alkışların beni sarmasına izin verdim. Yüzüme bir gülümseme kondurdum ve Bray’in sahneden inmemiz için işaret vermesini bekledim. Hemen toparlandık ve eşyalarımızı Bray’in cipine, Atticus’un pikabına, Vance’in kamyonetine doldurduk. Parayı paylaştık ve herkes kendi yoluna gitti. Normalde kutlama yapardık ama grubun diğer üyeleri geç kaldığım ve sarhoş geldiğim için bana kızgındı. Her zamanki gibi sahnede mükemmel olmamıza rağmen. Beni anlamıyorlardı. Siktir et. En azından şimdilik. Normalde hepsini seviyordum ama beni anlamıyorlardı.

Brayden beni eve bıraktı. Neyseki ev arkadaşlarım yine yoktu. Sanırım sosyal kulüp tarzı bir şeyle uğraşıyorlardı. Bilmiyordum, umurumda da değildi. Ev arkadaşlarım iyi kızlardı ama boşlardı.

Botlarımı ve tişörtümü daha odama varmadan çıkardım. Yatağımın altındaki yarısı boş Jim Beam şişesini kaptım ve şişeden uzun bir yudum aldım. Bir yandan da kot pantolonumun düğmelerini açıyordum.

“Echo. Biraz ara veremez misin?”

“Hayır, Bray. Kovalamam gereken şeytanlar var.”

“Kendine zarar vereceksin.”

“Çok geç kaldın, dostum.”

Hayal kırıklığı ve nefretle iç geçirdi. “Eve geldiğinden beri ayılmadın. Bir an bile. Kendini mahvedeceksin. Hastanelik olacaksın.”

Pantolonumu çıkardım ve iç çamaşırlarımla yatağa uzandım. Ben yatakta yayılırken Bray beni şöyle bir süzecek kadar heteroseksüeldi. Viski beni etkilemeye başladı ve benim yerime konuştu.

Öne doğru eğilerek, “Bir kez daha ister misin?” dedim. İki elimle şişeden destek alıyordum. “Eski günlerin hatrına?”

Gücenmiş, kızmıştı. “Kahretsin, Echo. Biz arkadaşız ve ben senin için endişeleniyorum.”

“Endişelenme. Bir şey olmaz.”

“Cuma günü bir program daha var. Mümkün olduğu kadar ayık kalmaya çalış, olur mu?”

“Mümkün değil ama iyi denemeydi.” Brayden bir kızgınlık ve öfke haliyle yanımdan ayrıldı. Viski ve pişmanlığımın baş başa kalmıştım. Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve viskime konuştum: “Özür dilerim, anne, seni özledim.” Büyük bir yudum aldım. Bir itirafta daha bulundum: “Özür dilerim, Benji. Çok özür dilerim. Çok aptallık ettim ve seni bıraktım.”

Kısa bir süre sonra şişe boşaldı, dünya dönmeye başladı. Kendimi kötü hissediyordum ama en azından acılar dinmişti.

13

AŞIRI DOZ

Ben

Bunca zaman numarası telefonumdaydı. Benim numaram da onda vardı.

Ama ne ben onu aramıştım ne o beni aramıştı.

Mesaj da atmamıştık.

Hiç görüşmemiştik.

Bir aydan uzun bir süre.

Mezun olmak için gereken son birkaç dersi de almaya çalışırken bütün Echo the Stars videolarını izlemiştim. Echo'nun yeteneği beni büyülemişti. Kylie dalga geçmiyordu: Kız çok güzel şarkı söylüyordu. Ama beni delirten şarkıların sözleri olmuştu. Müzik etkileyiciydi. Karmaşıktı, ham yetenek, tutku ve yaratıcılıkla doluydu. Ama Echo'nun sözleri... açıktı, derindi, acı ve anlam doluydu. Bazı şarkılar neredeyse insanı utandıracak kadar kişiseldi. Hepsini ortaya, sahneye dökmüştü. Bu şoke edici, bazen acımasız ve acı verici ama her zaman büyüleyiciydi.

En sonunda onları canlı dinlemeye karar verdim. Bir sonraki programlarının nerede ve ne zaman olduğunu buldum. Cumar-

tesi gecesi kalabalık bir barda çalacaklardı. Erkenden gittim, barın arkasında sahneyi görebileceğim bir yer buldum. Dokuzda çıkmaları gerekiyordu. Ben sekizde gitmiştim. Ağır ağır içkimi içtim. Saat 20:30 oldu. Grubun üyeleri geldi ve ekipmanları kurmaya başladı. Enstrümanları, ekranları, pedalları çıkardılar, mikrofonları ve ses düzeylerini ayarladılar. Ama o hâlâ ortada yoktu. Saat 20:59 olmuştu. Grubun üyeleri sahne dışında dolaşıp duruyorlardı. Çello/keman çalacak olan kızın cep telefonunda hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm.

En sonunda sahneye çıktı ve mikrofonu aldı. “Şu anda başlamış olmamız gerekiyordu ama gördüğünüz gibi başlamadık. Vokalistimiz geç kalacak ama her an gelebilir. Özür dileriz.”

Mırıldanmalar oldu ama kimse yerinden kalkmadı. Teknisyen Simon & Garfunkel’den “Anji”yi açtı.

Saat 21:30 olduğunda en sonunda arka tarafta bir gürültü oldu. Bir kapı açıldı, kapandı. Ardından adımlar duyuldu. Mandolin çalan çocuk geldi. Echo’yu taşıyordu diyebilirim. Echo çok sarhoştı. Çocuk sahneye bir tabure getirdi, ön tarafa ortaya yerleştirdi ve Echo’yu buraya oturttu. Echo sarsak bir şekilde tabureye oturdu. Saçlarını düzeltti, bir tutamı ağzından çekti. Gözleri kızarmıştı, yabaniydi. Beni henüz görmemişti.

“Pardon, pardon, kötü bir gün geçiriyorum da.” Mikrofonu kendine çekti, boynunu alçalttı. “Girişle vakit kaybetmeyelim, değil mi? Ben Echo Leveaux, bunlar da Brayden MacKellan, Vance Lawson, Mim Lang, Atticus Vaughn ve Will Wolf. Biz Echo The Stars. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?” Kafası bir milyon olmasına rağmen sesi şaşırtıcı derecede berraktı. Bateriste işaret etti. “Başla, Atticus.”

Baterist Atticus hareketli, karmaşık bir melodiyle başladı. Ona başçı Mim Lang eşlik etti. Sonra bütün enstrümanlar

katıldılar. Şarkının ilk yarısı enstrümantaldı. Echo'nun kendisini toparladığını, nefes aldığını, gözlerini kapattığını, müzikle birlikte salındığını görebiliyordum. En sonunda mikrofonu aldı ve dudaklarına götürdü.

*“Bilmiyor musun anne
Seni ne kadar sevdiğimi?
Nereden bileceksin ki
Tek yaptığımız kavga etmekken?
Nereden bileceksin
Işıklara yürümüştük?
Bilmiyor musun, anne
Seni nasıl özlediğimi
Nereden bileceksin ki
Benden gitmişken
Nereden bileceksin ki
Bunca zaman geçmişken
Çok zaman harcadım
Hayatımı harcadım
Bilmiyor musun, anne, bilmiyor musun?
Cennette mesajları alıyor musun?
Ya da her nerdeysen
Geceleri beni duyuyor musun?
Gün doğana kadar ağladığımı
Beni duyuyor musun, anne
Şimdi söylüyorum
Özür dilerim
Şimdi söylüyorum
Keşke zamanında söyleseydim
Sen hâlâ buradayken
Hâlâ yakınımdayken*

Bu mesajı cennete gönderiyorum, anne

Beni duyuyor musun?

Beni duyuyor musun?

Özür dilerim, anne

Özür dilerim

Seni seviyorum, anne

Seni seviyorum

Eve dönmek istiyorum

Eve dönmeni istiyorum

Bu mesajı cennete gönderiyorum

Ama ulaşabileceğini sanmıyorum

Tıpkı benim gibi.”

Sözleri bitirirken nefesi kesildi. Grup üyeleri birkaç dakika daha çalmaya devam ettiler. Sonra Brayden mandoliniyle son bir hareketli melodi çalıp ona doğru eğildi. Echo hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve gruptaki arkadaşları da dahil herkes ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırılmıştı. Sonra kendini toparladı.

“Özür dilerim, millet. Kısa bir süre önce annemi kaybettim. Bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Pek başarılı olamıyorum belli ki.” Acı acı güldü. “Bu tarz bir pişmanlıkla nasıl başa çıkar ki insan? Şarkıyı dinlediniz. Birçok pişmanlığım var. Söyleyemediğim çok şey var. Bunları daha yeni hissetmeye başladım. O öldüğünde ilk başta uyuşmuş gibiydim. Gerçek gibi gelmiyordu. Ağlıyordum ama bunun gerçek olduğu, annemin artık tamamen yok olduğunu sindirememiştim. Nashville’e döndükten sonra, cenazeden sonra onu aramayı denedim. Hiç düşünmedim bile. Sadece numarasını çevirdim, onunla konuşmak, ona bir şey söylemek istedim. Tartışıp durduğumuz aptal meseleyi çözmek istedim. Ama numarasına ulaşamıyordum. Sesini bir kez daha duyabileceğim telesekreter bile yoktu.” Elini şöyle bir salladı ve

sesini tiz, robota benzeyen bir hale soktu. “Aradığınız numara kullanılmamaktadır.”

Brayden onu kendine getirmeye çalışarak, “Echo, tatlım, bir şarkı daha çalalım mı?” dedi.

“Hayır, Bray. Bunları söylemem lazım. Neden böyle olduğumu bilmeleri lazım.”

Brayden’ı susturdu. Artık hem duygusal hem de fiziksel olarak dayanıklı görünmüyordu. “Ona veda bile edemedim. Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi, orada değildi. Onu özlüyorum. Ama konu tam olarak bu da değil. Biri vardı.” Oturduğu yerde sallandı, dengesini sağlamak için mikrofon ayaklığına tutundu. “Biri vardı. Tanıştık, aramızda bir şeyler oldu. Bir şeyler. Büyük, önemli bir şey. Ama ben gitmesine izin verdim. Onu bıraktım. Sadece gitmesine izin vermedim. Echo bu kadar basit bir şey yapmaz. Onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu. Onun, hislerimin gerçek olmadığına inanması...” Taburesinde kıpırdandı, kalabalığa bakarak gözlerini kısıtı.

Beni gördü.

“Ben düşündüğümünden de çok mu sarhoşum yoksa oradaki sen misin, Ben?” Sarhoş olduğu için çok dikkatli bir şekilde, ağır ağır ayağa kalktı ve bana baktı. “Sensin. Aman Tanrım. Burada olmaman gerekiyordu. Geri dönmeyeceğini söylemiştin ama buradasın. Beni bu halde gördün.” Bayılacak gibiydi, olduğu yerde sallanıyordu.

Ayağa kalktım, kalabalıkta ona doğru ilerledim. “Echo?”

Bana baktı. “Özür dilerim, Ben.”

Neredeyse varmıştım. “Sorun değil, sorun yok...”

“Hayır, var çünkü ben bir sürü...” Öne doğru eğildi ve ayağının dibine kustu. “Tanrım...”

Öne doğru sendeledi. Sahneden düşmeden onu tuttum ve kollarıma aldım. “Echo?”

Kafasını kaldırıp baktı. Teni sararmıştı, gözlerinin beyazı da sararıyordu. “Sorun var. Bir sürü Vicodin içtim, Ben. Özür dilerim, daha fazla dayanamadım.” Sonra tekrar hem yere hem üstüme kustu.

Brayden’a baktım. “Bir ambulans çağır.”

Brayden, uyuşmuş bir halde olan ve zorlukla nefes alan Echo’ya bakıyordu. “Echo, ne yaptın sen?”

“BİR AMBULANS ÇAĞIR!” diye bağırdım. Hemen harekete geçti. Telefonunu cebinden çıkardı.

O operatöre bilgi verirken hiç dinlemedim. Ben Echo’ya odaklanmıştım. Başı geriye düşmüştü. Onu yüzü yere bakacak şekilde çevirdim. Salya ve kanla karışık bir şekilde kusuyordu. Öğürüyor, inliyor, ağlıyor, anlamsız bir şekilde mırıldanıyordu.

“Echo, benimle kal, bebeğim. Benim, Benji. Yanındayım, tamam mı? Buradayım, iyileşeceksin. Benimle kal, dayan, tamam mı?” Sesim titriyordu. Echo’yu dizime ağırlık vermeden taşımak çok zordu ama yine de onu bırakmadım. Sahneye doğru dayanarak dengemi sağladım.

Siren sesleri duydum. Başım dönüyor, kalbim sıkıştıyordu. Halüsinasyon görüyor ya da geçmişini hatırlıyordum. Kylie’lerin verandasında Oz’la ettiğim kavgayı, onun geriye doğru düşüşünü, bir arabaya çarpışını, arabanın ön camındaki kan, yere düştüğünde betona akan kan, siren sesleri. Cheyenne’in F-150’si, kırmızı Mustang’in kavşakta geçip Cheyenne’i sürücü tarafından vuruşu. Arabanın devrilişi. Kan, başının yana düşmesi, yaklaşan sirenler, üniformalı sağlık ekibi, bir kafanın olumsuz anlamda sallanışı. Cheyenne’in çoktan ölmüş olması.

Şimdiyse...

Yine yaklaşan siren sesleri vardı. Echo kollarımda tepkisizdi. Nefes alamıyordum. Nefes almam lazımdı, onunla birlikte, onun için nefes almam lazımdı. Ama hıçkırı hıçkırı ağladığım için

nefes alamıyordum. Sağlık ekibi kapıyı açıp kalabalıkta koştururken ben de Echo'yu onlara ve sedyeye doğru taşıdım. Onu benden aldılar. Birden sorularla karşı karşıya kaldım ama kan grubunu, ne içtiğini veya kaç tane hap içtiğini bilmiyordum.

Brayden yanımdaydı, omzunu koltuk altıma dayamış beni ayakta tutuyor, bir yandan da sorulara cevap veriyordu. “Boş bir viski şişesi gördüm ama hepsini tek seferde mi içti bilmiyorum. Vicodin benimdi, içinde sadece on hap vardı.” Sesi kesildi. Sendeleyince birbirimizi desteklemek zorunda kaldık. “Birkaç ay önce bileğini burkmuştu. Şişeyi o yüzden bırakmıştım. Ama sonra unutmuşum. Böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmedi. Daha önce hiç denememişti...”

Ambulansın yanına geldik. Sedyeyi aracın arka tarafına yüklüyorlardı. Sağlık ekibinden birisi ikimizi de durdurdu. “Hanginiz ailedensiniz?”

Brayden, “Burada ailesinden kimse yok,” dedi. “En yakını benim.”

“Sadece biriniz binebilirsiniz.” Adam ambulansı gösterdi. Brayden bana bakarak araca bindi.

Kapılar kapanırken, “Hastaneye gel!” diye bağırdı.

En son gördüğüm, Echo'nun yüzüne takılan oksijen maskesiydi. Sağlık ekibinden birisi “nalokson”la ilgili bir şey söyledi. Sonra kapılar kapandı ve ambulans gitti. Elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde arabama koştum. Bastonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Silverado'yu nereye park ettiğimi de bulamıyordum, zihnim bomboştu. Ama sonra arabanın önümde olduğunu fark ettim. Anahtarı çevirdim ve otoparktan çıktım. Rekor sürede hastaneye ulaştım. Acilin orda bir park yeri buldum. Kapılara kadar uzun bir mesafe daha yürüdüm. Dizim isyan ediyor, alev alev yanıyordu. Ama görmezden geldim. Dişlerimi sıktım ve elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde ilerledim.

Bekleme odasına girdiğimde Brayden'ı ellerini saçlarına dolamış, başını geriye yaslanmış, gözleri kapalı bir halde boş sandalyelerin önünde volta atarken gördüm. Beni gördü ve yanıma geldi.

“Şu anda midesini yıkıyorlar. Ne zaman uyanır bilmiyoruz. Uyanırsa tabii.”

“Uyanmaması ihtimali var mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet. Kaç hap içti bilmiyorum ya da hapların üstüne ne kadar içki içti. Karaciğeri veya beyni zarar görmüş olabilir mi. Ama en azından nefes alıyor, değil mi? Ayrıca kalp yetmezliği de olabilir mi. Bilmiyoruz. Beklemekten başka bir seçenek yok.”

Döndüm ve bir iki adım attım. Sonra dizim pes etti ve çöktüm kaldım. Bir sandalyeye tutunup oturdum. “Kahretsın. Echo'ya ne oldu böyle?”

Brayden, “Annesi öldü,” dedi. “Aniden...”

“Biliyorum,” diye sözünü kestim. “San Antonio'da birlikteydik.” Doğruyu anlatamadım.

Brayden, “Haaaaaa,” dedi. Jetonu düşmüş gibiydi. “Bu kadar düşünüp durmasının diğer sebebi sensin, değil mi?”

“Onu son gördüğümde böyle değildi. Cenazeden sonra sarhoş oldu. Ondan sonra üzgün görünüyordu, kim üzgün olmaz ki? Ama intihar? Kendine bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Brayden yanıma oturdu. “Onu Belmont'ta birinci sınıftan beri tanıyorum. Benim de hiç aklıma gelmemişti.” Elini uzattı. “Ben Brayden.”

Elini sıktım. “Ben de Ben.”

“Kızımız çok şeyler yaşadı ama hiç bu kadar kötü olmadı.” Brayden başını ellerinin arasına aldı ve alnını ovuşturdu. “Ayrılıklar, aldatılmalar, hamilelik korkusu... o zaman bile dik durdu.

İçer, bir süre kafasının içine tıkılıp kalır ama zaman içinde düzeldi. Tecavüze uğradığında bile bu kadar kötü olmadı.”

“Tecavüz mü?” Sesim jilet gibi keskindi. “Marcus Shaker olayını mı diyorsun?”

Brayden kafasını kaldırdı. “O olayı biliyor musun?”

“O adamı tanıyorum,” diye gürledim. “Onunla Vanderbilt’te okudum. Birlikte futbol oynadık.”

“Anladım, senin futbolcu kankan Echo’ya tecavüz etti işte.”

Ayağa kalktım. “Onun futbolcu kankam olduğunu söylemedim,” dedim. “Onu bir kızı taciz ederken yakaladım ve onu buraya soktum.” Acil servisi gösterdim. “Hem de üç gün. Echo, Marcus’la bir şeyler olduğunu söyledi ama tam olarak ne olduğunu söylemedi.” Geriye doğru sendeledim ve sandalyeye yığıldım.

“Söylenmez. Bu konuda konuşmaz. Çocuktan şikâyetçi oldu. O da okuldan ve futboldan bir hafta uzaklaştırıldı, o kadar. İster inan ister inanma onun durumundaki diğerlerinin alacağından fazlasını aldı. Echo iki hafta odadan çıkmayı reddetti. Üç dersten kalıyordu neredeyse, programları da kaçırdı. Hiçbir şey yemediği için neredeyse on kilo verdi. Ben...” Durdu, ayaklarının arasına baktı, sonra devam etti. “Odasına zorla girip viskiyi rüşvet olarak kullanarak yemek yedirmek zorunda kalıyordum. Sorunlarını içkiyle çözmeye her zaman meyilliydi ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Birkaç gün sonra bu moddan çıkardı. Bu sefer de böyle olacağını sanmıştım.”

“Sürekli içiyor muydu yani?”

Acı acı güldü. “Teksas’tan döndüğünden beri hiç ayılmadı.” Parmaklarını saçlarından geçirdi. “Birbirimize yakınız. Ona hayattaki herkesten daha yakınım ama benim bile bir faydam olmadı. İlk başta ona ne olduğunu anlayamadım. Annesi öldüğünde yani. Ortadan kayboldu bir anda. Buluşacaktık ama

gelmedi. Telefonuna cevap vermedi. Mesajlara dönmedi. En sonunda bana en azından neler olduğunu söylemezse gidip kayıp ihbarında bulunacağım diye tehdit ettim.” Bir kez daha acı acı güldü. “Bir mesaj atmış, beş kelime: Annem öldü, olduğun yerde kal.”

“Yani işler karıştığında kendini herkese kapatıyor.”

Brayden, “Kesinlikle,” dedi.

Kafamı ağır ağır salladım. “O zaman kendini kapattığı sadece ben değilmişim.”

“Hayır, sadece sen değilsin.” Brayden bana yandan yandan baktı. “Döndükten sonra seninle ilgili hiçbir şey söylemedi. Az önce sahnede söyledikleri hariç. Her şeyi annesinin ölümünün üstüne yıktı. Ama başka bir şey vardı, ne olduğunu bilmiyordum. Söylemiyordu da. Bana bile kendini kapatıyordu.” İç geçirdi. Hıçkırığa benziyordu. “Onu yalnız bırakmamam lazımdı, çok fazla içiyordu. Ama geçecek sandım. Ben... sandım ki...”

Bir elimi omzuna koydum. “Senin hatan değil, Brayden. Birini zorlayarak sana güvenmesini sağlayamazsın.”

Bana döndü ve sarıldı. Heteroseksüel olduğunu sanmıştım ama kollarını bana dolayışmda ve omzumda ağlayışında tuhaf bir şeyler vardı. Bu beni huzursuz etti. Omzuna bir iki kere vurdum. Sonra geri çekildi.

“Pardon.” Burnunu çekti ve ortaparmağıyla gözlerini sildi. “Ona daha iyi göz kulak olmam lazımdı. Ne kadar kötü olduğunu anlamam lazımdı. Bir şeyler yapmalıydım. Sahip olduğum tek şey o ve grubun diğer üyeleri. Biseksüel olduğumu söylediğimde ailem beni reddetti. Ama Echo gözünü bile kırpmadı. Beni olduğum gibi kabul etti. Üstelik aramızda bir şeyler olmasına rağmen. Neyse anladın işte. Tanıştığımızda bir şeyler olmuştu ama uzun sürmedi.”

Kaşlarımı çattım. “Bir dakika, sen ve Echo?..”

Başını salladı. Burnunu çekti. “Evet, tanıştıktan birkaç hafta sonra oldu. Biseksüel olduğumu bilmiyordu. Sonra ona söyledim. İkimiz de o zaman arkadaş oluruz dedik. O zamandan beri de öyleyiz. Umursamadı ama istemedi de. Anlıyorum. Herkese göre bir şey değil ama bana uyuyor. Genelde.”

“Biliyor musun son beş dakikada Echo hakkında, birlikte geçirdiğimiz üç gün öğrendiklerimden çok daha fazla şey öğrendim.”

“Şaşırtıcı değil ki. O hep böyledir.”

“Onu tanımak isteyen biri için bu pek de iyi bir şey değil,” dedim.

Brayden iç geçirdi. “Evet, gerçekten öyle.” Sonra bana baktı. “Sen onu önemsiyor gibisin. O yüzden söyleyeyim baştan. O uzun vadeli ilişkilerin kızı değildir. Hiçbir zaman olmadı, olacağından da şüpheliyim. Birçok kez incindi, birçok açıdan. O benim en iyi arkadaşım, hatta ailem. Ama genelde kimseyle iyi anlaşılamaz. Kimseden bir şey istemez. Her şeyi içinde tutar. Kimseyle paylaşmaz.”

“Benim yanımda annesi için ağladı.”

“Ağladı mı?” Brayden şoke olmuş gibiydi. “Onun ağladığını hiç görmedim. Dediğim gibi kendini kapatır. Sarhoş olur. Delirir, şarkı yazar ve söyler. Hisleri içinden böyle çıkarıyor. Tek yapmadığı şey ağlamaktır.”

“Cenazeden sonra ben giderken taksime bindi. Sürücüye bizi en yakın bara götürmesini söyledi. Dakikalar içinde dağıttı kendini.”

Brayden güldü. “Evet, işte benim kızım. Kimse onun gibi viski içemez. Özellikle de o moddaysa.”

“O moddaydı. Sızıp kalacağı noktaya geldi. Ben de onu evime götürdüm. Delirdi ve şey yapmaya çalıştı. Anlarsın işte. Ama en sonunda sızdı. Uyandığında hıçkırmaya başladı.

Hıçkırmak sözcüğü yeterli gelmiyor bile. Kendini kaybetti. İşte böyle tanıştık.”

“Hikâyende boşluklar var, dostum.”

Omuz silktim. “Her şeyin açıklanmasına gerek yok.”

“Doğru.”

Öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerindeydi. Bilekleri gevşek bir şekilde duruyordu. Duruşu tuhaf, kafa karıştırıcı bir cinsel eğilimi ortaya koyuyordu. Bana asılmaya çalışmadıkça sorun değildi. Yan yan baktı. “Ama şunu bil. Burada ne olursa olsun kendini hiçbir zaman açmayabilir de. Onu neredeyse dört yıldır tanıyorum ve hâlâ kendini kapatıyor bana.”

“Senden hiç bahsetmedi. Teksas’ta yani.”

“Şaşırmadım. Hayatını bölümlere ayırmada ustadır.” Kendinden bir kez bile bahsedilmemesine hiç üzülmemiş gibiydi.

“Evet, fark ettim.”

Sonra sustuk, kendi düşüncelerimize gömüldük. Aileme, benim için endişelenmemelerini söyleyen bir mesaj attım. Dizim acıyana dek volta attım, sonra oturdum. Brayden volta attı, oturdu, volta attı. Telefonunda grubun diğer üyelerinden gelen mesajlara cevap verdi.

Gece bir ara koridorda bir doktor göründü ve, “Echo Leveaux’nun ailesi?” diye seslendi.

Brayden’la ayağa kalktık. Doktora doğru yürüdük. Brayden, “Echo nasıl?” diye sordu.

Doktor, “Aileden misiniz?” diye sordu.

Brayden, “Sahip olduğu tek aile biziz,” dedi.

Doktor, “Kusura bakmayın, aile bireylerinden başkasına bilgi veremem,” dedi.

Brayden geri döndü, saçlarını çekiştirdi. Sonra doktora döndü. “Dinleyin, onun ailesi filan yok! Büyükannesiyle büyük-

babası var ama onlar da Teksas'ta yaşıyorlar. Buraya gelmeleri günler sürebilir, tabii gelebilirlerse. Onun için aileye en yakın şey bizleriz. Lütfen bize onun nasıl olduğunu söyleyin.”

Doktor tereddüt etti. Bakışları bir bana bir Brayden'a çevrildi. “Tamam. Olanlar düşünüldüğünde iyi gidiyor. Kendi başına nefes alabiliyor, kalbi iyi gibi. İlk taramalar, beyninde kalıcı bir hasar kalmayacağını gösteriyor. Onu buraya zamanında getirmişsiniz. Önemli olan bu. Biraz daha gecikseydiniz, bu haberleri veriyor olmazdım muhtemelen.”

İç geçirdi ve burnunun kemerini sıktı, sonra devam etti. “Şimdi dinleniyor. Siz eve gidip biraz dinlenin, sabah gelirsiniz. Yarın için psikolojik danışman randevusu aldım. Rehabilitasyon olmasa da detoks tavsiyesinde bulunacağım. Onu ruh sağlığı uzmanına yönlendireceğim. Yardım alması için teşvik etmeniz lazım.”

Brayden, “Annesini daha yeni kaybetti,” diye açıkladı. “Bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Ama deneyebiliriz yine de, değil mi?”

“Önemli bir miktarda Vicodin ve alkol almış. Buna intihar derler, oğlum.” Kafasını salladı. “Bir kez denediyse bir daha denemeyeceğini kim bilebilir? Ya siz de yanında olmazsanız? Onun yardıma ihtiyacı var.”

“Bunu ben biliyorum, siz biliyorsunuz. Ama onu ikna etmek konusunda iyi şanslar dilerim.” Brayden uzun bir soluk koyuverdi. “Onu görebilir miyim? Konuşmaya çalışırım.”

“Yarın, öğlene doğru filan. Birkaç test yapmamız lazım. Hastanemizdeki psikiyatrı konuşacak.”

“Tamam, teşekkürler, doktor.” Doktor döndü ve gitti. Brayden iki eliyle yüzünü ovuşturdu ve bana baktı. “Beni bara bırakır mısın? Cipim orda kaldı.”

“Tabii. Gel hadi.”

Onu bara bıraktım ve eski kırmızı Wrangler'ın yanında indirdim. İnmeden önce bana baktı. O anda toy, küçük ve yorgun görünüyordu. "İyileşecek, değil mi?"

Gülümsemedim. Denemedim bile. "Umarım. Gerçekten iyileşeceğini umuyorum."

Eve gittim, yatağıma yığıldım. Kapımın açıldığını duydum, annem gelmiş beni kontrol ediyordu. "İyiyim, anne. Şimdi konuşmak istemiyorum. Bir arkadaşımın acil bir durumu vardı."

"Kız iyi mi?" diye sordu. Sesi alçak, şefkatliydi.

Kız olduğunu nereden biliyordu? Yan tarafıma döndüm ve anneme baktım. "Bilmiyorum. Belki."

"Kötü zamanlar geçiren bir arkadaşına destek olmak anlaşılabilir bir şey, Benny," dedi. Yatağın kenarına yaklaştı ve alnıma dokundu. "Ama bunun moralini bozmasına izin verme, tamam mı?"

"Elimden geleni yapıyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum. Ama bazen, ne zaman onları kendi haline kendi yollarını bulmaya bırakmamız gerektiğini de bilmemiz lazım."

"Onu tekrar yalnız bırakamam, anne."

Annem başını salladı, gözleri her şeyi anlıyor gibiydi. "Dediğim gibi, bunun moralini bozmasına izin verme, tamam mı?"

"Tamam."

Uykuya daldım ve rüyamda sirenler, ambulanslar, kan, kusmuk, örgülü saçlar, nefessiz kalan ve özür dileyen Echo, kan kaybeden Oz, sigara, örtülü bir kapüşon, bana veda eden Echo, ben dönüp giderken Kylie'nin yüzünde gördüğüm ifadeyi gördüm. Peşimi bırakmayan her şeyi, cehennemi, acıları gördüm.

Uyanınca rahatlamıştım.

HIÇBİR İNSAN ADA DEĞİLDİR

Echo

Uyanmak iğrenç bir şeydi. Zihnimin geri gelmeye başladığı andan nefret ediyordum. Uyanmak acıları geri getiriyordu. Duygusal acıları, zihinsel acıları, fiziksel acıları.

Ben uyanmak istemiyordum. Gözlerimi kapattım ve orada her ne varsa beni tekrar dibe çekmesini, acının olduğu yere geri göndermesini diledim.

Ama sadece uyanmak vardı. Kafam zonkluyordu, boğazımda ve midemde bir ağrı vardı. Sersem gibiydim, hassastım, kafam karışıktı, halsizdim. Uzun süredir uyanıktım. Kimse beni kontrol etmeye gelmemiştii. Bu süreyi, neler olduğunu, neden hastanede olduğumu hatırlamak için kullandım.

Evde içki içtiğimi hatırlıyordum. Kendimden nefret ettiğimi, kendim olmaktan nefret ettiğimi, hayattan, yaşıyor olmaktan nefret ettiğimi hatırlıyordum. Uyumak istediğimi, sadece uyumak istediğimi hatırlıyordum. Programın olmasını umursamadığımı hatırlıyordum. Hayatımda ilk kez şarkı söylemek, sahneye çıkmak istemiyordum. Sadece uyumak istiyordum.

Banyoya gittiğimi ve bir süre önce Brayden'in bıraktığı Vicodin şişesini bulduğumu hatırlıyordum. Daha önce bir Vic alıp ardından birkaç içki içince ne kadar yorulduğumu ve on iki saat aralıksız uyuduğumu anımsamıştım. Bir hap ve birkaç içki bunu yapabiliyorsa...

Tanrım.

Hepsini tek tek içtiğimi hatırladım. Viskiyle birlikte içmiştim. Sonra Bray gelmiş ve beni sürükleyerek programa götürmüştü. O zaman o şişeyi çoktan bitirmiştım. İki gün içinde bu ikinci şişeydi. Ama o bunu veya hapları aldığımı bilmiyordu. Sonra yavaş yavaş beni etkilemeye başlamıştı. Bray, çoğu zaman şarkı söylemenin ve sahneye çıkmanın bana iyi geldiğini bildiği için beni programa götürmüştü.

Uykumun geldiğini, yorulduğumu, kendimi kötü hissettiğimi hatırladım.

Ben'i gördüğümü de hatırlıyordum ama bu anıma güvenemezdim.

Doktor geldi. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve sert biriydi. Otuz ile elli arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Sinekkaydı tıraşlı yüzü genç görünüyordu ama bakışları sert ve yorgundu.

"Bayan Leveaux."

"Doktor."

Onunla konuşmak, ithamlarını ve sahte endişelerini duymak istemiyordum.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Berbat."

Çok normal der gibi başını salladı. "Bu koşullar altında olması gereken bu," dedi.

"Hadi ya? Sen benim koşullarım hakkında ne biliyorsun ki?" Düşmanca konuşmuştum ama hislerim böyleydi. Daha ağzını açmadan beni yargıladığını hissetmiştim.

“Kısa bir süre önce anneni kaybettiğini biliyorum. Bu da duygusal bir sıkıntıya sebep olmuş.”

Dilimi tutmam gerektiğini bilerek ona boş boş baktım. Adam sadece işini yapıyordu ama böyle davranmak zorunda mıydı?

“Duygusal sıkıntı,” dedim. “Evet, böyle de diyebiliriz.”

“Bazen, aşırı baskı altındayken, kendimizi böyle kararlar alırken...”

“Kendini benimle bir tutma. Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, aşırı baskı altında oluşum hakkında filan hiçbir şey bilmiyorsun. Buradan ne zaman çıkabilirim?”

Kaşlarını çatarak baktı ama az önce söylediklerim veya ağzımın bozukluğu onu etkilememiş gibiydi. “Kendine kalıcı zarar vermediğinden emin olmak için birkaç test yapmamız lazım. Kaç tane hap içtiğini ve ne kadar alkol aldığını söyleyebilir misin?”

İç geçirdim ve ona bağırmamaya çalıştım. “Hapları saymadım ama dokuz veya on taneydiler galiba. Alkol konusuna gelince, o günü mü soruyorsun?”

“Anladım. Evet, dün ne kadar alkol aldın?”

“Bir şişenin çoğunu içtim. Tam hatırlamıyorum. Bu durumda hepsi birbirine karışıyor.” Yalan söylemeye gerek yoktu, değil mi?

“Anladım.”

“Anlıyorsun, değil mi? Ama ben hiçbir şeyi anladığını sanmıyorum, doktor.”

“Kayıplarımız hepimizi farklı etkiler, Bayan Leveaux.” Dosyasını kucığına indirdi, kalemini kapattı ve bir an bana baktı. “Örneğin, yıllar önce karım meme kanserinden öldüğünde üç ay boyunca her gün çift veya üç vardiya çalıştım. Uyumadım, yemek yemedim. Hastanenin yöneticisi en sonunda beni hastaneden zorla göndermek zorunda kaldı. Gördüğünüz gibi belki de anlıyorumdur. Birazcık.”

“Başınız sağ olsun, doktor, belki de anlıyorsunuz ama orada oturup beni anlıyormuş gibi konuşmayın. Lütfen. Beni kimse anlamıyor.” Neden bunları ona anlatıyordum? Adam psikiyatr bile değildi. Acildeki bir doktordu sadece.

“Biliyor musun, böyle zamanlarda John Donne’ı hatırlarım. Kendisi on yedinci vaazında ‘Hiçbir insan ada değildir,’ diye yazmıştır. İnsanlar sürekli bu sözden alıntı yaparlar ama her zaman bu cümleden sonra dururlar. Bu cümlenin geri kalanı daha açıklayıcı. Aslında tamamını söylemek gerek: ‘Hiç bir insan ada değildir, bütün değildir tek başına; anakaranın bir parçasıdır, bir damladır okyanusta.’ İstesek de istemesek de bir bütünün parçasıyız. Kendimiz öyle düşünsek de düşünmesek de. Biliyorsunuz, Hemingway’in ün kazandırdığı “çanlar kimin için çalıyor” ifadesi de aslında Donne’un aynı yazısından gelmektedir.”

Doktor arkasına yaslandı, bileklerini üst üste attı ve kaleminin ucuyla ağzının kenarına hafifçe vurdu. Acil doktorunun sertliği gitmiş, yerini daha yumuşak, daha gözlemci bir filozof almıştı. “Donne vaazına Latince bir ifadeyle başlar: ‘*Nunc Lento Sonitu Dicunt, Morieris*’, yani ‘Yavaş yavaş başkası için çalan bu çan, bana öleceksin diyor.’ Donne bu ifadeyi şöyle izah eder: ‘Belki de çanların çaldığı kişi çok aksi biridir ve çanların onun için çaldığını bilmiyordur.’ Tabii ki bunların hepsi kişisel ama bunu her zaman şöyle yorumlarım: Biz çoğu zaman gözümüzün önündeki doğruyu, kendi ıstıraplarımızı olduğu gibi göremiyoruz. Donne ıstırap üstüne çok şey yazmıştır. Bunun sadece Tanrı’yı yüceltmekle kalmadığını, bizi de güçlendirdiğini söyler. Ama biz çoğu zaman bunu göremeyiz. Çoğunlukla ne yazık ki yardımın bizi beklediğini, bize çok yakın olduğunu da fark edemeyiz. Ben Tanrı’dan bahsetmiyorum, Bayan Leveaux. Yardım almak her zaman mümkündür. Donne’un hiçbir insan

ada değildir derken kastettiği bizim yalnız olmadığımızdır. Bir ıstırap denizi içinde birbirinden bağlantısız ve kederli kum taneleri değiliz. Öyle olduğumuzu sanıyoruz ama bu doğru değil. ‘Her ölümle bir insan eksilirim ben,’ diyor Donne. ‘Çünkü insanlığın bir parçasıyım; işte bu yüzden sorup durma çanların kimin için çaldığını; senin için çalışıyor.’”

On yedinci yüzyıl edebiyatını veya konu her neyse onu anlamaya çalışarak öylece baktım. Kendime bile itiraf edemesem de, gösteremesem de sözcükleri beni çok etkilemişti. Yutkundum ve bakışlarımı normal tutmaya, duygularımı gizlemeye çalıştım.

Sadece, “Teşekkürler doktor,” diyebildim.

Başını salladı. Ayağa kalktı. Filozof gitmiş, yerini kaba doktor almıştı. “İntihara teşebbüs ettiğiniz için sizi taburcu etmeden önce psikiyatrik değerlendirme yapılması lazım. Taburcu edilme süreciniz bölgedeki ruh sağlığı uzmanlarına sevk edilmenizi de içerecek. Yardım alın, Bayan Leveaux. Arada bir yardım istemekte utanılacak bir şey yok. Bu sizi zayıf yapmaz, sadece insan yapar. Tıpkı bizim gibi.”

Hiçbir şey yapmadım, söylemedim. O da gitti.

Değerlendirme standarttı. Bu hastaneden çıkmamı sağlayacaksa işbirliği yapacaktım. Yardım alın, demişti doktor. Doğru. Konu zayıflık değildi. Bunu ona söylememiştim. Konu zayıf olarak görülmekten korkmak değildi. Yardımın bir aldatmaca, bir illüzyon olmasıydı. Yardım diye bir şey yoktu.

Ve ben bir adaydım. Her zaman da böyle olmuştum.

Doktor gittiğinde uzun süre sessizce oturdum. Cehennem gibiydi. Sessizlik düşmanımdı benim. Sessizliğin olduğu yerde sonsuz düşünceler, suçluluk, acı, pişmanlık döngüsü vardı. Hepsi, beni nefes alamaz, kıpırdayamaz, konuşamaz veya bunların altından kalkamaz hale getirene kadar dönüp duruyordu. Bu yüzden içiyordum, bu yüzden o hapları almıştım. Ölmek iste-

210 *Jasinda Wilder*

diğim için değil. Konu ölmek veya her şeye son vermek değildi. Konu, gürültüyü, kafamdaki ve kalbimdeki döngüyü durdurmaktı. Ben intihar etmemiştim. Sadece kafamın içine tıklılıp kalmıştım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Kapım açıldı ve içeri Brayden girdi. O kadar yakışıklı bir çocuktaki. Uzun, zayıftı, zarıftı. Kahverengi saçları ve eşsiz mavi gözleri vardı. Brayden her zaman kendindeydi. Geçtiğimiz birkaç sene onun varlığı bana bir dayanak olmuştu. O her zaman yanımdaydı, her zaman yakışıklı ve yetenekliydi. O narin, manikürlü eller mandolini bir melek gibi konuşturuyordu.

Ama hastane odamdan içeri girdiğinde Brayden kendinde değil gibiydi. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Tıraş olmamıştı. Üstünde dünkü kıyafetleri vardı. Tükenmiş gibi görünüyordu.

Yatağımın kenarındaki sandalyeye oturdu. Konuşmadan bana baktı. Konuştuğunda sesi çatladı, gözleri yaşlarla doldu. “Lanet olsun sana, Echo Leveaux. Bunu bana yaptığın için sana lanet olsun.”

Ondan beklediğim sözcükler bunlar değildi. “Bray, ben...”

“Sen ne? Bana ne söyleyebilirsin, Echo? Yaşadığımız onca şeyden sonra sen... kendini öldürmeye mi çalıştın? Bana ne söyleyebilirsin? Yaşadıklarımı silecek ne söyleyebilirsin? Orada düşüp kendini yüz elli kişinin önünde aptal yerine koyuşunu izleyişimi? Kendi üstüne, Ben’in üstüne kusuşunu izleyişimi? Kan kusuşunu izleyişimi? Nefes alamaz hale gelişini izleyişimi? Sen nasıl... nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?” Son kısmı öyle bir bağırarak söylemişti ki şoke olmuş bir halde sıçradım. Brayden öfkeli, gürültücü bir insan değildi. Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Hastaneye giderken o yolculuk... hayatımın en uzun yolculuğuydu, Echo. Sen benim tek yakınımısın. Bunu biliyorsun.

Bunu biliyorsun! Onlara anlattığımda sen de oradaydın, Echo. Ne dediklerini sen de duydun. ‘Bizim oğlumuz değilsin,’ dediler. ‘Buraya bir daha asla gelme,’ dediler. Sen de duydun. Seni hiçbir zaman zorlamadım, Echo. Her zaman ihtiyacın olan mesafeyi verdim sana. Canın yandığında beni uzaklaştırmana izin verdim. Kendini bir ayyaşa çevirmene izin verdim. Çünkü bazen buna ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyordum. Bunu anlıyordum. Kimseye güvenmiyordun, bunu da anlıyordum. Ben de senden başka kimseye güvenmiyorum. Ama şimdi... artık sana güvenebilir miyim? Bilmiyorum. Benim Vicodin’imle mi intihar ediyorsun? Bunu nasıl yapabildin?”

Kızdım.

“Konu sen değilsin, Brayden!” diye bağırdım.

“Senin sorunun da bu, Echo! Konunun ben olduğumu fark edemiyorsun!” O da bağıırıyordu. “Çevrende seni önemseyen, yanında olmak isteyen insanlar olduğunu görmüyorsun, bize izin vermiyorsun! Gruptaki herkesin seni sevdiğini göremiyorsun! Hepimizin uğraşmamız gereken kendi dertleri olduğunu bilmiyorsun. Sen sadece kendi derdini görüyorsun. Vance? Babası alkolik, adamdan her gün ondan dayak yiyordu, ta ki en sonunda kurtulmayı başarana kadar. Atticus? Geçen sene erkek kardeşi intihar etti. Ama sen bunu bilmiyorsun, değil mi? Çünkü her lanet gün kendi kafanın içine tıkılıp kalıyorsun! Mim aramızdaki en normal kişi. O da kendisine o kadar güvenmiyor ki sürekli vücudunu gizlemek için erkek kıyafetleri giyiyor. Kim bilir neden böyle oldu. Will kokain kullanıyor, biliyor musun? Bir dünya çekiyor. Bir sonraki aşırı doz da ondan olacak. Süper, değil mi? Ben? Kızları mı erkekleri mi daha çok beğendiğine karar veremeyen ben? Ailem beni evlatlıktan reddetti. Erkek kardeşim en yakın erkek arkadaşı bana âşık oldu diye benden nefret ediyor. Kız kardeşime hiç girmeyeyim bile.

“Bunların hiçbirini bilmiyorsun, değil mi? Aa, bir dakika! Bir de bana anlatmaya zahmet etmediğin Ben var! Altı saat boyunca bekleme odasında oturan, üstüne kustuğun, senin başında hıçkırarak hıçkırarak ağlayan Ben. Burada konu ne bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Çocuk senden hoşlandı ama sen yapamazdın. Onu kendinden uzaklaştırdın çünkü Tanrı korusun birine bir şans veremezsin sen. Tanrı korusun sen kimseye bir şey anlatmazsın. Evet incindim, evet aldatıldım, ihanete uğradım. Hem kızlar hem erkekler yaptı bunu ama ben yine de insanlara bir şans veriyorum. Aa. Ama sen yapamazsın. Sen sadece hepimizi kendinden uzaklaştırırsın. Her şey çok ağır geldiğinde yardım etmemize izin vermek yerine bir avuç Vicodin içersin, ardından da bir şişe viski. Çünkü bu bana veya Ben’e veya herhangi bir insana güvenmekten daha iyi. Ama doğru, haklısın. Konu ben değilim, değil mi?”

Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. “Seni seviyorum, Echo. Senin yanında olmak, sana destek olmak istiyorum. Şimdiye kadar oldum, şimdiden sonra da olacağım. Ama oturup kendine bunu yapmanı izlemeyeceğim. Bu benimle son şansın, bebek. Bunu bir daha yaparsan beni bulamazsın. Ben gidersem grup da biter. Bu bir ültimatom veya tehdit değil. Bunlar sadece... gerçekler.” Son bir hüzünlü bakış fırlattı. “Yardım al, Echo.”

Sonra veda bile etmeden, arkasına bile bakmadan gitti. Ağlamaya çalıştım ama yapamadım. Her şey içimde sıkışmış kalmıştı sanki.

Dakikalar ya da saatler sonra kapı tekrar açıldı ve içeri Ben girdi. İnledim ve yatağa uzandım. İnce beyaz battaniyeyle yüzümü kapattım. “Sensin,” dedim. “Hayal gördüğümü umuyordum.”

“Vay. Ne güzel bir karşılama bu.”

“Beni böyle görmeni istemiyorum.”

“Geç kaldın. Ben seni zaten en kötü halinle gördüm, Echo. Nasıl tanıştığımızı unuttun mu yoksa?”

“Git buradan, Ben.” Sözcüklerime bakılırsa kendimi kapatma olayıyla işim bitmemişti.

“Demek buraya kadar?”

Kafamı salladım.

“Hayır, ben...” Hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. “Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun, Ben. Her şeyi o şekilde bitirdiğim için pişmanım. Ama... biraz zamana ihtiyacım var. Benim...” Bitiremedim. Boğazımda sıcak, ıslak, sert bir yumru vardı sanki. Brayden’in haklı öfkesi, benim utancım, pişmanlığım, suçluluğum. Hepsi ağır gelmişti.

“Tamam, Echo. Sorun değil, anlıyorum.” Ayağa kalktı. Yeni bir bastonu vardı. Parlak, cilalanmış kahverengi ahşaptandı, ucunda da gümüş renginde bir kısım vardı.

Ona uzandım, kolunu tuttum. Beni anlamasını sağlamaya çalışıyordum. “Hayır, Ben, bekle.”

“Bana gitmemi, zamana ihtiyacın olduğunu söyledin...”

“Ama seni kendimden uzaklaştırmıyorum, tamam mı? Her şeyi berbat ettim. Perişan haldeyim. Düzelmek istiyorum. Ama sonsuza kadar gitmeni istemiyorum. Sana verebileceğim başka şeyler olduğunda görmeni istiyorum beni.” Sözcüklerimle, gözyaşlarımla boğulacak gibiydim. “Şu anda sahip olduğumdan başka bir şeyler.”

“Ama Echo, anlayamıyor musun? Ben şu anda sahip olduklarına değer veriyorum. Sen ne sunmak zorunda olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum.”

“Bunun sebebi senin benden daha iyi bir insan olman.” Daha anlaşılır olmak için ağır ağır, derin derin nefes aldım. “Belki bu kez bencillik ediyorum ama ben bu haldeyken benimle olmanı istemiyorum. Ben senin için, kendim için daha iyi şeyler isti-

yorum. Tanrım, ne kadar mantıksız bir cümle oldu. Kafamdayken böyle değildi.”

“Hayır, anlıyorum.” Elimi tuttu. Kocaman, sert, bronz avucu benimkini sarmıştı. “Ben buradayım, tamam mı?”

“Bekleyecek misin?” Bana yakın olmasını isteyerek onu kendime çektim. Artık buradaydı, gerçektir ve benden nefret ediyor gibi görünmüyordu. “Beni bekleyecek misin?”

Başını salladı. “Bekleyeceğim.”

Kafamı kaldırıp baktım. Birden kendimi ilgiye muhtaç hissetmiştim. Sanki bunca yıldır katı bir şekilde duruşum ve kimseye ihtiyaç duymayışım içimi bomboş ve aç bırakmıştı.

“Öp beni?” diye sordum. Kendimi küçücük hissetmiştim ama umutluydum.

Uzun bir an bana baktı. Sonra kaşlarını çatı. Yüzünde acıyı yansıtan bir ifade oluştu. “Hayır, Echo. Bak gördün mü ben de bencilim. Ben senin tamamını istiyorum. Kendini kötü hissediyorsun diye tek bir öpücük istemiyorum.”

Yatağımın yanında diz çöktü. Dönüp yüzüne baktım. Ellerimi eline aldı. Yaşlar yüzümden süzülüyordu. “Ben...”

Beni duymazdan geldi ve konuşmaya devam etti. “Bir öpücükten fazlasını istiyorum. Bir geceden fazlasını istiyorum. Çarşafın arasındaki bir sevişmeden fazlasını istiyorum.”

“Ama ben bunu nasıl yapacağımı...”

“Çok basit, Echo. Sadece tamamen savunmasız olmayı öğrenmen gerek o kadar.”

Güldüm. “Hepsi bu mu? Sadece bütün sırlarımı açıklayacağım, o kadar. Tamamen savunmasız olacağım, hepsi bu?”

“Hepsi bu.”

Burnumu çektim ve sırtüstü yattım. Bulanık, kırmızı gözlerle tavana baktım. “Hemen içimi açıvereyim o zaman.” Bunu gülerek söylemişim ama gülüş hıçkırığa dönüştü. Sonra hıçkırı

hıçkırığa ağlamaya başladım. Ne kadar kötü durumda olduğumu görmesin diye arkama dönmek zorunda kaldım. İsteddiği şey imkânsız olduğu için ağlıyordum. Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için ağlıyordum.

“Yap, Echo. İçini aç, beni içeri al. Bırak kanadığını göreyim. Her yarayı iyileştirmeye söz veremem. Ama sana destek olmaya söz verebilirim.”

Omzumun üstünden ona baktım. Bedenim hâlâ diğer tarafa dönüktü. Saçlarım görüş alanımı kapatıyordu. Yanıma geldiğini görmedim. Önce kokusunu duydum. Sabun, şampuan, parfüm ve Ben’in kendi kokusu. Sonra onu hissettim. Üstümdeki o tüketici varlığını duydum. Parmak uçları saçlarımı okşadı. Eli boynumu tuttu ve kafamı kaldırdı. Dudakları benimkilere nazik bir şekilde dokundu.

Bu bir öpücük değildi. Gelecek öpücükler için bir vaatti.

Sonra gitti. Çıglık atıp ona tutunmak, ağlamak, beni o hayal dünyasına geri götürmesi için yalvarmak istesem de gitmesine izin verdim. Hiçbir şeyin önemli olmadığı, hiçbir şeyin canımı yakmadığı o dünyaya.

O gitti. Çarşafı tırmalamama sebep olacak bir çaresizlikle viski istiyordum.

İşte o zaman bir sorunum olduğunu anladım.

Son iki haftada birçok şey olmuştu. Sorunlarımı henüz tamamen çözememiştim ama en azından farkındaydım ve bu konuda bir şeyler yapıyordum. Bray yanımda kanepede oturuyordu. Üstsüzdü, saçları dağınıktı. Gözlerindeki bir gün önceden kalan kalem gözkapaklarına bulaşmıştı. “Eşcinsel” aşamasındaydı. Bu da eteklerimi ödünç alacağı, makyaj malzemelerimi kullanacağı anlamına geliyordu. Makyaj işini pek beceremiyordu ama neyse. Belki de ona makyaj dersi versem iyi olurdu. Göğsünde,

hıçkırığa ağlamaya başladım. Ne kadar kötü durumda olduğumu görmesin diye arkama dönmek zorunda kaldım. İsteddiği şey imkânsız olduğu için ağlıyordum. Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için ağlıyordum.

“Yap, Echo. İçini aç, beni içeri al. Bırak kanadığını göreyim. Her yarayı iyileştirmeye söz veremem. Ama sana destek olmaya söz verebilirim.”

Omzumun üstünden ona baktım. Bedenim hâlâ diğer tarafa dönüktü. Saçlarım görüş alanımı kapatıyordu. Yanıma geldiğini görmedim. Önce kokusunu duydum. Sabun, şampuan, parfüm ve Ben’in kendi kokusu. Sonra onu hissettim. Üstümdeki o tüketici varlığını duydum. Parmak uçları saçlarımı okşadı. Eli boynumu tuttu ve kafamı kaldırdı. Dudakları benimkilere nazik bir şekilde dokundu.

Bu bir öpücük değildi. Gelecek öpücükler için bir vaatti.

Sonra gitti. Çılgılık atıp ona tutunmak, ağlamak, beni o hayal dünyasına geri götürmesi için yalvarmak istesem de gitmesine izin verdim. Hiçbir şeyin önemli olmadığı, hiçbir şeyin canımı yakmadığı o dünyaya.

O gitti. Çarşafı tırmalamama sebep olacak bir çaresizlikle viski istiyordum.

İşte o zaman bir sorunum olduğunu anladım.

Son iki haftada birçok şey olmuştu. Sorunlarımı henüz tamamen çözememiştim ama en azından farkındaydım ve bu konuda bir şeyler yapıyordum. Bray yanımda kanepede oturuyordu. Üstsüzdü, saçları dağınıktı. Gözlerindeki bir gün önceden kalan kalem gözkapaklarına bulaşmıştı. “Eşcinsel” aşamasındaydı. Bu da eteklerimi ödünç alacağı, makyaj malzemelerimi kullanacağı anlamına geliyordu. Makyaj işini pek beceremiyordu ama neyse. Belki de ona makyaj dersi versem iyi olurdu. Göğsünde,

kalbinin üstünde bir kuş dövmesi vardı. Bir keresinde bunun bir tarlakuşu olduğunu söylemişti ama anlamını söylememişti. Bu harika bir dövmeydi, çok detaylı ve renkli bir şekilde yapılmıştı. Kuş bir dala tünemişti. Göğsü kalkmış, ağzı şakıyacak gibi açıktı. Kanatları sanki havalanmak üzereymiş gibi açılmıştı.

Öne doğru eğildi. Bir tripoda yerleştirilmiş kameranın kayıt düğmesine bastı. “Hey millet. Ben Brayden, bu da Echo. Echo The Stars geçici bir tatilde olduğu için hepimiz sizin Echo’nun şarkıları ve benim mandolinimden gerekli dozu almanız gerektiğini biliyoruz. İşte karşınızdayız. Bu kişisel bir proje, önce onu belirteyim. Filtre yok, cila yok. Sadece Echo’yla ben varız. Ben daha uyumadım, saat sabahın altısı. Hâlâ dün geceki makyajımla duruyorum ve bir noktada tişörtümü kaybettim ama önemli değil. Biraz müzik yapacağız o kadar. Bu kendimiz için. Umarım siz de seversiniz.”

Ona baktım. “Bray?”

“Söyle, canım?”

“Çok çene yapıyorsun. Sus ve mandolinini çal.”

Bana dilini çıkardı. “Huysuz. Ama haklısın. Daha fazla konuşmadan...” Parmaklarını akort kısmına koydu, gözlerini kapattı, başını eğdi. Sonra ağır, hüzünlü bir melodi çalmaya başladı.

Sözlere girdim:

*“Affet beni, affet beni, affet beni
Ama söyleyemiyorum bu sözcükleri
Özgür bırakamıyorum sözcükleri
Affet beni, affet beni, affet beni
Söylemem lazım kolayca
Ama sözcükler
Takılıp kaldı*

Ama senin zaten
Umurunda değil
Özür dileysem
Ama özür dediğin
İki küçük sözcük
Anlamı çok küçük
Çok küçük, çok geç
Kendime yüklediğim nefreti
Silemiyorlar
Suçluluğumu bitiremiyor
Gardımı indiremiyor
Duvarlarımı yıkamıyor
Affet beni, affet beni
Affet beni
Bunu söylemem lazım
Ama sözcükler takılıp kaldı
Ama senin zaten
Umurunda değil
Bu benim şansım
Affedeceksin beni, affedeceksin
Sanki o kadar
Kolaymış gibi
Çünkü hepimiz biliyoruz
En zor kısmı
Çünkü asıl mesele
Benim affet beni demem
Affet beni
Bunu kendime söylemem
Suçluluğumu yenmem
Gardımı indirmem
Duvarlarımı yıkmam

Kendime yalvarmam

Ruhumla yalvarmam

Affet beni, affet beni, affet beni.”

“Bu şarkının adı tabii ki ‘Affet Beni’.” Brayden mandolinini döndürdü. Yuvarlak kısım bacaklarının üstüne denk gelmişti. Çenesini mandolinin arka tarafına dayadı ve bana yandan yandan baktı. “Echo? Ben seni affediyorum.”

Çenem titredi. Gülümsemeye çalıştım. Sonra kaydı durdurdu ve bana sarıldı. “Teşekkürler, Bray.”

“Seni seviyorum, bebek.” Bana doğru eğildi, başımın üstünü öptü. “Biraz uyumam lazım. Kendine iyi bak.”

Mandolini kutusuna koydu, kopçalarını kapattı ve yatak odasına götürdü. Sonra kapıyı kapattı.

Brayden’la aynı evde yaşıyorduk. Eski ev arkadaşlarım benim için pek iyi değildi. Tek ortak noktamız partileri seviyor olmamızdı. Ben de o hayat tarzından uzak durmakta kararlıydım. Bray’in kirasına zam yapılınca birlikte bir yer tutmaya karar vermiştik. O bana göz kulak oluyor, danışma ofisindeki Dr. Pruitt’le randevularıma gidip gitmediğimi kontrol ediyordu. Saçma bir şey yapmamama da dikkat ediyordu. Bu şekilde birlikte sürekli müzik yapabiliyorduk. Gruptaki diğerleri de bir araya ihtiyacımız olduğu konusunda bizimle hemfikirdi.

Benim bir araya ihtiyacım olduğu konusunda.

Aşırı doz almamın üzerinden iki ay geçmişti. Ben’le mesajlaşmış ama görüşmemiştik. Ne yaptığını bilmiyordum. Sanırım mezun olmaya çalışıyordu. Onun için iyi bir şeydi.

Yatağında uzanıyordum, saat gece üçtü. Gregory Alan Isakov’dan “3 A.M.” adlı şarkıyı dinliyordum. Telefonum elimde titredi. Pandora uygulamasının üstünde gri bir konuşma balonu

çıktı. Balonda, Ben'in sözcükleri ve numarasını kaydettiği adı Benji yazıyordu:

Sadece bilmeni istedim, hâlâ bekliyorum

Ekрана uzun bir süre baktım. Sonra cevabımı yazdım: *Sen de bil, hâlâ düzelmeye çalışıyorum. Beklemeye devam et. Lütfen?*

Ne kadar gerekirse.

Söz mü?

Söz.

Ama esas mesele ne zaman hazır olacağımdı. O zaman gelecek miydi? Çünkü hâlâ benden ne olmamı istediğini bilmiyordum. Ne istediğini bile bilmiyordum. Ayrıcalık? Uzun süreli bir ilişki? Ne olmak istiyordu, sevgili mi? Tek eşliler bu sözcüğü mü kullanıyordu? Bilmiyordum ki. Bu benim hiç yapmadığım bir şeydi.

Bir sürü korkum vardı: Seks geçmişimi bilse beni hâlâ ister miydi? Kabul edelim, ben biraz kaşardım. Bu etiketi kabul ediyordum. Bir erkek bu sözcüğü bana ilk kez kullandığında ona vurmamıştım, tokat atmamıştım, onu bırakmamıştım. Oturup düşünmüştüm. Sonra başımı sallamış ve ona katılmıştım. *Evet*, demiştim. *Sanırım öyleyim, değil mi? Peki bu seni ne yapıyor?* Kaşar-sevici. Şimdi düşünüyorum da bu da iyi bir şey değildi.

Ben'in istediği bu muydu? Hak ettiği bu muydu? Evet, sekste iyiydim. Aramızdaki şeyi seviyordu ama kendinden önce kaç kişi olduğunu bilse aynı şekilde hisseder miydi?

Yatak odamın kapısı açıldı ve Brayden başını uzattı. "Çok yüksek sesli düşünüyorsun, kızım. O çocuğu sevmek için hiçbir zaman hazır olmayabilirsin. Ama denemezsen asla öğrenemeyeceksin."

Ona baktım. "Yüksek sesle mi konuştum ben?"

"Hayır, sadece düşüncelerini biliyorum. Çok barizler de." Öpücük gönderdi. "Şimdi beynini kapat ve uyu."

Yuh çektim.

“Bunu yapabilseydim gecenin üçünde uyanık olmazdım, Bray.”

“Biliyorum. Ama dene.”

“Tamam, tamam.”

Onu geçiştirdim. Kapıyı kapattı.

Telefona bir süre daha baktım. *Hâlâ uyanık mısın?* yazdım.

Evet, n'oldu?

Fannie Mae Dees Parki'nı biliyor musun?

Evet?

Orda buluşalım.

Ne zaman?

Şimdi?

On dakikaya ordayım.

Yataktan çıktım. Ellerim titriyor, kalbim güm güm atıyordu. Duş aldım. Saçlarımı güzelce taradım ve açık bıraktım. Dişlerimi fırçaladım. Deodorant ve parfüm sıktım. Sonra kolsuz beyaz uzun elbisemi giydim. İçime ne sutyen ne külot giydim. Sandaletlerimi giydim, telefonumu çantama attım ve kapıya yöneldim.

Brayden hâlâ kanepede oturuyordu. Yüzü sehpayaya dönüktü. Üstünde mini etekten başka bir şey yoktu. Çok tuhaf görünüyordu. Belli ki bu yönünü kabullenmişti, bu onun için iyi bir şeydi. Onu her şeye rağmen seviyordum ve korkusuzluğuyla gurur duyuyordum ama yine de... tuhaf geliyordu. Biseksüel olmasıyla ilgili birkaç şey söylemişti ve ‘çıktığı’ çocuklardan birkaçıyla tanışmıştım. Ama o açıdan bir şeyler yaptığına dair sağlam bir kanıt hiç görememiştim. Her zaman titiz giyinirdi, hatta fazlaca iyi giyinirdi. Benim için ilk işaret bu olmuştu. Ama her zaman bir erkek gibi giyinirdi. Benim eteklerimi giyen ve makyaj malzemeleri kullanan bu Bray'e alışmak biraz zordu.

Yanından geçerken ne yaptığına şöyle bir baktım. Sigaraya ot sarıyordu. Durdum ve baktım. “Ot kullandığını bilmiyordum, Brayden.”

Şaşırdı, nefesi kesildi. Bir elini kuşla süslenmiş göğsüne götürdü. “Tanrım, Echo. Ödümü kopardın.” Omuz silkti. “Eskiden kullanırdım. Bir süre sonra bıraktım.”

“Hımm. Tamam.”

Kâğıdı yaladı ve sigarayı tamamladı. Sonra dönerek bana baktı. “Sorun teşkil eder mi?”

Omuz silkme sırası bendeydi. “Hayır, sanırım.”

“Sen de ister misin?”

Nerdeyse kabul edecektim. Sonra beni bekleyen Ben’i düşündüm. “Hayır, teşekkürler. Benim için iyi bir fikir olmayabilir.”

Gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Bence de. Pardon.” Kıyafetlerime baktı. “Güzel elbise. Ama ben olsam sutyensiz gitme işini bir daha düşünürdüm. Nereye gidiyorsun?”

“Ben’le buluşmaya.”

“Sabahın üçünde mi?”

“Ben uyanığım, o uyanık. Ayrıca dediğin gibi, denemezsem asla bilemeyeceğim.” İnce beyaz kumaşın üstünden memelerimi kaldırdım ve bıraktım. “Ayrıca sutyensiz halim hoşuma gidiyor. Güzel bir his. Rahat.”

Başını salladı ve omuz silkti. “Tamam o zaman. Ama koşma. O yavrularla suratına tokat yiyebilirsin.”

Koltuğa doğru eğildim ve ensesine bir tane patlattım. “Kapa çenenini, şapşal.”

“Ben şapşal değilim. Sadece kendimi keşfediyorum.”

“Benim mini eteğimi giyiyorsun.”

“Eee, yani?”

“Eee, tuhaf işte,” dedim. “Cevabı bilmek istiyor muyum bilmiyorum ama o eteğin altında ne var?”

“Bilmek istemezsin.”

Gözlerimi kapattım ve kafamı salladım. “Sorumu unut, boş ver. İşin bittiğinde yıka ve yerine koy yeter.”

“Tabii ki, bebek.” Bana öpücük gönderdi. “Git de al şu çocuğu, kaplan.”

“Hıırrr,” derken parmaklarımı pençe haline getirdim. Sonra onu mariuhanasıyla baş başa bıraktım.

Parka yürürken umutluydum. Ama aynı zamanda korku ve şüpheyile titriyordum.

15

PES ETMEK

Ben

Fannie Mae Dees Parkı'nda bir kameriyenin altında piknik masasının üstünde oturuyordum. Gece geç saat olmasına rağmen hava ılıktı. Dışarı s sessizdi. Yakın sayılabilecek bir yerde bir çocuk parkı vardı. Bir sürü farklı renge boyanmış taştan bir ejderha vardı.

Ne olacağını merak ettim. Echo'nun nasıl olacağını, ne söyleyeceğini, bu işin nereye gideceğini merak ettim. Tahmin etmem mümkün değildi. Ama daha iyi olduğunu biliyordum. Bray'le çektikleri videoları izliyordum. Sık sık paylaşım yapıyorlardı. Bunlar sıradan bir videodan çok video günlükleri gibiydi. Echo'nun söylediği şarkılar oldukça dürüsttü. Acının doğasını, bağımlılık sorununu, annesinin ölümünü, bununla başa çıkmakta nasıl zorlandığını anlatıyordu. Hiçbir şeyi içinde tutmuyordu. İnanılmaz derecede cesur ve cüretkâr davranıyordu.

Yaklaştığını duymadım. Piknik masasının sallandığını ve gıcırdadığını duydum. Yanıma oturmuştu. Derin bir nefes aldım, gözlerim kapalıydı. Dua ediyor, umut ediyordum. Umut etmeye

cesaret edemiyordum. Sonra ona baktım ve kalbim duracak gibi oldu, gümbür gümbür attı. Donup kaldım.

Yere kadar uzanan beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin incecik, neredeyse görünmeyen askıları vardı. Ayaklarına kadar uzanıyor, kıvrımlarına oturuyordu. Eteği sandaletlerine takılmasın diye ucunu dizlerine doğru toplamıştı. Kumaş bacaklarının arasına girmiş, kadınlığını sarmış, düz karnına ve kaburgalarına yapışmıştı. Göğüsleri kumaştan fırlayacak gibiydi. Sutyen giymediği açıkça belliydi. Meme uçlarını, ucundaki koyu renk halkayı görebiliyordum. Bakışlarım kasıklarına odaklandı. İç çamaşırı giymediğinden emindim. Saçlarını açık bırakmıştı. Gür sarı saçları daha yeni taranmış gibi parlıyordu. Yeni duş almış gibi temiz ve meyveli bir şeyler kokuyordu.

“Çok güzel görünüyorsun, Echo,” dedim.

Başını eğdi ve gülümsedi. “Teşekkürler.” Beni omzuyla dürttü. “Sutyen giymediğim için böyle söylüyorsun.”

“Ya da iç çamaşırı.” Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. “Hayır, bu görüntü ne kadar hoşuma gitse de konu sensin. Güzel olan sensin.” Ciddi bir konuşmanın geldiğini hissetmiştim. Bu yüzden ihtiyaç ve arzuma gem vurmaya çalıştım.

“Teşekkürler.” Bir an için başını omzuma dayadı, sonra geri çekildi. “Seninle görüşmek için hazır hissedeceğim anı bekliyordum. Ama Brayden bana kendimi hiçbir zaman hazır hissetmeyebileceğimi söyledi. Ben de hak verdim. Sana borçlu olduğum, söylemem gereken şeyler var. Hak ettiğin kişi olabilir miyim emin değilim, Ben. İstedığın tarzda bir kız olabilir miyim bilmiyorum. Ama olmak istiyorum. En azından denemek istiyorum.”

“Echo, nasıl anlamıyorsun? Sadece kendin ol. Tek istediğim bu. Benim hak ettiğim mi? Bu saçmalık. Hatta, hak ettiğim şey

diye bir şey yok. Hak ettiğim şey istediğim şey. İstedğim şey sensin.”

“O kadar kolay söylüyorsun ki.”

“Kolay zaten. Daha doğrusu basit. Kolay olmayabilir. Ama bazen en zor şeyler en basit şeylerdir.”

Elbisesinin beyaz kumaşını dizlerine doğru çekti. Bacaklarının bir kısmı ve beyaz sandaleti ortaya çıktı. Bir süre sessiz kaldı. Konuşmasını bekledim. “Babam Fransızdı. Bir müzisyendi, çok yetenekli bir müzisyen. Annemle Juilliard’da tanışmışlar. Babam oraya bursla gelmiş, keman çalıyormuş. Annemin söylediğine göre İngilizcesi çok azmış. Ama kemanda çok yetenekliymiş, yakışıklıymış. Seksi bir aksanı filan varmış. Neyse, âşık olmuşlar. Annem düşüp bileğini kırduğında babamla buz pateni yapıyormuş. Aşil tendonu kopmuş. Babam annemle kalmış, ona bakmış, destek olmuş. Sanki birbirileri için yaratılmış gibilermiş.”

“Annem Juilliard’dan resmen ayrıldıktan sonra babamla evlenmişler. O zamanlar ikisi de yirmi yaşında bile değilmiş. Annem haftalar içinde hamile kalmış ve dokuz ay sonra beni kucağına almış. New York’ta yaşıyorlarmış. Annem geceleri hemşirelik okuluna gitmeye başlamış. Bana babam bakıyormuş. Sonra bir gün annem gece geç saatte dersten geldiğinde ben beşimdeymişim. Komşumuz kanepede oturuyor, televizyon izliyormuş. Babam hiçbir yerde yokmuş. Eşyaları, kemani, annemle birlikte biriktirdikleri para yokmuş. Not bırakmamış. Annem onu bir daha hiç görmemiş. Dönemin ortasında Juilliard’dan ayrılmış. Sanırım Fransa’ya dönmüş. Öylece gitmiş. Annemi defterden silmiş, biriktirdikleri bütün parayı almış, hatta mücevherlerinden bir kısmını da çalmış.”

Echo kıpırdandı, ayaklarına baktı. “Annem büyüdüğü yere, Teksas’a taşınmış. Büyükannem ve büyükbabamla birlikte

yaşamış. İki yıllık bir üniversiteye nakil olmuş ve hemşirelik diplomasını almış. Hiçbir zaman boşanacak parası olmamış. Parası olduğunda da boşanmanın bir anlamı yokmuş. Olayın üstünden on sene geçmiş. Babam ne bir mektup göndermiş ne iletişim kurmuş. Jean-Luc Leveaux. Adı bu. Lise birinci sınıfta buldum onu. Paris'te yaşıyor. Yeniden evlenmiş, üç çocuğu var. Orchestre de Paris'te keman çalıyor. Ona bir mektup yolladım, bir de fotoğrafımı tabii. Ona benziyorum. Kızı olduğum aşikâr.”

“Sana cevap verdi mi?”

Kafasını salladı. “Hayır. Ama o zaman Belmont’a kabul edilmiştim. Okul masraflarımın tamamen ödendiğini söyleyen bir haber geldi. Dört yılın bütün masrafları. Ne mektup ne açıklama vardı. Annem iade etmemi istedi ama nasıl yapacaktım ki? Herhalde dört senenin ne kadar tutacağını hesap ettirmiş ve bir çek yollamış. Bunu kabul etmememin bir yolu yoktu. Ayrıca kim bedava üniversiteyi reddeder ki?” Annemle anlaşamadığımız diğer nokta buydu. Ona o kadar kızgın, o kadar dargındı ki okul değiştirmemi, bu parayı bir başkasına aktarmalarını istedi. Ondan en ufak bir şey kabul etmek dışında her şeyi yani. Ama ben bunları yapmadım. Sanırım bunu affedemedi. Bunu ihanet olarak görmesinin dışında oraya gitmemi zaten istemiyordu. Beni yerleştirmeye gelmedi. Tek başıma taşındım.”

“Yapma ya.” Kafamı salladım. “Bunu benim tanıdığım Cheyenne’le bağdaştırmak zor.”

“Biliyorum. O her zaman akli başında, nazik ve sevgi doluydu. O zamana kadar hiçbir konuda tartışmamıştık. Bunu bu kadar zor yapan şey buydu. Ona nasıl kızacağımı bilmiyordum. Sadece her şeyi unutup hayata kaldığımız yerden devam etmek istiyordum. Benimle... gurur duymasını istiyordum. Echo The Stars’ın ne kadar güzel olduğunu görmesini istiyordum. Bu konuyu aşmak istiyordum. Ama o bunu yapamadı. Sonra öldü

ve ben ona hiçbir zaman veda edemedim...” Sustu, yüzünü ellerinin arasına aldı, titredi, sarsıldı, ağladı.

Onu kendime çektim. “Şişştt. Echo. Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm.”

Bir süre ağladı. Sonra doğruldu ve yüzünü temizledi. “Sanırım bu hiçbir zaman atlatamayacağım bir şey. Onun ölmesi ve son sözlerimizin öfkeyle söylediğimiz sözler olması.” Burnunu çekti, tekrar gözlerini sildi. “Sanırım ben de babama tahmin ettiğimden daha çok kızgıyım. Okuldaki terapistle konuşuyorum. Bu yeni yeni değinmeye başladığımız bir konu. O beni terk etti. Babam yani. Büyüyene kadar onu tanımadım, fotoğrafını bile görmedim, adını bile duymadım. Annem hiç bahsetmezdi. Altı yaşındayken filan bir kere sormuştum. Sonra sekiz yaşındayken, on yaşındayken, on iki yaşındayken. O bu konuyu konuşmak istemediğini söyledi. En sonunda bana bir şeyler anlatana kadar peşini bırakmayacağımı söyledim. Haftalarca başının etini yedim. Notlar, mektuplar yazdım. Cüzdanına, spor çantasına, buzdolabının üstüne koydum. Aynaya rujla notlar yazdım. Peşini bırakmadım. Üç gün yemek yemeyi reddettim. En sonunda inadını kıran bu oldu. Hiçbir şey yemiyordum. Beni zorla beslemeye çalıştı, olmadı. İkimiz de üstümüz başımız yemek olmuş bir halde yerde yuvarlanıyor, kahkahalarla gülüyorduk. Sonra ağlamaya başladı ve tüm hikâyeyi anlattı. Bana anlattığında on dört yaşındaydım, on beşe girecektim.”

“Vay be. Gerçekten de konuşmak istemiyormuş desene?” Biraz mizah katmak istemiştım ama başarılı olamadım.

Echo kafasını salladı. “Aynen öyle. Bunu hiç atlatamadı. Sanırım ben de. O bizi terk etti, arkasına bile bakmadan gitti. Ben bebektim, annemse gencecikti. Onu çok sevmişti. Ondan bahsederken sesinden anlayabiliyordum bunu. Bu terk edilmenin bende yarattığı etkileri anlamaya çalışıyorum hâlâ.”

“Ne gibi?” diye sordum. Kendini bu kadar açarken iyice derine inmek istiyordum.

“Her şey. Bu benim benliğimin büyük bir parçası. Beni sevmesi ve yanımda olması gereken adam bırakmış gitmiş beni. Küçükken babamın neden olmadığını merak ederdim hep. Hikâyeler uydururdum, hani kızlar yapar ya. Bu terk ediliş daha erken yaşta bana erkeklere güvenmeme duygusunu yerleştirmiş. Sanırım içgüdüsel olarak babam bunu yaptıysa diğer erkekler de yapar diye düşünüyordum. Ayrıca bu beni erkeklerin ilgisine de muhtaç bırakıyordu. Annem bir daha kimseyle görüşmedi. Hiç denk gelmedim. Sanırım bunu söylemiştim. Bu yüzden çevremde büyükbabamdan başka erkek yoktu. Neyseki o vardı ama o da aksi, yaşlı bir çiftçiydi. Katıydı, pek şefkatli değildi. Gösterdiği tek şefkat belirtisi bana ‘tatlım’ diye hitap etmesiydi. Zaten onları pek görmezdik. Annem çok çalışırdı. Onlar da çiftlikle meşguldüler. Sadece büyükbabam vardı ama onu bir baba figürü olarak göremiyordum.” Elbiseyi tuttu, kumaşı kıvırdı. Açtı, tekrar kıvırdı. “Bu yüzden, erken yaşta erkeklerden ilgi görmek istedim diye düşünüyorum. İlk kez on bir yaşında öpüştüm. On iki yaşında yedinci ve sekizinci sınıf erkekleriyle çıkmaya başladım. On üç yaşında bekâretimi bir lise bir öğrencisine verdim. On üç yaşında olduğumu bilmiyordu. Ona on dört yaşında olduğumu söylemiştim. O da on beşe yeni girmişti. Bundan sonrası kolay oldu.”

“On üç. Oldukça erkenmiş.” Başka bir şey söyleyemedim. Ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum.

“Evet. Liseye geldiğimde adım... kolay kıza çıkmıştı.” Bana baktı. Gözlerinde bir ıslaklık vardı ama yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Ben de konuşmasına izin verdim. “Öyleydim de. Lise boyunca birkaç haftada bir sevgili değiştirdim. Olayın tek bir şeyle ilgili olduğunu biliyorlar ve seks dışında bir şey olacakmış

gibi davranmıyorlardı. Steven Diller hariç. O gerçekten bana âşık olduğunu sanıyordu. Ünümün dedikodudan ibaret olduğuna inanmak istiyordu. Tatlı, sevimli, iyi bir çocuktü. Arabasının arka koltuğunda milli yapmıştım onu. Sanırım gerçeğı o zaman anladı. Canımı yakmaya çalışmıyordu, bunu şimdi anlıyorum, o zaman da anlamıştım ama onu milli yapmam, ardından beni terk etmesi... gerçekten koymuştu. Tahmin edebileceğimden de fazla koymuştu. Beni o kadar çok savunmuştu ki ona sataşmaya başlamışlardı. Onunla seviştığımızde ve benim önüne gelenle yatan biri olduğumu fark edince beni terk etti. Naif bir çocuktü ama bu olay hâlâ canımı yakıyor.”

“Bana açıklama borçlu değilsin, Echo,” diye başladım.

“Borçluyum. Benimle olmak istiyorsun? Bana önem verdiğini düşünüyorsun? O zaman neyin altına imza atacağını da bilmen lazım.”

“Bunca zaman annen neredeydi?” Sormadan edemedim. “O bilmiyor muydu?”

Echo’nun gülüşü acı bir hıçkırık gibiydi. “O, ayın sonunu getirmeye çalışan yalnız bir anneydi. Haftada altmış saat çalışıyordu, gece okuluna gidiyordu. Önce hemşire olabilmek için, ardından fizik tedaviden mezun olabilmek için. Bence biliyordu ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. On dört yaşında doğum kontrol hapına başladım. O yüzden bence biliyordu ama durdurmak için hiçbir şey yapmadı. O benim annemdi, onu seviyordum. Seviyorum. Ama sanırım bu hale geldiğim için onu sorumlu tuttuğumu hissediyordum. Bizi terk etti diye bütün suçu babamın üstüne atamam. Annem de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Sonuçta hepsi benim hatam. Bu şekilde olmak benim seçimimdi. Benim seçimim, hâlâ böyleyim çünkü. Seninle tanıştığımdan beri böyle bir şey yapmadım sadece. Seninle tanıştığımdan beri kimseyle

olmadım. Buna inanman lazım. Ama Teksas'ta seninle tanışana kadar ben..." Durdu, derin bir nefes aldı. Sonra gözlerime bakmak için döndü. "Kaşardım, Ben. Doğruyu söylemek zorundayım. Tamamen içimi dökmek için. Ama Marcus'la olanlardan sonra onlarla çıkar gibi yapmayı bile bıraktım. Tek gecelik ilişki olayını benimsedim sanırım. Marcus'un iyi biri olduğunu sanmıştım. Dedikoduları duymuştum ama bana her zaman iyi davranmıştı, ta ki o partiye gidene kadar. Beni sarhoş etti, karanlık boş bir odaya sürükledi. Elini ağzıma kapattı. Onu durduramadım. İlk başta benim hatam olduğunu düşünmüştüm. Onu kızdırmıştım çünkü. Benim ünümü biliyordu ama ben onunla dalga geçiyordum. Beraber olmamıştık. Sanırım biraz oyun oynamak istemiştim. Eğlenceli olur diye düşündüm. Bilmiyorum. O olaydan sonra kafamın içinde tıkilip kaldım. En sonunda Bray bunun benim hatam olmadığını görmemi sağladı. Onu kızdırmış olsam da bu onun yaptığı şeyi haklı çıkarmıyordu." Hıçkırığını bastırdı. "Bray beni kaç kez kurtardı."

"İnanamıyorum, Echo." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Başını salladı, titrek ağır bir nefes koyuverdi. "İşte böyle." Ayğa kalktı, omuzlarını esnetti. Ellerini saçlarında gezdirdi. Omuzlarına attı ve elbisesini düzeltti.

Sonra dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Echo? Nereye gidiyorsun?"

"Artık bütün gerçeği biliyorsun. Sen... iyisin. Benimle tanışana kadar bakirdin. Seninle ben..."

Onu yakaladım, omuzlarından tuttum, çevirdim ve kendime çektim.

Onu öptüm. Yüzünü iki elimin arasına aldım, yanaklarını tuttum ve gözyaşlarının ıslaklığını hissettim. Onu kendime çektim, yumuşak memelerini göğsümde, kalçalarını kalçamın

karşısında hissettim ve onu öptüm. Dudaklarımı hareket ettirdim, dudaklarının yumuşaklığını ve nemini hissettim. Ağzı açıldı ve dili dişlerimin üzerinde gezindi. Dilime ulaştı, dudaklarımın üstünde gezindi. Elleri vücutlarımızın arasında duruyordu. Parmakları tişörtümü kavırıyor, kıvırıyordu. Elleri yumruk olmuştu. Beni kendine çekiyor, ayaklarının ucunda yükseliyor ve beni öpüyordu.

Sonra hıçkırarak geri çekildi. Kendini geri çekti, gözleri ıslaktı. Elleri hâlâ tişörtümde yumruk halindeydi. “Ben...” Tişörtümü bıraktı ve avuçlarıyla düzeltti. “Az önce söylediğim şeyleri duymadın mı?”

Bileklerini tuttum. “Her sözcüğü duydum, Echo. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

Kaşlarını çattı. “Ne yapıyormuşum?”

“Beni kendinden uzaklaştırıyorsun, bu kez doğruyu söyleyerek. Ya da beni korkutacağını sandığın şeylerle.” Ellerini kurtarmaya çalıştığında onu bırakmayı reddettim. “İşe yaramayacak.”

“Sen hakkımda hiçbir şey bilmediğini söyledin. Brayden bana insanları kendimden uzaklaştırdığımı, kendimi kapattığımı söyledi. Ben de açık konuşmaya çalıştım.”

“Ben de bunu yedim. Çok korkuyorsun, Echo. Bunu görüyorum, hissediyorum. İçgüdüsel olarak karşındakini itiyorsun.”

“Nasıl itiyorum, Ben? Sadece doğruları anlatıyorum.” Kendini çekti ama ben bileklerini tutmaya devam ettim. “Bırak, Ben!”

“Doğruları mı? Olabilir. Ama geçmişini bilirim bunun beni senden uzaklaştıracağını düşünüyorsun belli ki. Ama işe yaramıyor.”

“O zaman umurunda değil mi?”

“Ne umurumda değil mi?”

En sonunda bileklerini sert ve hızlı bir şekilde çekerek benden kurtuldu. Geri çekildi.

“Benim bir...”

Sözünü kestim. “Hayır, Echo. Umurumda değil. Geçmişte kaç cinsel partnerinin olduğu beni neden ilgilendirsin? Bunun beni senden soğutması mı gerekiyor? Beni korkutması mı gerekiyor? Ya da kıskandırması?”

“Evet! Azıcık sağduyusu olan herkes için evet, öyle yapması gerekiyor!” diye bağırdı.

“O zaman bende sağduyu filan yok.” Geri çekilirken onu takip ettim. “Echo, benden uzaklaşmayı bırak ve dinle, tamam mı? Senden hoşlanıyorum. Olduğun kişiden hoşlanıyorum. Senden Teksas’ta hoşlandım, adından başka hiçbir şeyini bilmediğim zaman hoşlandım. Bu kadar yetenekli bir müzisyen olduğunu bilmeden, şarkı söyleyişini dinlemeden, yazdığın şeyleri duymadan önce hoşlandım. Kafamı karıştıran arkadaşın Brayden’la tanışmadan önce hoşlandım senden. Sinir krizi geçirmediğim önce hoşlandım senden. Senden hâlâ hoşlanıyorum. Hatta daha çok hoşlanıyorum çünkü ayağa kalktın, sorunlarınla mücadele ettin. Buna saygı duyuyorum. Sana bir sanatçı olarak saygı duyuyorum. Kylie Calloway en yakın arkadaşın olunca müzikten biraz anlıyorsun haliyle.”

Echo, “Kylie Calloway mi?” diye tekrarladı. “Âşık olduğun en yakın arkadaşın o muydu?”

Başımı salladım. “Ne oldu ki?”

“Oz’la performanslarını izledim. İnanılmazlar. Birkaç dersimiz de ortaktı. Çok yeteneklidir.”

İç geçirdim. “Evet, öyledir. Oz da öyle.”

“Oz da kocası, değil mi? Yani kuzenin?”

Omuz silktim. “Aynen. O kısım üstünde hâlâ çalışıyorum.”

Ensesini kavradım. “Konuyu değiştirmeye çalışma.”

“Öyle bir şey yapmıyorum.” Dokunuşumun altında donup kaldı. Kafasını kaldırıp baktı. Bakışları iri, korku ama aynı zamanda umut doluydu. “İki el ve iki ayağımı kullansam bile sayamayacağım kadar erkekle olmuşken bunu nasıl umursamadığını anlayamıyorum sadece.”

“Hepimizin kendi hikâyesi var, Echo. Ben senin benliğini değiştiremem, hayatın seni getirdiği noktayı, yaptığın seçimleri değiştiremem. Başka bir sürü erkekle birlikte olduğunu bilmek süper hissettiren bir şey mi? Açıkçası hayır. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Sanırım biraz rahatsız oldum ama daha çok kıskandım. Seni her şeyinle kendime istiyorum. Ama bu sana daha az değer vermeme sebep oluyor mu? Hayır. Seni insan olarak daha değersiz kılıyor mu? Hayır.”

Kafasını çevirmeye çalıştı ama çenesini tuttum ve bana bakmasını sağladım. Dürüstlüğüümü, savunmasızlığıımı görebilsin istiyordum.

“Bunların hepsi geçmişin, senin bir parçan, Echo. Sevdiğin insanın hangi kısımlarını istediğini seçemezsin ki. O kişinin tamamını seversin, bir kısmını değil. İyi ve kötü taraflarıyla, tamamen.”

“Benimle oynama, Ben.” Geri çekildi, dokunuşumdan uzaklaştı ve bir parmağını bana doğrulttu. “Ciddi olmadığın şeyler söyleme. Tutamayacağın sözler verme. Verme.”

“Neden yine savunmacı oldun, Echo? Seni kızdıracak ne söyledim?” Karşısında dikildim, ellerim vücudumun iki yanındaydı.

Bana döndü, kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu. “Sevgi, Ben. Sevdiğin insanın hangi kısımlarını dedin. Bu sözcüğü kullanmak çok zalimce. Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sanki bu mümkünmüş gibi... beni sevmen mümkünmüş gibi...” Omuzları titredi. Nefes almaya çalıştı.

“Sen seni sevmemin mümkün olmadığını nasıl düşünebiliyorsun? Bu kadar imkânsız bir şey mi bu? Bu kadar ihtimal dışı mı?”

“Evet!”

“Neden?”

“Çünkü... bilmiyorum! Öyle işte! Beni sevmemen gerek.”

Arkasından yaklaştım. Vücudumun ön tarafı onun sırtına denk geliyordu. Kollarımı beline doladım ve kulağına fısıldadım. “Ama seviyorum. Birinin sana yaklaşmasına izin vermek neden bu kadar zor?”

“Çünkü korkuyorum, Ben! Babam daha tanımadan terk etti beni! Mantıklı olmadığını biliyorum, mantıken bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum ama yine de böyle hissetmekten alıkoyamıyorum kendimi! Denedim ama kurtulamıyorum. Hiçbir erkek beni seks dışında istemedi. Hiçbir erkek bunu denemedi bile. Bir kere yap sonra bitsin. Çocukluğumdan beri birinin beni görmesini istedim: Beni istemesini istedim. Annemin bile. Onu çok seviyordum ama tek yaptığı çalışmaktı. Bazen işi benden daha önemliymiş gibi hissediyordum.”

Yere çöktü, patikanın betonuna oturdu. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kollarını dizlerine sarmıştı. “Bunu söylemek anısına ihanet etmek gibi geliyor ama derinlerde bir yerde belki bana gücendiğini veya babamın gidişi için beni suçladığını düşünüyordum. Ya da beni gerektiği gibi sevemediğimi. Neden bu kadar insanla yatmama izin verip beni hiç durdurmadı? Neden durduracak kadar değer vermedi bana? Öz annem, sevdiğim tek kişi, hayatımda kalıcı olan tek insan beni sevmeyse başka biri nasıl sevebilir? Daha önce beni kimse sevmedi.”

“Belki de birlikte olduğun erkekleri bunu denemeyeceklerini bildiğin için seçiyordun. Seni terk etmeleri daha kolay geliyordu? Bilmiyorum, sadece tahmin ediyorum. Bilemiyorum, Echo.

“Bu sorularına cevabım yok. Ben psikiyatrist veya terapist değilim. Seni düzeltemem, sorunlarını çözemem. Seni düzeltmeye çalışmayacağım. Düzelmen gerektiğini bile söylemeyeceğim. Çünkü bana göre bu senin benliğin, Echo. Bu halinle, benim aklımdan çıkmayan, yanından ayrılmak istemediğim insan yani. Seninle tanıştığım andan itibaren sana çekiliyorum. Fiziksel olarak etkileniyorum, evet ama ben senin kişiliğine çekiliyorum, Echo. Seni en kötü halinle gördüm ama yine de buradayım. Tartışmayı, benimle mücadele etmeyi, bizimle mücadele etmeyi bırakmanı ve kendin olmana izin vermeni bekliyorum. İstedığın şeye sahip olmana izin vermeni bekliyorum.”

“Ama ne istediğimi bilmiyorum!”

“Saçmalama.” Onu ayağa kaldırdım, kollarıma aldım. Kafasını kaldırıp baktı. En sonunda umudun korkularının arasından sıyrılmaya başladığını gördüm. “Sen herkesin istediği şeyi istiyorsun; sevgi, kabul görme, ait olma. Değer görme.”

“Sen bunları bana verebilir misin?” Avuçlarını göğsüme koydu. Sesindeki şüpheyi rağmen gözleri ıslık ıslık oldu.

“Vermeye çalışabilirim,” dedim. Nemli kahverengi gözlerine baktım.

“O zaman...” Derin bir nefes aldı, ağır ağır verdi. Sonra yanğını göğsüme dayadı, kendini kollarıma bıraktı. “O zaman ben de deneyebilirim.”

Kollarımı beline doladım. Orada o şekilde birbirimize sarılarak ne kadar durduk bilmiyordum.

En sonunda çenesini göğsüme dayadı. Elleri omuzlarımda arkasındaydı. Bakışları benimkileri buldu. “Şimdi ne olacak?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Bu benim için de yeni bir şey.”

“Beni eve götürmeye ne dersin? Odamın kapısı var. Brayden de en iyisidir.”

Ellerim sırtında dolaştı. En sonunda arzumu tutan zincirleri biraz gevşetmiştim. “Bu süper bir fikir.”

Elleri daireler çizerek aşağı iniyordu. Şortumun bel kısmının hemen üstünde durdular. “Öyle mi?”

“Öyle. Şu elbisen beni öldürüyor, Echo. Başka bir şeye odaklanmak çok zor oldu.”

“O zaman beni eve götür ve çıkar üstümden. Sonra neler olacak bakalım.” Ellerini tişörtümün altına soktu ve tenime dokundu. Avuçlarıyla tenimde daireler çiziyordu.

“Echo, bebeğim. İkimiz de neler olacağını çok iyi biliyoruz.”

“Hadi ya? Neler olacakmış bakalım?” Kafasını kaldırıp baktı. Bakışları cilveliydi.

Tenimin ısındığını, fermuarımın gerginleştiğini hissettim. “Sen altımda çıplak bir şekilde yatacak ve ismimi haykıracaksın.”

“Öyle mi?” Sıcak ellerini şortumun belinden içeri soktu ve kalçamı avuçladı.

“Öyle.” Elini tuttum ve onu arabaya doğru çektim.

Yol boyu sessizdik. Havada cinsellik yüklüydü sanki. Bir tek bana evine giden yolu tarif ederken konuşmuştuk. Park yeri buldum. Echo ben daha motoru durdurmadan arabadan çıktı. Elimini tuttu ve beni bir kafeyle dükkân arasında sıkışıp kalmış alelade bir kapıya doğru çekti. Dar bir merdivenden geçtik, küçük bir sahanlığa geldik. Sol tarafta bir kapı vardı. Çantasını kurcaladı ve Belmont anahtarlığına takılı tek bir anahtar çıkardı. Kapıyı açtı. Kapı geniş bir oturma odasına açılıyordu. Arka tarafta kapıya bakan yıpranmış, eski, soluk siyah deri bir kanepesi, bir tarafında onun ikili kanepesi, diğer tarafında da teklisi vardı. Ortaya üstü cam, altı ahşap alçak bir sehpa koyulmuştu. Sehpanın üstüne kısa bir tripoda kanepeliyi görecektir şekilde bir kamera yerleştirilmişti. Bu ortamın Echo ve Brayden’in videolarını çektikleri yer olduğunu fark ettim. Sağ tarafta oturma

odasından geniş bir tezgâhla ayrılan mutfak vardı. Karşısında yatak odalarına giden iki kapının arasında banyo bulunuyordu. Bir kapı açıktı. Üstünde kotlar, tişörtler, iç çamaşırları, yerde botlar olan dağınık bir yatak vardı. Burası Brayden'in odasıydı belli ki. Echo'nun odasının kapısı kapalıydı.

Havada hafif ekşi, hatta tatlıya yakın bir koku vardı. Bunun ot olduğunu hemen anladım. Brayden yattığı kanepeden kafasını kaldırdı. Ağzında bir sigara vardı. Ucu kırmızıydı. Yüzünün çevresinde ince gri dalgalar halinde duman yükseliyordu.

"Hey. Siz ikiniz. Sorunlarınızı hallettiniz, değil mi?" Sesi uyku, sersemlemiş gibiydi.

Echo elimi bıraktı ve kanepenin arkasına doğru gitti. Kahve-rengi saçlarından bir tutamı Brayden'm yüzünden çekti. "Bray? İyi misin? Ciddi soruyorum."

Brayden kanepeye tekrar uzandı. Sigarayı başparmağıyla işaretparmağı arasında tutuyordu. Bir fırt çekti, biraz bekledi. Sonra dumanı üfledi. "İyiyim, bebek. İyiyim."

"Yalan söylüyorsun diyorum, Bray."

"Kişisel şeyler, tatlım. Biriyle konuşmamı gerektirecek bir noktaya gelirse ilk sana geleceğim. Ama şimdilik biraz kara kara düşünmem lazım, tamam mı?" Oturma pozisyonuna geçti. Sigara ağzının kenarındaydı, bakışları kısılmıştı. Küllüğü ve ot çantasını, kâğıtları, çakmağı aldı ve odasına doğru yollandı. "İçimden bir his benim için ortadan kaybolup biraz müzik açma zamanının geldiğini söylüyor."

Kapısını kapattı. Bir an sessizlik oldu. Sonra müzik başladı. Bu bir düetti. Gitar, çello ve farklı bir erkek sesi duyuldu. Echo bir süre dinledikten sonra kapıya doğru baktı ve seslendi. "Bu kim, Brayden?"

Brayden kafasını uzattı. "Brown Bird. Şarkısı 'Ebb&Flow'. İnanılmaz bir grup ama biraz trajik."

Echo, “Neden trajik?” diye sordu.

“Beş veya altı albüm yaptıktan sonra solistleri lösemiden öldü.” Kendini ve Echo’yu gösterdi. “Bir gün bunların şarkılarından söyleyelim.” Sonra aniden kapısını kapattı.

Echo sanki hâlâ Brayden’ı görüyormuş gibi kapıya bakıyordu. “Brayden’in bir şeyi var. Genelde bu kadar düşünceli değildir. Daha önce onu hiç ot içerken de görmedim. Hatta alkol bile pek almaz.”

Görüş alanına girmek için olduğum yerde döndüm. “Dediği gibi hazır olduğunda seninle konuşacaktır.”

Echo başını eğdi. “Ona hiç iyi bir dost olamadım. Gruptaki kimseye iyi bir dost olamadım. Her zaman kendimle meşguldüm.”

“Bunu çözebilirsin. Ama şu anda değil.” Ellerimi kalçasına koydum. Parmaklarım beyaz elbisesinin üstünden tenine batıyordu.

Derin bir nefes aldı, verdi. Sonra iri gözlerle bana baktı. “Hayır, şu anda değil.”

“Bana odanı göster,” diye fısıldadım.

Bana doğru geldi, ben de geri geri yürüdüm. Elleri göğsümdeydi, aşağı doğru kayd ve tişörtümün kenarını kavradı. Bakışları ıslıl ışıldı. Nefes alıp verışı ağır ve derindi. Dudaklarında beklenti dolu bir gülümseme vardı. Elbisesinin kumaşından memeleri görünüyordu. Kumaş o kadar inceydi ki memesinin ucundaki koyu renk halkayı ve sertleşen meme uçlarını görebiliyordum. Ellerim kalçasından memelerine kayd. İri memelerini tuttum ve serbest bıraktım. Başparmağımı gergin meme uçlarında gezdirince nefesi kesildi.

Geri geri giderken kapıya çarptım. O da bana çarptı. Memeleri aramızda ezilmişti. Sıcak ve aç ağzı ağzımı buldu. Dudakları benimkileri yiyordu. Dili dudaklarımın arasından geçti. Elleri

şortumun altına girdi ve kalçamı avuçladı. Nefesim kesilmişti. Öpücüğünün ani başlangıcı, ağzındaki diş macunu tadı, sırtımı okşayan elleri, karşımdaki sıcak ve yumuşak vücudu beni bir an şaşırtmıştı.

Otuz saniye için her şeyi onun yönlendirmesine izin verdikten sonra açlığım kabardı ve idareyi ele aldım. Arkama uzandım ve kapı kolunu çevirdim. İkimiz de dengemizi kaybederek geriye doğru sendeledik. Echo üstüme doğru geldi. Onu yakaladım ve kaldırdım. Bacaklarını belime doladı. Elbisesini kalçalarına kadar kaldırdım. Bacaklarının bana sımsıkı dolanışı nefesimi kesiyordu. Arzusunun kokusunu içime çektim. Bir kolunu boynuma doladı ve diğer koluyla kapıyı kapattı. Sonra kollarımda geriye doğru yaslandı. Ağırlığını desteklemek için bacaklarıyla bana sıkı sıkı tutunuyordu. Tişörtümü çekiştirdi. Kalçasını iki elimle tuttum, cömert, yumuşak tenini sıktım, yoğurdum. Tişörtümü çıkarmaya çalışırken kollarımı kafamın üstünde tuttum. Tişörtü çıkardı ve yere attı.

Elleri her yerimdeydi. Dokunuyor, avuçluyor, öpüyor, ulaşabildiği her yerimi yalıyordu. Yerdeki bir ayakkabıya takıldım, dengemi tekrar sağladım ve döndüm. Echo'yu yere bıraktım. Şortuma uzandı ama ben bileklerini yakalayarak onu durdurdum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı.

Onu çok özlemiştim. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Bir ömür gibi geliyordu ama sadece iki aydı. İki ayı okulda deliler gibi çalışarak, dizimle egzersizler yaparak geçirmiştim. Olabildiğim kadar normal olmaya çalışıyordum. Artık bastonsuz yürüyebiliyordum ve yaklaşık bir kilometre koşabiliyordum.

Onu özlemiştim. Uyanık olduğum her anı ondan bir mesaj veya çağrı bekleyerek, onu düşünmemeye çalışarak ama en sonunda başarısız olarak geçirmiştim. Geceleri istekli ve erek-

siyon halinde uyanıyor, onu hayal ediyordum. Bir keresinde ağzının, ellerinin vücudumda, istekli bakışlarının bakışlarımda olduğu bir rüya görmüş ve perişan olmuşum.

Artık ona sahiptim. Artık buradaydı ve sadece seks için değil, biz ihtimali için istiyordu beni. Hiç acele etmeyecektim.

Ellerini arkasına götürdüm ve onları tek elimle tuttum. O kadar yakınındaydım ki kafasını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. Saçları bir omzuna, sol memesine doğru dökülmüştü. Diğer elimle elbisesinin ince beyaz askısını indirdim. Dudakları aralandı, iri ve beklenti dolu bakışları benimkilere mühürlendi. Burun delikleri genişledi, meme uçları göğsümün karşısında semsertti. Diğer askıyı da indirdim. Elbise aşağı düştü ve yumuşak tenini, sıkı kıvrımlarını ortaya çıkardı. Kalçam ve bileklerini tutan ellerim yüzünden elbise ortada durdu. Artık memeleri çıplaktı, ağzımı bekliyorlardı.

Ellerini bıraktım ve bir adım geri çekildim. Beyaz elbise ayağının dibine düştü. Artık çırılçıplaktı. Ona dokunmak, onu öpmek veya kollarıma almak için harekete geçmedim. Sadece baktım, güzelliğini, tenini, bal sarısı saçlarını, iri memelerini, ince belini ve sıkı kalçasını, uzun bacaklarını, ellerini, titreyen ellerini gözlerimle içtim.

Kahverengi gözleri bana beklentiyle bakıyordu. “Benji?” dedi. İsmim dudaklarında bir yakarış gibiydi.

“Echo, çok güzelsin, mükemmelsin. Bir an durup sana bakmak istedim.”

“Sana ihtiyacım var, Ben. Lütfen.”

Ona doğru bir adım attım. Vücutlarımız neredeyse birbirine değecekti. Memelerinin sert uçları göğsümü yalıyordu. “Lütfen ne, Echo?”

“Seviş benimle?” Sesi alçak ama kararlıydı. Bakışları berrak, iri ve arzu doluydu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Bundan çok daha fazlasını yapacağım, Echo.” Aramızdaki mesafeyi kapattım. Vücudumu onunkine yasladım. Şortumun içinde ereksiyon halindeki erkekliğim ona olan arzumla yanıyordu.

Kalçalarını avuçladım, boğazım öptüm. Eğildim ve memeleri arasındaki alanı öptüm. Dizlerimin üstünde durdum ve bacaklarının arkasını, kalçasını kavradım. Kasıgını öptüm. Nefesi kesildi ve parmaklarını saçlarıma doladı. Kafamı kaldırıp baktım. Sonra bacaklarını araladım ve ona tapmaya hazırlandım.

16

YENİ DOĞAN AŞK: TUTKU DENİZİ

Echo

Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim saçlarına tutunmak ve nefes almaya çalışmaktı. Ayakta durmaya ve boğazımda, göğsümde gümbürdeyen nabzıma rağmen yutkunmaya çalışıyordum.

Benim Ben'im, benim Benji'm, önümde dizlerinin üstüne çökmüştü. İki eliyle kalçamı kavramıştı. Bacaklarım açık bir şekilde ayakta duruyordum. Sırtım yay gibi kıvrılmıştı, başımı geriye atmıştım. O kadınlığımı yalarken ben de çığlık atmamaya çalışıyordum. Ama çığlık atmanın zaten imkânsız olduğunu fark etmiştim. Çünkü nefesim tümünden kesilmişti. Ama haykırmam lazımdı, şarttı. Dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu kadar iyi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Teksas'tan geldikten sonra kendime hiç dokunmamıştım. Son orgazmım Ben'le yaşadığımdı. İhtiyaçla dolup taşıyordum, içimde büyüyen arzunun verdiği baskıyla her yanım sızlıyordu. Çünkü suçluluk, acıma ve sarhoşluğuma rağmen Ben'e ihtiyaç duymuştum, onu istemiştim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyor olsam da, viskiye rağmen kendimi toplamaya çalışsam da Ben'i

ve dokunuşlarını hayal ediyordum. Şimdi buradaydı. Bana dokunuyordu ve ben onu bir daha asla bırakmak istemiyordum. Tanrım, hayır. Bana dokunmayı kesmesini asla istemiyordum. Giyinmesine bile izin vermeyecektim. Sonsuza kadar çıplak kalmasını istiyordum. Devasa kaslı vücudunu yakınımnda, sıcak tenini çıplak ve sert, kalın erkekliğini içimde istiyordum... ama şu anda tek istediğim, tek ihtiyacım olan, tek düşünebildiğim, kadınlığının kıvrımlarını hayatında bundan daha lezzetli bir şey tatmamış gibi yiyip bitiren ağzıydı. Buna açtım, buna hasrettim. Başını tuttum ve onu kendime bastırdım. Dili kadınlığımda daha derine ulaşabilsin, şişmiş klitorisimi daha sert okşayabilsin diye kalçalarımı salladım.

Ağzımdan dökülen sözcükleri duydum ama onları düzeltmeye çalışmadım. “Ben, durma! Ye beni, Ben, kadınlığımı ye... off, çok güzel, çok güzel... evet, evet!”

Gürledi ve dilini kadınlığımda gezdirdi. Dilinin ucu klitorisime baskı yapınca sarsıldım. Dudakları o hassas, nazik sinir parçasını yutunca, emince, dilini üstünde gezdirince neredeyse ayaklarımın bağı çözülüyordu. Ağzının hareketleriyle işte bu şekilde dakikalar içinde zirveye ulaşmaya, ağzına doğru patlamaya hazır hale gelmiştim. O da bunu biliyor, hissediyor, duyuyordu.

Birden kadınlığımdan uzaklaştı, ayağa kalktı ve sözsüz itirazlarımı görmezden geldi. Ona uzandım ama ellerimi tek eliyle tuttu, beni çevirdi. Sırtım ona dönüktü. İri vücudunu arkamdan bastırınca, kalın erkekliğini kalçama doğru dayayınca nefesim kesildi. Elleri memelerimi buldu. Meme uçlarımı kabaca kavrayıp sıktı, ta ki ben yüzümü buruşturana, nefesim kesilene, dizlerimin bağı çözülene kadar. Her yerimdeydi, arkamdaki vücudu iri ve sıcaktı. Ağzı omuz başımdan boynuma, sonra boğazıma geçti. Kafamı çevirerek boğazımı gösterdim. Sunduğum şeyi

kabul etti. Boğazımı emdi. Kalçaları hâlâ arkamdaydı. İnledim ve kalçamı kalçalarına doğru hareket ettirdim. Baskıya, dokunuşa ihtiyacım vardı. Kadınlığımın kıvrımları acıyor, klitorisim zonkluyordu. Orgazmdan uzaklaşıyordum ve tekrar o sınıra ulaşabilme ihtiyacıyla çığlık atabilirdim.

Ellerimi bir elinde tutsak etmişti. Ona ulaşamayayım, şortunu istediğim gibi çıkaramayayım diye vücudumun ön tarafında tutuyordu. Çıplak olmasını istiyordum. Çıplak tenini benimde istiyordum. Ama beni esir almıştı. Zirveye ulaşmama izin vermez diye mücadele etmeye cesaret edemiyordum. Boştaki eli göbeğimden aşağı inip kadınlığımı kavrarken hiç kımıldamadım. Ortaparmağı kıvrımlarıma dalarken ben nefes bile almıyordum. Avucu klitorisime baskı yaparken nefes almaya cesaret edemiyordum. Felç olmuş gibiydim. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki bundan başka şey yoktu sanki. Bir parmağını daha, yüzükparmağını da ekledi. Parmakları eklem yerine kadar içimdeydi. Serçeparmağı ve işaretparmağı bacaklarımın iç tarafındaydı. Parmakları uzandı, kıvrıldı, sürtündü, içime girdi. Orgazmın yaklaştığını hissederken nefesim inilti halinde çıkıyordu. Parmakları meme ucumu çimdikledi. Karnımdaki ve kasıklarımdaki hareketi hissediyordum. Ağzı boğazıma sürtündü, dişleri nazik tenimi ısırды. Kalçaları hareket ediyor, kumaşla kaplı erkekliğini kalçama doğru kaydırıyordu.

“Ben...” diye soludum. Ona yalvarmak istiyordum ama neyi daha çok istediğimi bilmiyordum. Zirveye ulaşmayı mı, çıplak erkekliğini arkamda hissetmeyi mi, onu içimde hissetmeyi mi? Bunların hepsini aynı anda istiyordum. Ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. Ben de kendi bildiği gibi hareket etmesine izin verdim.

Belli ki onun kendi bildiği, benimle parmaklarıyla sevişmekti. Ta ki ben parmaklarının üstüne hareket edene, dizlerimden

bükülene, parmaklarını daha derinime alabilmek için bacaklarımı ayırana, bir hayvan gibi kükreyene kadar. O parmaklarını aşağı yukarı daldırıp kıvrırken, avucunu klitorisime bastırırken ben kıvranıyordum.

“Tanrım, Tanrım... Ben, lütfen durma, durma, izin ver boşalayım, boşalayım, boşalayım...” Nefesim kesilmişti. Hiç utanmadan yalvarıyordum.

Zirveye varmak üzereyken dizlerim birbirine kenetlendi. Neredeyse varmıştım, sınırdaki bekliyordum.

Ama yine parmakları beni terk etti. İşte o zaman çığlık attım ve ona vurmak, saldırmak, onu tırmalamak için döndüm. Ama elleri yüzümü kavradı. Beni öpmeye başladı. Öyle bir öpüyordu ki ciğerlerimdeki nefesi çalıyordu sanki. Geri çekilmek zorunda kaldım.

Koyu kahverengi bakışları alev alevdi, arzuyla kararmıştı. Başparmaklarını şortuna geçirdi ve şortu, kasığının V’si görünene, erkekliğinin başı meydana çıkana kadar hafifçe aşağı indirdi. Ona uzandım. Onu hissetmeye, beni o sınırdan geçirmesi için istediği her şeyi yapmaya hazırdım. Ama elimi uzaklaştırdı, iki bileğimi de güçlü parmaklarıyla tuttu. Şortu hâlâ hafif inikti. İri erkekliğinin yarısını görebiliyordum ve bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Onu istiyordum. Dokunmak veya yalamak veya içimde hissetmek istiyordum.

Arzudan ölecektim. O da bunu biliyordu. Arzumun bu noktaya kadar gelmesi için uğraşmış ve başarmıştı.

Sonra ağır ağır gülümseyerek şortunu yukarı çekti. “Zirveye yakın mısın, Echo?”

Başımı salladım ve bileklerimi çekiştirdim. “Evet, çok yakınlım.”

“Zirveye ulaşmak istiyorsun, değil mi?” Sesi alçak, pürüzlü ve talepkârdı.

“Çok fena hem de, Benji.”

“Şortumu çıkar,” diye emretti.

Bu buyurgan, idareyi ele alan Ben hoşuma gidiyordu. Sırıttım ve iç geçirdim. Önünde diz çöktüm. Şortunu yavaşça indirdim. Karnına doğru dimdik duran erkekliğini ortaya çıkardım. Gergindi, çok güzeldi ve ucunda bir ıslaklık vardı. Şortu ayağından çıkardı. Şortu bir kenara attım. Talimat vermesi için kafamı kaldırıp baktım. Sadece gülümsedi. Ben de ellerimi erkekliğine doladım. Elimden taşan uç kısmını ağzıma aldım. Sonra elimi boylu boyunca gezdirdim. Sonra eğildim ve erkekliğini boğazıma kadar soktum. Sonra geri çekildim ve kafamı kaldırarak baktım. Dudaklarımdaki sıvıyı ve salyayı elimin tersiyle sildim.

Onu tekrar ağzıma almak için eğildim ama o parmaklarını kulağımın üst tarafındaki saçlara doladı ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. Dudakları dudaklarıma yapıştı. Bir kez daha beni kendimden geçene kadar öptü. Dili dilime dolanıyor, dudakları ağzımda hareket ediyordu. Eriyerek ona karıştım. Ellerim umutsuz bir açlıkla vücudunda dolanıyordu. O da aynısını yapıyordu.

Geri çekildi, gözlerime baktı. Bakışlarındaki vahşilik bana oyunun bittiğini söylüyordu. Oyalanmak yoktu, kovalamaca yoktu.

Çok haklıydım.

Beni olduğum yerde yatağa doğru çevirdi. İri elleri kalçalarımı sert bir şekilde kavradı. Salyayla kaplı erkekliğini kalçama dayadı. Saçlarımdan bir tutamı eline sıkı sıkı dolayınca nefesim kesildi. Beni yatağın üstüne doğru eğince bir zevk iniltisi koyuverdim. Yanağımı yatağa bastırdım ve avucuyla omurgamı okşamasını izledim. Beklenti içindeydim ve zorlukla nefes alıyordum. Elleri saçlarımı bıraktı ve kalçamı kavradı. Sonra bacaklarımın

arasına uzandı ve kadınlığının girişine ulaştı. İki parmağını ıslaklığıma daldırdı ve bana biraz daha yaklaştı. Bir elimi bacaklarımın arasına soktum ve ona uzandım. Sert erkekliğini tuttum ve kadınlığıma doğru çektim. İçime girince rahatlayarak inledi. Bir avucu omurgamda gezindi, kalçamda durdu. Bacaklarımı kocaman ayırdım ve yataktan destek aldım. Sonra Ben inleyerek derinlerime daldı.

O içimi doldururken inledim. Geri çekilip tekrar dalınca çığlık attım. Ellerimi çarşafa doladım ve kendimi geriye ittim. Elleri kalçalarımı tutup beni kendine çekerken ben de inliyordum. Tanrım, bu çok güzeldi. Çok çok güzeldi. Beni alıyor, sahipleniyordu. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar sevmemiştim. Hayatımda hiçbir şeyi sonsuza kadar devam etmesini isteyecek kadar çok istememiştim. Bu doluluk hissi, bu adamın benim olduğunu bilme, onun olduğumu bilme, ona ne isterse verebilecek olduğumu bilme hissini sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Ona vermek istediğim, hayatımda boyunca kimseye vermediğim şey neydi? Teslimiyet. Her zaman bir şeyleri ben yönlendirmiştım, kontrol her zaman bende idi. Ben istediğimi her zaman almıştım. Çünkü böyle şeylerde erkeklerin ihtiyaçları basit olurdu. Hiçbir zaman da çok uzun sürmezdi. Bu yüzden ihtiyacım olanı alabilmek için kontrolü hep elde tutmuştım.

Marcus'tan sonra kimsenin üstümde kontrol sahibi olmasına izin vermemiştim, bir an için bile savunmasız olmaya dayanamamıştım.

Ama Ben'le bu nefes almak kadar kolaydı. Onun yanında güvende idim. Kendime ona ihtiyaç duyma iznini verebilirdim. Onunla bir ömür boyu savunmasız olabilirdim ve bunun güvenli, korunaklı olduğunu bilirdim.

Düşünmeye yer, zaman yoktu. Sadece doluluk hissi, içimdeki iri erkekliğinin hareketleri, avuçlarının sırtımı ve

kalçalarımı, kalçalarımın sıkı kıvrımlarını okşayışı vardı. O derinlerime dalarken kalçalarımın kıvrımları dümdüz olmuştu.

“Ben... Ben?..” Bu bir yalvarıştı ama ne için yalvardığımı bilmiyordum.

“Evet, bebeğim. Konuş benimle.”

“Daha fazla... daha fazlanı istiyorum.”

“Hepsi sende, Echo.”

Kafamı salladım çünkü yeterli değildi. Bu ağır, nazik hareketleri yeterli değildi. “Daha sert.” Söyleyebildiğim tek şey buydu ama beni anlayabilmiş gibiydi.

Eğildi ve sırtımdan öptü. Sonra saçlarımı bir eline aldı. Diğer eliyle belimden tuttu. Bu şekilde derin ve sert bir hamle yaptı. O kadar sertti ki kalçalarım sallandı. Nefesim kesildi. Bu tek hamleyle bile neredeyse zirveye ulaşacaktım.

“Bir daha!” dedim.

“Böyle mi istiyorsun, Echo?” diye gürledi. Derinlerimdeydi, dişlerini sıkarak konuşuyordu. Onun da arkamda titrediğini, zirveye yakın olduğunu biliyordum.

“Tanrım, evet. Sert ol, Ben. Kaba ol. Dayanabilirim. Böyle istiyorum.” En derinimdeki gerçeğimdi bu.

Daha önceki sekslerimde her zaman kontrol bende olduğu için hiçbir erkeğe istediği şeyi istediği şekilde yapma özgürlüğü vermemiştim. Ben’le kendimi özgür hissediyordum. Kendime istediğim şeyi yapma, en derin sırlarımı arzulama özgürlüğü verebilirmişim gibi hissediyordum. İçimden bir his Ben’in bu derinlikleri keşfedeceğini ve bana istediğimi bile bilmediğim şeyleri vereceğini söylüyordu.

İnledi ve saçlarımı daha sıkı tuttu. Kafamı geri çekti. Avuçlarımı yatağa dayadım ve doğruldum. Sırtım yay gibi kıvrılmıştı, belimi yatağa bastırmıştım. Ayaklarım dümdüzdü, kalçamı

yukarı doğru kaldırmıştım. Ellerimle kendimi geriye ittim ve bir sonraki hamlesine hazırlandım.

“Hareket etme, Echo,” diye inledi. “Hiç kıpırdama ve bırak seni seveyim.”

Kafamı kollarımın arasına aldım ve vücuduma baktım. Görünüş çok güzeldi. Sarkan, sallanan memelerimin arasından birleşme noktamıza kadar her yeri görüyordum. Hafifçe dışarıda duran ve parlayan erkekliğini görebiliyordum. Dişlerimi sıkarak inledim ve kendimi geriye iterek birleşmemizi, erkekliğinin içime gömülüşünü izlemeye devam ettim. Ağır hayaları da görüş alanıma girdi. Şimdi tamamen içimdeydi. Hayaları tenime çarpıyordu.

Tanrım. Bunu izlemeyi daha önce hiç istememiştim. Ama şimdi her şeyi görmek istiyordum. Kıvrımlarımın onun iriliğini içine alabilmek için gerilişini görmek istiyordum. İçimi ve erkekliğinin yükünü içime boşalttığını görmek istiyordum. Zirveye ulaşırken yüzündeki ifadeyi, ben kendi zirvemdeyken yüzümdeki ifadeyi görmek istiyordum.

İşte zirvem de gelmişti. Kahretsin... çığlık attım ve yatağa yapıştım. Erkekliğini, içime girişini, çıkışını, tekrar girişini, ağır hayalarının tenime vuruşunu izlemek için gözlerimi açtım. İkiye ayrılmıştım. Sanki elektrikli bir tel kadınlığımı deliyor ve her bir sinir ucumu birbirine bağlıyordu. Kadınlığım alev aldı, kasıldı ve içimde büyüyen basınç patladı. Ağlıyordum, hıçkırıyordum. Bütün vücudum güçlü, sert hamlelerle titriyor, sarsılıyordu.

Erkekliği derinimdeyken duraksadı. Titriyordu. Gerildiğini, hayalarımın semsert olduğunu hissettim. Kalçamı iki eline aldı ve beni yerden kaldırdı. Beni kendine doğru çekti, parmak uçlarımda durmamı sağladı. Sonra beni geriye doğru çekti. Ellerinde macuna dönmüştüm. Beni şekillendirmesi için ağlıyor, hıçkırıyor, yalvarıyordum.

“Ahh... Echo...” diye inledi. Geri çekildi ve tekrar derin ve sert bir hamleyle içime girdi. Vücudum öne doğru eğildi. Bir zevk akını beni esir aldı. Bu mest hali o kadar kuvvetliydi ki canım yanıyordu.

“Boşal, Benji. İçime boşal,” diye yalvardım. “Üstüme boşal. Ya da ne istiyorsan onu yap. Al beni, seviş benimle, tüket beni.”

“Seni sonsuza kadar sevsem nasıl olur?” dedi. Sığ hamleler yaparak benimle alay ediyor gibiydi.

“Evet, ben de seni sonsuza kadar sevmek istiyorum... ama Ben bir şey diyeceğim.”

“Söyle Echo.”

“Sus da boşaldığımı hissedebileyim.”

“Bitmesini istemiyorum. Sonsuza kadar sürsün istiyorum.”

Ama az önce boşaldığım için o kadar hassas, o kadar gevşemiş, o kadar doymuştum ki başka bir hamleyi kaldıramadım. Vücudunun vücudumla bir kez daha birleşmesini kaldıramadım. Sadece ona dokunmak, onu hissetmek, çıkan ıslak, yoğun sıvının sıcaklığını hissetmek istiyordum. Ama vücudunun bir hamlesini daha kaldıramazdım. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir sorundu.

Ben onu itmeme izin verdi ve ayağa kalktı. Yatağın kenarına yattım. Önümde gururlu bir şekilde sallanan ıslak parlak erkekliğine hayranlık içinde baktım. Ben titriyor, inliyordu. Kasları sertti ve gerilmişti. Erkekliğini ellerime aldım ve boylu boyunca okşadım. Kalçalarını öne doğru iterek elime hamle yaptı. Bakışları bakışlarımdaydı. Öne doğru eğildim ve dudaklarını erkekliğinin başına sardım ve başını emdim. Sonra dilimi çıkardım ve sıkı, esmer tenindeki kendi tadımı aldım. Sonra dilimi başında gezdirdim. Ellerimle nazik ve ağır ağır okşamaya devam ediyordum. İnledi, önümde sallandı. Yıkılmak, patlamak üzereydi.

Onu izliyordum. Erkekliği ağızımdayken bir yandan da ona bakabilmek için kafamı yana çevirdim. Bakışlarını tenimde bir alev gibi hissediyordum. Elimle hayalarını kavradım, sıktım, masaj yaptım. İnledi. Vücudunun gerildiğini hissediyordum. Bakışlarımı ondan ayırmadım, sırtımı yay gibi kıvırdım ve erkekliğini sert ve hızlı bir şekilde okşadım. Bir yandan da birbirimizi izliyorduk. Erkekliğini aşağı çektim, elime doğru hamle yaptı.

Erkekliğinin başını yaladım, dilimi ucunda gezdirdim ve onu tattım. “Üstüme boşal, Ben. Her tarafıma boşal.”

“Echo, geliyorum...”

Yoğun, beyaz bir sıvı fişkırttı. Önce dudaklarıma geleni yaladım. Sonra hem içerden hem dışarıdan boğazıma aktı. Kalçalarını esnetmiş, kıpırdamadan duruyordu. Ağır hayalarına masaj yaptım. Tohumlarını akıtan muhteşem erkekliğini boylu boyunca okşadım. Erkekliği elimde kıpırdanırken inledi ve bir dalga daha fişkırttı. Bu defaki göğsüme, memelerimin arasına geldi. Sıvı, memelerime ve meme uçlarıma, karnıma gelsin diye vücudumun açısını değiştirdim. O da ağırlaşmış gözlerle beni izliyordu.

Sonra bir kez daha esnedi ve elime doğru hamle yaptı. Erkekliğinin başını yaladım. Dudaklarımı erkekliğine doladım ve onu boğazıma kadar içime aldım. Vücudumun açısını değiştirdim. İyice derine ulaştı ve bir dalga daha fişkırttı. Sıvı ağızıma gelsin diye geri çekildim. Sıvıyı yuttum ve emdim, ta ki Ben nefes nefese bir halde çekilene kadar.

Yanıma yatağa çöktü. Ben de yanına yattım. Menisi tenimde soğuyordu.

Ben beni göğsüne doğru çekti. “Vay be, Echo.”

“Vay be, Ben,” dedim.

Sesi kulaklarımda alçak, doymuş, halinden memnun bir mırıltıdan ibaretti. “Çok uzun zamandır seninle bu şekilde

sevişmeyi hayal ediyordum. Gerçekten düşünmüştüm. Kalçanı benim için ayırdığını ve seni arkadan aldığımı hayal etmiştim.”

“Hayalindeki kadar güzel oldu mu?” diye sordum.

“Echo, çok daha güzeldi,” dedi. Beni kendine çekti. Kalçanı sıcak, güçlü eliyle kavradı.

Bir an böyle kaldı. Sonra doğruldu, odamı inceledi ve yerde duştan kalma havluyu bulup aldı. Nazik, dikkatli ve sevgi dolu bir biçimde tenimi temizledi. Havluyu tekrar tekrar katlayıp silerek beni tertemiz yaptı.

Sonra beni kollarına aldı, yatağa yattı. Kafam göğsündeydi. Kalp atışları kulaklarımdaydı. Üstümüze battaniye örttü.

Saniyeler içinde uyuyakaldık.

Tenime vuran güneş ışığı, alarm veren işeme duygusuyla uyandım. Ben’in eli kalçamdaydı. Ben’in elinden kurtuldum ve çıplak bir halde odadan çıkıp tuvalete gittim. İşim bittiğinde Brayden’in bir not bıraktığını fark ettim. Sabah erken bir saatte çıktığını, biraz mahremiyet istediğimizi bildiğini, geri dönmesinde bir sorun olmadığına onu aramamı söylüyordu.

Sırıttım. Bu biraz zaman alabilirdi.

Yatak odasına girip kapıyı kapattığımda Ben’in uyandığını ve beni izlediğini fark ettim. Yatağın ucunda durdum ve mükemmel vücuduna, yoğun kaslarına, esmer tenine, kahverengi gözlerindeki açlığa, dağınık saçlarının alnına dökülüşüne hayran hayran baktım. Vücudunun kıvrımlarını ve çarşafın altına doğru kaybolan V’yi gözlerimle takip ettim. Pazıları kalındı. Ellerini başının altında kıvrırmıştı. Kısacası mükemmeldi ve benimdi. Yatağa kıvrıldım ve çarşafı çekerek ereksiyon halindeki erkekliğini ortaya çıkardım. Kucağına oturdum ve kollarımı boynuna dolayarak onu öpmeye başladım. Elleri vücudumda dolaştı, belime indi ve kalçanı kavradı. Dokunuşuna doğru kıpır-

dandım ve kalçamı ellerine doğru ittim. Güçlü elleriyle kalçamı kavradı ve ben mırıldanacak duruma gelene kadar okşadı. Kedi gibi gerinerek her bir kasımı esnettim ve kucağına yerleşerek bacaklarımı beline doladım. Dizlerimi yatağa dayadım. Yüzüm boynuna gömülmüştü, burnum saçlarındaydı. Elleri kalçamı bırakmıyordu. Bırakmasını da istemiyordum.

Hatta...

Dudaklarımı kulağına dayadım. “Hey, Benji?”

“Aşkım?”

Bunu bu kadar kolayca söylemesi ve bu sözcüğüyle kalbimin gümbürdemesi beni şaşırtmıştı. Bir an geri çekilerek ona baktım. Kalbim korkudan değil sevinçten gümbürdüyordu.

Düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve kalçamı hafifçe salladım. “Bunu sevdim.”

“Ben de.”

Kulak memesini ısırdım ve fısıldadım. “Ama ben daha fazlasını istiyorum.”

“Nasıl daha fazla?” diye sordu. Ama parmak uçları kalçamın arka tarafındaki kıvrıma doğru ilerliyordu.

“Evet, öyle. Evet, bebeğim.” Bu sevgi sözcüğünü denemek için söylemiştim. Daha önce bir erkeği seviyormuşum gibi bile yapmamıştım. Bu yüzden sevgi sözcüklerine yabancıydım. Omzunu ısırdım ve elleri daha önce hiçbir erkeğe izin vermediğim bir bölgeyi keşfederken gevşemiş bir halde durdum. En sonunda, kalçamı ayırdı ve boşluğu takip etti. “Evet, tam oraya dokunmanı istiyorum, Benji.”

Bir parmağıyla girişi buldu ve hafifçe baskı yaptı. “Burası mı?”

Soluk soluğa inledim. “Hı hı.”

“Emin misin?”

“Yavaş yavaş, bebek. Sen... oraya dokunan ilk ve tek erkeksin.”

Yüzümü göğsüne gömdüm ve parmaklarımı omzuna geçirdim.

Bir eliyle kalçamı ayırdı. Diğer eliyle bir parmağını bu sıkı kıvrıma doğru bastırdı.

“Böyle güzel oluyor mu, Echo?”

“Evet!” diye soludum. O şekilde bastırınca içime girmişti. Sadece parmağının ucuydu giren ama yine de hiç dokunulmadığım bir yere, erkeğim için hâlâ bakire olduğum bir yere dokunulmuştu.

“Kadınlığına dokun, Echo.”

Hemen dediğini yaptım. Çünkü ihtiyacım olan şey buydu. Hiçbir şey yapmadı. Sadece parmaklarımı zonklayan bölgeye koymamı bekledi. Derin bir nefes aldım. Her yanımda gerilmiş ve içimde bir roket patlamıştı. Parmağının çevresindeki kıvrımların iyice gerildiğini hissettim. Kadınlığım sırlıydı. Meme uçlarım sertleşmişti. Şimdi eksik tek bir şey vardı: Kalçalarımı hareket ettirdim ve aşağı doğru kaydım. İçime girdi ve kalın erkekliği kıvrımlarım arasındaki yerini aldı. Dopdolu bir halde sızlıyordum. Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve iyice yerleştim. Şimdi hayalarına kadar içimdeydi. Bir kolumu boynuna doladım. Dudaklarımız birbirini buldu ve birbirimizin nefesini kesecek şekilde öpüşmeye başladık.

“Daha fazla,” diye soludum.

Parmağını kıvırdı. Gönülsüz bir şekilde çekildim ama parmağını içime sokunca nefesim kesildi. O kadar gerilmiştim ve doluydum ki sanki evren vücudumun nabız gibi atan gerilimindeydi.

O kadar güzel bir sızıydı ki.

İkimiz de hiç kıpırdamadık. Kendimi bu yeni, lezzetli hisse alışmaya bıraktım. Bunun doğru yapıldığı zaman ne kadar güzel hissettirdiğini duymuş ve okumuştum ama inanmamıştım. Şimdiye kadar. Bu Ben’le benim keşfettiğimiz, sınırı aştığımız bir şey olacaktı. Sanırım yeni favorimiz bu olacaktı.

Kalçalarımı kıvrırarak içimdeki parmağı yeniden hissettim. Yaşadığım hissin güzelliğiyle dişi aslan gibi kükredim. Üstüne yattım, yerleştim. Vücudu altımda kaskatı bir sığınak gibiydi. Bana destek oluyor, ağırlığımı kolayca taşıyordu.

Hareket etmem lazımdı. Bu ihtiyaç içimde aniden başlayan bir ateş gibiydi. Dudaklarımı kalbinin üstüne, göğsüne bastırdım. “Kımıldama, Benji bebeğim,” diye fısıldadım ve kalçalarımı salladım.

Ah, evet. Ah, bu çok güzel oluyordu. Erkekliği kadınlığımın gergin dudakları arasında kaydı. Parmağı beni arka taraftan uyarıyordu. Edepsiz, yaramaz, mükemmel bir şekilde dopdolu hissetmemi sağlıyordu. Ben kötü olmayı seviyordum. Ben’in edepsiz kızı olmayı seviyordum.

Sanki aklımı okuyor gibi, Ben’in dudakları kulağıma ulaştı. “Sen benim edepsiz kıızımsın, değil mi, Echo? Bunu seviyorsun değil mi? Böyle olmayı seviyorsun.”

“Evet. Çok kötüyüm.”

Eli kalçamı bıraktı, kalçamın yuvarlığını okşadı ve bir tarafıma sert bir şaplak attı. “Çok kötüsün.”

Çığlık attım. Şaplak beni şoke etmişti. Parmağının daha derine girdiğini bile zor fark ettim. Kalçam yandı. Aynı anda çift zevk almanın verdiği dolulukla sızlıyordum. Elini acıyan tenime koydu ve kalçamın diğer tarafına şaplak attı. Tekrar çığlık attım. Şimdi parmağının ikinci eklemine kadar içimdeydi. Canım acıyacak gibiydi ama acıımıyordu. Ya da acıyordu da bu doyamadığım bir acıydı.

Dişlerimi sıkarak, “Bir daha,” dedim. Kadınlığımı erkekliğinin üstünde kaydurdım.

Kalçama tekrar şaplak attı. O kadar güzel bir şekilde yanıyordu ki. Parmağını daha derine soktu. Diğer tarafa da şaplak attı. Parmakları kalçamın kaslarını ve tenini sıkıyordu. Daha

derine giremedi. Bu hisle inledim. Kendimi edepsiz, vahşi, ilkel hissediyor, umutsuzca hareket etmek istiyordum.

Ben'in erkekliği zonkluyordu. Arzudan acı çektiğini biliyordum. Parmaklarımı klitorisimde gezdirdim. Bir an için kendime dokunmamı söylediğini unutmuştum. Parmaklarımın baskısını hissedince beni çarpan yıldırımla küfretmek zorunda kaldım.

“Kahretsin,” diye inledim. Kalçamı salladım. “Off. Kahretsin.”

“Çok güzel hissettiriyorsun, Echo. O kadar güzel hissettiriyorsun ki dayanamıyorum.”

“Tahmin bile edemezsin, Ben. Tahmin bile edemezsin.” O kadar yavaş hareket ediyordum ki hareket bile sayılmazdı. Tenin tene fısıldaması gibiydi. “Kıpırdama, Ben. Bırak seninle sevişeyim.”

“Ne istersen.”

“İstedğim sensin. Sen her şeyimsin.” Bunların nereden çıktığını bilmiyordum. Ama hepsi doğruydı. Bu anın samimiyeti, bana dokunuşu, içimi birçok açıdan dolduruşu gerçekleri söylememi sağlamıştı. “Zirveye ulaşırken çığlık atacağım, Ben. Çığlık atacağım ve senin adını haykıracağım.”

Ağzımı ağzına götürdüm. O kadar doluydum ki sadece dudaklarımı dudaklarının karşısında tutabiliyordum. Ağır ağır hareket etmeye başladım. Bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, içime girdiğini ve içimden çıktığını hissediyordum. Her bir hareketle inliyordum. Elleri hareketlerimi takip etti. Parmağını içimde tutmaya devam ediyordu. Ağzımı ağzından çektim, dudaklarımı göğsüne bastırdım ve teninde gezdirdim. Meme ucunu buldum, yaladım ve ısırdım. Bu hareket küfretmesine ve derinlerime dalmasına sebep olmuştu. Diğer meme ucunu da ısırdım. Aynı tepkiyi aldım. Acısını azaltmak için

meme ucunu yaladım. Kalçam iyice hızlanmıştı. Şimdi Ben de benimle birlikte hareket ediyordu. Bütün evren, içimdeki karmaşık, imkânsız düğüme sıkışmış kalmıştı sanki. Bütün yıldızların sıcaklığı kasıklarımnda toplanmıştı ve kadımlığımı sızlatıyor, ciğerlerimi ağırlaştırıyor, kalbimi gümbür gümbür attırıyordu.

Şimdi hızlı ve sert bir şekilde hareket ediyordum. Ellerimi göğsüne dayayarak üstüne abanmıştım. Zirveye yakın olmak için kendime dokunmama gerek yoktu. Zaten bu bir zirve değildi, bütün hislerin doruk noktasıydı. Bu orgazm çarpı aşk çarpı sonsuzluktu. Onun inleyişleri benimkilere karışmıştı. Vücutlarımız kıvrımlı dalgalarla hareket ediyor ve birleşiyordu. Birbirimizde kaybolmuştuk. Bağırıyor, küfrediyorduk. Bunlar müzik gibiydi, biz birlikte bir senfoniydik.

Sonra bir elini bacaklarımın ortasına götürdü, parmaklarıyla klitorisimi buldu ve okşadı. Gergin bir gitar teli gibi kopmuştum.

Tiz bir sesle, “BEN!” diye çığlık attım.

“Sana yetiştim Echo, ben de geliyorum, öyle bir geliyorum ki,” diye gürledi.

Her şey, ikimizin de zirveye ulaştığı o küçücük ana indirgendi. O anda mükemmel bir birlik vardı. Bakışlarımız ve vücutlarımız birbirine mühürlenmişti.

Parmağı içime bir giriyor bir çıkıyor, birleşmemizi taklit ediyordu. Bense üstünde parçalara ayrılıyor, haykırıyor, üstünde tekrar tekrar hareket ediyordum. O da hamlelerine devam ediyordu. İçimde patladığımı, sıcak bir sıvı fişkırttığını hissettim. İçimdeki evren gözeneklerimden, damarlarımdaki alevden, kanımdaki sıcaklıktan taşıyordu. Sadece çığlık atabiliyordum. Tenini ısırdım, ta ki bağırana kadar.

Boşaldık, boşaldık, boşaldık. Bu, ikimizi de yıkayan bir tsunami dalgasıydı sanki.

Bittiğinde, yakışıklı, seksi yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve kahverengi gözlerine baktım. “Seni seviyorum, Ben,” diye fısıldadım. Az önce olanlar gerçeği çıkarıp bulmuştu içimden. Bu gerçeği özgür bırakmıştı. Sözcükler kendi kendine dökülmüştü. Tekrar tekrar söylüyordum. Bu cümlenin doğruluğu, derinliği beni alt üst etmişti. “Seni seviyorum, seni seviyorum... seni seviyorum, Ben, çok seviyorum.”

Ağzı ağzımı buldu. Dudakları titriyordu. Gözyaşlarını hissettim. Benim gözyaşlarım mıydı bu onun gözyaşları mıydı bilmiyordum, umursamıyordum da. “Seni çok seviyorum, Echo.”

Daha fazla dayanamayınca uzandım ve elini çektim. Beni anladı ve elini kalçamdan çekti. Aniden bir boşluk hissederek şaşırdım.

Ben kalktı, ellerini yıkadı ve banyodan bir havlu aldı. Beni temizledi.

İşi bittiğinde yanıma uzandı. Bense yüzükoyun yatmıştım ve kendime gelmeye çalışıyordum.

Ona sııttım. “Günaydın.”

Söylediğimin saçmalığında, az önce yaptığımız şeyden sonra böyle yersiz bir şey söylememe güldü. “Günaydın.”

“Seni seviyorum,” dedim. Yaşadığım en yoğun seksin yarattığı etki olmadan söyleyebiliyor muyum diye bakmak istemiştim. Başarabildiğimi görünce sııttım. Bunu söyleyebilmek güzel bir histi. “Her sabahımız böyle başlasın.”

“Kalçandaki parmağımla mı?”

“Ya da erkekliğinle.”

Bakışları ısındı. “Erkekliğimi kalçanda mı istiyorsun?”

“Hem de nasıl. Biraz çalışmamız gerekiyor ama olacak.”

“Hadi beni sevdiğin kısma dönelim.”

“Evet hadi,” dedim.

Ellerimi tuttu ve beni kendine çekti. Kucağına kıvrıldım, başımı göğsüne dayadım. Bir eli saçlarımda bir eli kalçamdaydı. Böyle kuvvetli bir orgazmdan, böyle güçlü bir aşk ilanından sonra bu şekilde kucaklanmak, böyle tutulmak çok fazlaydı. Çok güzel ve çok fazlaydı.

Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Ben gözyaşlarımı sorgulamadı. Bana sarılmaya devam etti. En sonunda kafamı çevirip ona baktım. “Seni bütün benliğimle seviyorum, Ben Dorsey.” Avucumu yanağına dayadım ve ağzına doğru fısıldadım. “Çok delice bir şey. Bir saniye önce düşerken şimdi kalkmış gibiyim. Bu aşk o kadar büyük ki canım yanıyor, o kadar çok ki korkutuyor. Hem çok büyük hem çok fazla.”

Beni olduğum yerde çevirdi ve nazik bir şekilde yatağa bastırdı. Esmer teni, kasları ve aşkla dolu gözleriyle iriydi, yakışıklıydı. “Düşebilirsin, Echo. Ben seni tutarım. Çünkü ben de düşüyorum ve senin de beni tutman gerek.”

“Ne pahasına olursa olsun, şimdi ve daima.”

Sonra tekrar birleştik. Bu defaki ağırdı. Yeni doğan aşkın kırılganlığıyla ikimiz de yeni doğmuş bir tay gibiydik. Birlikte hareket ederken kalbim dört nala koşuyordu. Bana sarılıyor, beni kucaklıyor, beni seviyordu. Ben de onu, uzun zaman gizlenmiş ve barajdan serbest kalan bir nehir gibi akan tutkuya yeni açılmış bir kalple seviyordum.

Birlikte zirveye ulaştığımızda, ikimiz de fısıldıyorduk: *Seni seviyorum, seni seviyorum, Tanrım, seni seviyorum...*

17

AŞKA DÜŞMEK

Ben

Bir Yıl Sonra

Alkışların gürültüsü sağır edici boyuttaydı. Sahne arkasında durdum ve Echo the Stars'ın Echo'nun olayından yaklaşık bir buçuk sene sonra ilk canlı performansları için şehrimizde sahneye çıkmalarını izledim. Kylie'nin ailesinin plak şirketiyle anlaşmışlardı. Calloway'ler onları yönlendirip yardım edince Echo the Stars şehrin her yanında insanların çığlık çığlığa dinlediği bir tarz yakalamıştı. Bu sırada ilk albümleri Miles To Your Door'u çıkarmışlardı. Bu mini albüm niteliğinde kısa bir çalışma olmuştu. Altı aydan bile kısa bir süre içinde ilk gerçek albümleri Sweet Refrain'i çıkarmışlardı. Grup olarak çok sayıda YouTube videosu paylaşmışlardı. Brayden'la Echo düet videolarına devam etmişlerdi ama grup olarak bugüne kadar canlı performans sergilememişlerdi. Bu performansta, artık O+K olarak anılan Oz ve Kylie'nin ön grubu olarak çıkacaklardı. Onlardan sonra Harris Mountain Boys, son olarak da Colt'la Nell sahneye çıkacaktı.

Grup üyeleri çalgılarıyla birlikte sahnedeki yerlerini almaya başlayınca alkışlar zirveye ulaştı. Atticus taburesine yerleşti ve bateri çubuklarını salladı. Will yan yana duran stantlardan bir

gitar, bir banço, bir de elektrogitar aldı. Mim basgitarını aldı ve göğsüne doğru yerleştirdi. Vance kemanını çenesinin altına koydu ve akorunu yapmaya başladı. Echo sahnede yoktu. Kuliste kalabalığın çığlık atacağı, ıslıklayacağı, tezahürata başlayacağı anı bekliyordu.

Brayden sahnenin merkezindeki yerini aldı. Sırım gibiydi. Mandolini omzuna astı ve kopçasını taktı. Açığı ayarladı, sonra mikrofona uzandı. “Heyy millet, n’aber?” diye bağırdı. Kalabalık çığlık attı. Brayden sahnedeki herkese tek tek baktı. “Bi’ dakka ya, biri eksik.” Sırıtarak Echo’ya baktı. Echo’nun çok heyecanlı ve sahneye çıkmaya hazır olduğu belliydi.

Kalabalık, “Echo!” diye çığlık attı. “ECHO!”

Sevgilim heyecanlıydı, sırtıyor parmak uçlarında zıplıyordu. Bütün ışıklar söndü ve Echo karanlıklar içinde sahneye çıktı, mikrofona geçti. Atticus, GÜM GÜM GÜM diye melodiye girdi. Brayden daha yumuşak, karmaşık, alçalıp yükselen bir melodi çalmaya başladı. Vance uzun, alçak bir melodiyle başladı, buna Mim’in basgitarıyla çaldığı derin, yumuşak bir nota eşlik etti. Son olarak Will karmaşık melodiye gitarından tiz bir notayla bitirdi. Dinleyiciler sürekli çığlık atıyordu. Sahnenin ışıkları açılıp da grubun her bir üyesi aydınlanınca sessizlik oldu. Echo ile Brayden aynı ışık ve mikrofonu paylaşıyorlardı.

Echo’nun sesi yükseldi ve dolu konser alanını sardı. Bu uzayıp giden tatlı, büyülü bir sestti. Sanal bir etkiyle iç içe geçmişti.

Sonra melodi sona erdi ve Echo sözlere girdi. Birkaç dizede bir Brayden ve Mim ona eşlik ediyordu:

“Bir an, ah küçük bir an sürdü

Uzun ağıdımı neşeye çevirmek

Acımdan kurtulmak

Yalnız olmadığımı bilmek

*Bir an, ah küçük bir bakışla
Tek bir dokunuşla, şans eseri
Yalnız olmadığımı biliyorum
Bütün acımı, aşkım
Sen alıp götürdün
Rüzgârla birlikte
Bütün acımı, aşkım
Kederimi, suçluluğumu
Yalnızlık kalem
Yıkılıyor, yıkılıyor.
Bir an, ah küçük bir an sürdü
Uzun ağıdımı neşeye çevirmek
Acımdan kurtulmak
Yalnız olmadığımı bilmek
Bir an, ah küçük bir öpücük
Mutluyum, neşende kayboluyorum
Hislerim gözlerinin kahvesinde yitiyor
Ah, maziye gömdük ahlarımızla
Bütün acı ve suçluluk
Hepsi yıkıldı, ördüğüm duvarlarla birlikte
Yıkılıyor, yıkılıyor
Aşkım, ah
Aşkım, ah
Düşüyor, düşüyorum
Sende kayboluyorum
Hep sende kalacağım
Beni al ve sakla
Benimle birlikte düş
Benle söyle, soluklan, benle kal
Çünkü artık sen varsın
Sadece sen*

*Öpücüğü, dokunuşu, aşkı
Tek sözcüğü, tek bakışı
Her şeyi değiştiren
Beni ağlatan, sevindiren
Beni acıdan çekip alan
Bana yalnız olmadığımı gösteren
Tek bir anda, ah
Tek bir öpücükle
Biliyorum ki
Her şey düzelecek, düzelecek
Çünkü birlikte,
Düşüyor, düşüyoruz.”*

Grup, sözler bittikten sonra birkaç dakika daha çalmaya devam etti. Echo mikrofonda dans ediyor, hafifçe sallanıyor, başını sallıyor, dönüp arkadaşlarını izliyordu. Bütün çalgılar melodiye girdikleri sıranın tersi bir sırayla melodiye sona erdirdiler. En sona Atticus kaldı. Sonra sahne ışıkları kapandı ve kalabalık karanlıkta tezahürata başladı. Işıklar tekrar açıldı. Echo ile Brayden birbirine sarılıyor, gülüyordu. Echo mikrofonu eline aldı.

“Tekrar sahnede olmak harika bir duygu. Çok uzun zaman oldu, hatta birçok açıdan bir ömür geçmiş gibi geliyor.” Dönüp bana baktı, gülümsedi. Sonra dikkatini tekrar dinleyicilerine verdi. “Echo the Stars’ın son canlı performansından beri benim için çok şey değişti. Aslında her şey değişti. Çoğunlukla da ben. Önce aşkı buldum. Uyandım ve çevreme bakındım. Etrafımdakileri görebilmem için önce dibe vurmam, iyice dibe vurmam gerekiyordu.” Döndü ve grup arkadaşlarına baktı. “Bu çocuklar benim ailem. Atticus, Vance...” Sesi kesildi. Bir sonraki ismi dramatik bir şekilde söyledi. “William Wolf... benim kızım Mim, tatlı güzel Memphis ve tabii ki en yakın arkadaşım,

kardeşim Brayden. Bu çocuklar benim her zaman yanımdaydılar. Ben bunu göremeyecek haldeydim sadece. Çocuklar, artık farkındayım. Çok teşekkürler.”

Sonra bana baktı, gülümsedi, beni gösterdi. Kafamı salladım.

Echo kalabalığa döndü. “Burada olmamın bir diğer sebebini öğrenmek ister misiniz? Hayatın güzel olduğunu anlamama yardım eden en önemli kişi.” Sahnede ilerledi ve yanıma geldi. Kolumdan tutarak çekiştirdi. Direndim ama dediğini yaptım. Ona karşı koyamıyordum. Beni sahnenin önüne ve merkezine, spot ışığının altına götürdü. Brayden elini omzuna koydu ve bana doğru yaslandı. Echo diğer tarafta kolunu belime doladı, yanağını göğsüme dayadı ve mikrofona konuştu. “Mükemmel değil mi? Tahmin bile edemezsiniz. Burada olmamın sebebidir o. Ben olmasaydı burada olamazdım. Ölümüne içiyor olurdum. Ben ve Brayden, her ikisi de mükemmeller. Bu arada içkiyi bıraktım. On üç ay oldu ve tek bir damla bile içmedim.”

Kalabalığa baktım. Bir an Echo, Oz ve Kylie, Colt ve Nell’in buraya çıktıklarında gördüklerini gördüm: Sırıtan, gülen binlerce yüz, havada eller, cep telefonu ışıkları, insan ve gürültüden oluşan bir deniz. Çok heyecan vericiydi.

Olduğum yerde dönmek, dizimin üstüne çökmek, haftalardır yanımda taşıdığım yüzüğü çıkarmak istedim. Ama yapmadım. Colt ve Nell’in, hatta Kylie ve Oz’un evlilik teklifi videolarını izlemiştim. Bu teklifler çok tatlı ve romantikti. Ama bu bana göre, bize göre bir şey değildi. Konu bu olduğunda ben daha geleneksel bir adamdım. Bir planım vardı ve buna bağlı kalacaktım. Sadece birkaç resmi haber almayı bekliyordum.

Dakikalar geçti, Echo bana döndüğünde yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm, ta ki kalabalık ıslıklayana ve Brayden iğrenmiş gibi bir ses çıkarana kadar. Güldüm ve sahneden inerek konserin geri kalanını izleyeceğim yere gittim.

Konserleri bittiğinde grubun eşyalarını toplamasına ve bunları araçlarının arkasına yüklemelerine yardım ettim. Çıktıkları turun ilk durağı olan Memphis'e bu araçla gideceklerdi. Bütün işler bittiğinde The Harris Mountain Boys sahnede idi. Grupla birlikte sahne arkasına geçtik ve konseri izledik.

En sonunda sahne arkasında Echo'yla baş başa kalabildim. Onu duvara dayadım ve nefessiz kalana kadar öptüm. "Seninle gurur duyuyorum, Echo," dedim. "Seni seviyorum."

Kafasını kaldırıp baktı. "Orada bir an evlenme teklif edeceksin sandım."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Kafasını salladı. "Hayır. Evet derdim ama..."

"Bu bize göre bir şey değil."

Sırıttı ve çenemden öptü. "Hayır, değil. Beni bunu bilecek kadar iyi tanıdığına sevindim."

"Konu bu olduğunda geleneksel bir adamım."

Bakışları aydınlandı. "Yani evlenme teklifi etme planın var?"

Yalandan bir umursamazlıkla omuz silktim. "Dedikoduları ne doğrularım ne yalanlarım."

"Edeceksin işte! Edeceksin!"

"Bir gün," dedim. Dudaklarımı boynuna bastırdım. Elbisesinin ön kısmını açtım ve göğsünün kıvrımını öptüm. Sonra iz bırakacak kadar sert bir şekilde emdim. "Yarın da olabilir, seneye de."

Echo, "Seneye olmasa iyi olur," diye soludu. "O kadar sabre-demem. Yarın da yola çıkıyoruz."

"İkisinin arasında bir zaman o zaman."

"Ama sana bir şey söylemek istiyorum. Bir süredir bunu düşünüyordum. Teklif etmeden önce bilsen iyi olur." Sesinde bir ciddiyet vardı. İki göğsünün arasındaki tatlı vadide gezinirken yüzümü kendinden uzaklaştırdı. "Ben, dinler misin lütfen?"

Doğruldu ve gülümsedim.

“Söyle bakalım.”

“Evlendiğimizde soyadımı değiştirmek istemiyorum. Babam yüzünden değil, annem yüzünden. Soyadım beni ona bağlıyor.”

Onu kollarıma aldım ve kendime çektim. “Echo, bebeğim, sen yasal, duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak benim olduğun sürece soyadınla istediğini yapabilirsin. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum, o kadar.”

“Ama sen geleneksel bir adam olduğunu söyledin, bu yüzden ya senin soyadını almam ya da ikisini birlikte kullanmam gerekiyor...”

Bir parmağımı dudaklarına koyarak onu susturdum. “Sen Echo Leveaux’sun. Bu senin benliğin.”

“Ben seninim, Ben. Her şekilde karın olmak istiyorum.”

“Önemli olan da bu.”

Kafasını kaldırıp sırtıttı. “Ee, bunu teklif olarak alabilir miyiz?”

Kafamı salladım. “Olmaz. Benim bir planım var. Sana o soruyu sorup sen evet diyene kadar sayılmaz. Bu işler böyle oluyor. Ayrıca yüzük de olması lazım.”

“Yüzüğü aldın mı?”

Yüzük şu anda cebimdeydi ama hiç bahsetmedim. “Belki evet belki hayır. Şimdi soru sormayı bırak. Böylece o soruyu sorduğumda şaşırmış gibi yapabilirsin.”

Daha fazla ısrar etmedi ve beni öptü, ta ki onunla orada duvarın dibinde sevişmeye hazır hale gelene kadar. Kendimi tutmayı başardım. İyi ki de öyle yapmışım çünkü biraz sonra Brayden geldi ve bize yirmi dakika içinde yakındaki bir restoranda rezervasyon yapıldığını, The Harris Mountain Boys, Calloway’ler, Oz ve Kylie, kısaca herkesin hazırlanması gerektiğini söyledi.

*

Üç ay sonra, en sonunda turne bitmişti. Echo ve diğerleri, yolda üç ay geçirdikten sonra bugün eve dönmüşlerdi. Vanderbilt'te yardımcı koç olarak çalışma saatlerim elverdiğince onların yanına gitmiştim. On sekiz aydır bu pozisyondaydım, işi öğrenmiştim ve saha kenarında sahada olduğumdan daha iyi olduğumu fark etmiştim.

İki hafta önce Tennessee Titanların koç ve yönetim ekibiyle ilk resmi iş görüşmemi yapmıştım. Bu sabah aramış ve sonucu söylemişlerdi.

Artık Ulusal Futbol Ligi'ndeki bir takımın koç ekibine giren tarihteki en genç kişiydim. Kısmen babamın etkisi sayesinde artık ofansif koçtum. Adamları beni Vanderbilt'te izlemeye ikna etmiş, koçlarla konuşmuştu. Onlar da bendeki potansiyeli görmüşler, görüşme yapmayı kabul etmişlerdi. Beni çok beğenmişlerdi.

Artık yönetimde master derecem ve koç olarak bir kariyerim vardı. Son dört aydır cebimde duran yüzük devreye girmek üzereydi.

Echo, *Biz geldik*, diye mesaj attı. *Nerdesin?*

Onu neredeyse bir aydır görmüyordum. Eğitimimi hızlı bir şekilde tamamlamaya çalışırken bazen konserlerine gidememiştim. Son bir buçuk yıldır günde on sekiz saatimi bu işe ayırmıştım. Programı mümkün olduğu kadar çabuk tamamlamak istemiştim. Yüzlerce saatlik teypler izlemiş, antrenmanlara katılmıştım. Ayrıca Echo'yla zaman geçirmiş ve mümkün olduğu kadar çok konsere gitmeye çalışmıştım.

Ama hepsine değermişti. Hepsi bu kadar çok sevdiğim kızla evlenmeye hazırlık planımın bir parçasıydı. Hayatımda bir yönüm ya da onu ve bizi destekleyecek bir imkânım yokken ona evlenme teklif edemezdim. Onun müzik kariyeri iyi gidiyordu

ama ben o başka bir şeye odaklanmak zorunda kalmasın diye yine de kendimizi garanti altına almak istiyordum.

Eve git. Sana not bıraktım.

Bu biraz gizemli oldu.

Hahahaha (kötü adam gülüşü)

Neler planlıyorsun?

Eve git ve notu oku Echo.

İyi.

Güzel.

Herneyse şapşal

Fannie Mae Dees parkına gelmesini söyleyen notu bulmasını bekledim.

Şu anda parka gidiyorum. Neden orada buluşuyoruz? Çok yorgunum, dün sabahdan beri yoldayız.

Cevap vermedim. Park, Bray'le kaldıkları eve sadece birkaç mahalle uzaklıktaydı. Aslında çoğunlukla ben de onlarla kalıyordum. Geldiğini gördüm. Suyun üstündeki ilk dilek mumunu gördüğü anı yakaladım. Eli ağzına gitti. Durdu ve kaldırımındaki muma baktı. Sonra çardağın altında onu beklediğimi gördü. Mumlardan oluşan yolda, bana doğru ilerledi. Mumları, o önemli konuşmayı yaptığımız masanın çevresinde daire şeklinde dizmiştim. Patikayı oluşturan mumlar küçük mumlardı ama beni çevreleyenler, beyaz silindir şeklindeki büyük mumlardı. Bulabildiğim en büyük mumları kullanmıştım. Bunlardan yüzlerce vardı. Hava alacakaranlıktı. Gün ışığı, yerini turuncu bir akşama bırakıyordu. Mum ışıkları havada hafifçe titriyordu.

Önümde durdu. Gözleri çoktan dolmuştu. Neyseki o gece giydiği beyaz elbiseyi giymişti. Ama bu sefer üstünde sutyen ve muhtemelen altında iç çamaşırı vardı.

Alçak sesle, "Selam," dedi.

“Selam.” Üstümde yeşil bir polo tişört vardı. Sol tarafında Titanların logosu, sağ tarafında da ismim vardı.

Echo kıyafetlerime, tişörtüme baktı. Kaşları çatıldı. “Ben? Bu tişört tahmin ettiğim şey anlamına mı geliyor?”

Bunu istediğimi, onlarla görüşmeyi beklediğimi biliyordu ama iş görüşmesine gittiğimi veya işi aldığımı bilmiyordu. Yani şu ana kadar bilmiyordu.

Başımı salladım. “Evet, bebeğim. Şu anda Ulusal Futbol Ligi tarihindeki en genç koça bakıyorsun. Ofansif koç.”

Neşe içinde çığlık attı, zıpladı ve kollarıma atıldı. “BEN! Seninle gurur duyuyorum! Ne zaman öğrendin?”

“Bu sabah.” Onu yere bıraktım, ellerim kalçasını kavradı. “İş görüşmesini iki hafta önce yaptık ama sana söylemedim. Kesinleşince söylemek istedim.”

Bana sırtıttı ve belime sarıldı. “Harika. Koç kıyafetleri içinde çok seksi görüneceksin. Kulaklık filan da takacak mısın acaba?”

Güldüm. “Evet, sanırım.”

“Süper. Benim sevgilim Ulusal Futbol Ligi’nde koç olmuş.” Boğazımı, çenemi, dudaklarımı öptü. “Mumların ne işi var?”

O beni öperken ben de cevap verdim. “Geleneksel bir adam olduğumu söylemiştim, değil mi? Bunu yapmak için bir işim olmasını beklemiştim. Artık var.”

Geri çekildi. Kahverengi gözleri umutluydu. “Neyi yapmak için, Benji?”

Cebimdeki yüzük kutusunu çıkardım ve açtım. Dizimin üstüne çöktüm. “Echo Leveaux, seni tarif edemeyeceğim kadar çok seviyorum.” Duygularımı bir kenara bırakmak ve sözcükleri düşünmek zorunda kaldım. “Bu konuşmayı yazmaya çalıştım ama hiçbir söz doğru gelmedi. Tek bildiğim seni sevdiğim, sonsuza kadar seninle olmak istediğim. Bugünüm, geleceğim ol, Echo. Benimle evlenir misin?”

Sevinçten ağlayarak bana sarıldı. İkimiz de kaldırıma doğru düştük. Ağırlığını göğsüme verdim ve elimdeki siyah kadife kutuyu tuttum. Üstümde yatıyor, hem gülüyor hem ağlıyordu. Yüzüğü kutudan çıkardı, sol elinin yüzükparmağına geçirdi. Sonra ağzı ağzımı buldu.

Beni öperken gözyaşları ve kahkahalar arasında, “Evet,” diye fısıldadı. Dudaklarında tuz tadı vardı. “Ne zaman evlenebiliriz?”

Güldüm. “Çok heveslisin?”

Başını salladı. Yüzü boynumdaydı. “Mümkün olduğu kadar çabuk olsa?”

Yanağını okşadım. “Echo, bebeğim, nasıl istersen öyle yaparız. Sanırım ailemiz ve arkadaşlarımız da olur, değil mi?”

Omuz silkti. “Evet, sanırım olur.”

“Annem gelinlik seçmene yardım olmayı çok ister,” dedim.

“İster mi?”

Yüzünü kendime doğru çevirdim. “Echo, tabii ki ister. Annem seni seviyor, babam da öyle. Onlar da bu teklifi en az benim kadar sabırsızlıkla bekliyorlardı.”

“Ben bir buçuk senedir hazırım, Benji.” Bakışlarımız mühürlendi.

“Dediğim gibi, doğru zamanda olmasını istedim.”

Beni tekrar öptü. Üstümünden çekilerek ayağa kalktı. “Hadi eve gidelim. Kutlama yapmak istiyorum.”

“Kutlamayı nasıl yapacağız peki?” diye sordum.

Elbisesinin eteğini beline kadar kaldırdı. Altında iç çamaşırı yoktu. “Tabii ki yatağımızda çıplak olarak.” Bana kalçasını salladı ve koştu. Peşinden gittim.

Onu yakalamama izin verdi. Az daha eve kadar dayanamayacaktık.

SON

Echo

Altı Ay Sonra

Bir düğün organize etmenin bu kadar çok iş gerektireceğini kim bilebilirdi?

Sanırım ben dışında herkes. Davet edecek ailem olmayınca daha kolay olur diye düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Tanıdığımız herkesi davet ettik, gruptan herkesi ve varsa onlara eşlik edecek biri, büyükannemler, Oz ve Kylie, the Harris Mountain Boys, yani bizimle iyi bir arkadaşlık kuran Buddy Helms, Amy Irons ve Gareth Fink, Ben'in ailesi ve Echo the Stars'ın yapımcısı ve plak şirketi olan Calloway'ler. Bu kadardı.

Bugün büyük gündü. Çok gergindim ama bu heyecanlı bir gerginlikti. Hazırdım, çok hazırdım.

Düğün çok güzel olacaktı. Bir kilise ayarlamıştık ve töreni yapması için San Antonio'dan Peder Mike'ı çağırmıştık. Düğün de kiliseye uzak olmayan bir salonda yapılacaktı. Her şey mükemmeldi. Calloway'ler ve Dorsey'ler düğünün bütün masrafını karşılamışlardı. İlk başta karşı çıkmıştım. Nell ve Colt inanılmaz insanlardı ama benim düğünümün parasını neden onlar ödesinlerdi ki? Ben onların plak şirketiyle çalışan bir

kızdım sadece. Ama sonra Ben bana Colt ve Nell'in onun için ikinci bir anne baba gibi olduğunu, Colt'un aklını başına toplamasına yardım ettiğini ve bir süre için Nashville'i terk etme, her şeyden bir süre uzaklaşma fikrini de onun verdiğini söylemişti. İşte o zaman Colt ve Nell'in sadece harika yapımcı ve turne arkadaşı değil, aynı zamanda harika insanlar olduğunu anlamıştım. Cana yakınlardı, cömertlerdi, bana yatırım yapmışlardı. Nell ve Becca yani Ben'in annesi gelinliğimi seçmeme yardım etmişti. Beni ve Mim'i bekârlığa veda partisi olarak spaya götürmüşlerdi.

Annem ve büyükannemlerle büyümüştüm ben, başka kimsem yoktu. Hiçbir zaman çok arkadaşım olmamıştı. Ama şimdi birdenbire kendime rağmen beni sevmeye kararlı olan insanlarla dolmuştu hayatım. Becca ve Jason beni sanki her zaman onlarlaymışım gibi ailelerine kabul etmişlerdi. Becca'yla her hafta buluşup kahve içiyorduk. O kadını çok seviyordum.

Grubumdakiler her zaman yanımdaydı, beni seviyorlar, bana güveniyorlar, yalnız olmadığımı hissettiriyorlardı. Konu içki olduğunda kontrol altında kalmama yardım ediyorlardı. O krizimden sonra iyileşme sürecimin başlarında, bir daha aynı şeyi yaşamamamın tek yolunun her zaman ayık kalmak olduğunu fark etmiştim. Bu berbat bir şeydi, özellikle de Bray ve grubun diğer üyeleri bir konserden sonra parti yapmak istediğinde. Beni de dahil etmeyi denemişlerdi ama onların yanında olup içmemek çok zor oluyordu. Her zaman kendimi düzeleceğime, bunun sadece bir problem olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Bana bir sabah erken saatlerde mutfak masasında, hayatta her zaman problemler yaşayacağımızı, hiçbir şeyin hiçbir zaman kolay olmadığını ve olmayacağını hatırlatan Becca olmuştu. Ben de ayık kalmaya devam ettim.

İşte buradaydım, bir şapelin giyinme odasında aynanın önünde dikiliyordum. Becca gözlerimin altını bir peçeteyle

kuruluyordu. Nell gelinliğin duvağıyla uğraşıyordu. Brayden yanımda dikiliyordu. Smokiniyle çok yakışıklıydı. Benim sağdı-cımdı. Kylie de buradaydı, gözü yaşlı bir halde bizi izliyordu. Onunla değişik bir ilişkimiz vardı. İlk başta biraz gergindik ama sonra oturup konuşmuş ve aramızdaki gerilimi sona erdirip arkadaş olmuştuk. O da Ben'in sağdıcıydı. Hatta esprisini yaptığımız gibi Ben'in nedimesiydi.

Becca, "Tamam," dedi. Ben derin bir nefes alıp kendimi toplarken gülümsedi. "Hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Hazırım."

Şapelin arkasındaki kapının önünde durdum ve yanımda büyükbabamla birlikte bekledim. Onun koluna tutunurken büyükbabam güçlü ve sertti. Birbirimize baktığımızda bakışlarının sımsıcak olduğunu gördüm.

Kapı açıldı. Düğün marşının çaldığını duydum. Marşı tabii ki grubum çalıyordu. Vance kemandaydı, Mim basgitarını çalıyordu, Will bançodaydı, Atticus trampetteydi. Kylie Ben'in yanındaydı. Ben'in gözleriyse benim üzerimdeydi. Gelinliğim askısızdı, boncuklarla süslü kalp şeklinde bir yakası vardı. Gevşek, uzun tül den bir duvakla tamamlanıyordu. Gelinlik vücudumun kıvrımlarına oturuyordu. Görür görmez beğenmiştim. İstedğim gelinliğin bu olduğunu, Ben'in bunu görünce gözlerinin yuvalarından fırlayacağını anlamıştım. Ben'e yaklaştıkça büyükbabamın elini daha çok sıkıyordum. Ben'in nefes almakta zorlandığını gördüm. Kilisenin ortasında üstüme atlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

Yeminimi okumadan önce toplanan kalabalığa göz gezdirdim. Brayden'a baktım, gözlerinde ikimiz adına hissettiği mutluluk vardı ama aynı zamanda bir ağırlık, keder de. Bu bir süredir olan bir şeydi. Detayları bilmiyordum ama ona daha sonra sormayı kafamın bir köşesine yazdım.

Kylie'ye baktım. Gri nedime elbisesiyle harika görünüyordu. Bana cana yakın bir şekilde gülümsedi. Oz onun yanındaydı. Colt ve Titanlardan Ben'in yakın olduğu birkaç oyuncuyla birlikte Oz da Ben'in sağdıçlarından biriydi. Zaten bu sağdıçlar bile bir kızı bayıltmaya yeterdi. Üç futbol oyuncusu da iriydi ve değişik bir çekicilikleri vardı. Sonra bir de Colt vardı. Diğerlerine göre daha olgundu ve mavi gözleri ve siyah saçlarıyla yaşına göre çok seksiydi. O sırada en uzun boylu Oz'du. Neredeyse bir doksandı. Diğer futbol oyuncularını kas olarak ondan daha yapılı olsalar da o da kendine göre oldukça yapılıydı. Dövmelerle, küpeli kulaklarıyla oldukça sert ve kaba duruyordu ama insanın kalbini durduracak kadar yakışıklıydı. Sonra bir de benim müstakbel kocam vardı. Bana göre içlerinde en seksi oydu.

Uzundu, smokin sanki onun için dikilmiş gibi üstüne oturmuştu. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri parladı.

Derin bir nefes aldım ve elimdeki kâğıttan okumaya başladım. "Ben, sana ne söyleyeceğimi düşünürken zorlandığımı söylemem lazım. Hiçbir şey yeterli gelmedi. Seni sonsuza kadar seveceğimin sözünü verebilirim ama zaten evlendiğimiz için bu anlaşılıyordur diyorum. Beyaz giyeceğim ilk ve son gün... hatırladın mı? Sana sadık olacağıma da söz verebilirim. Nasıl kalbimi göğsümden söküp atamıyorsam sana da ihanet edemem. Hayatın her koşulunda yanında olacağıma, sana baka-acağıma, destek olacağıma, arkadaşın, ruh eşin, partnerin olacağına söz verebilirim. Bu tıpkı müzik gibi benliğimin bir parçası. Son olarak tek söyleyebileceğim seni sevdiğim. Şimdi ve daima, ne pahasına olursa olsun." Yutkundum. Ben elimi sıktı.

Ben boğazını temizledi. "Benim söyleyeceklerim daha bile kısa. Bunları yazmadım çünkü kalbimden geçenleri söyleyeceğim. Seni bütün varlığımla ikimiz de yaşadığımız sürece ve öteki dünyada artık ne varsa orada seveceğime söz veriyorum.

Hayatın önümüze çıkardığı her zorlukla, başarıda, macerada yanında olacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum, Echo. Sen benim her şeyimsin. Şimdi ve daima, ne pahasına olursa olsun.”

Güldüm ve açıklamak için ailelerimize baktım. “Yeminlerimizi birlikte yazmadık ve birbirimize söylemedik. Ama aynı sözlerle bitirmişiz.” Ağlamak üzereydim. Devam etmek için kendimi topladım. “Bu birbirimiz için yaratıldığımızı gösteriyor bence.”

Yapmamız gereken bir şey daha vardı. Küçük, örtüyle kaplı bir masada beyaz dört mum vardı. Büyük bir mum ortada duruyordu, çevresinde üç mum vardı. Biri sağda, biri solda, biri de önünde. Bir mum yaktım, Ben de bir mum yaktı. İkimiz elimizdeki mumlarda üçüncü küçük mumu yaktık. Sonra bu küçük mumu büyük mumu yakmak için kullandık. Bu mum töreninde bir ekstra vardı. Bir tanesi benim için, bir tanesi Ben için ve bir tanesi de annem içindi. Annemi temsil eden mumu bir an için tuttum, aleve baktım ve anneme dua ettim. Bu benim için özel bir andı. Onun özlemini bir kenara ittim, gözyaşlarımı tuttum ve mumu Ben’le birleşmemi temsil eden büyük mumun yanına bıraktım.

Peder Mike elimi tuttu ve Ben’in eline bıraktı. “Echo, Ben’i iyi günde, kötü günde, hastalıkta sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek, ne pahasına olursa olsun, kocan olarak kabul ediyor musun?” Bizim yeminlerimizdeki ifadeyi de eklemişti.

“Evet,” dedim. Sesim güçlü, gözlerim ıslıl ıslıldı.

“Ben, Echo’yu iyi günde, kötü günde, hastalıkta sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek, ne pahasına olursa olsun karın olarak kabul ediyor musun?”

“Evet.”

“Teksas eyaletinin ve daha ziyade İsa’nın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum.” Sevdiklerimize döndü. “Size Bay ve Bayan Dorsey’yi takdim edeyim!”

İşte olmuştu. Artık Ben'in karısıydım. Kendimi mutlulukla dolup taşacak gibi hissediyordum.

Ben'le birlikte kilise koridorunda yürüdük. Grup, Parachute'ten "Forever and Always"i çalıyordu. Mim o blues tarzı sesiyle vokalleri yapıyordu.

Kilisenin basamaklarına ulaştığımızda sevdiklerimiz bizi çevrelemişti bile. Ailemiz ve arkadaşlarımız bizi kutlamak için bekliyordu.

Colt bana sarıldı. İri, dövmeleli kollarını omuzlarıma dolamıştı. Bizi tebrik etti. Nell yanağıma dokundu ve benimle birlikte ağladı. Kayınpederim olan ama babammış gibi hissettiğim Jason Dorsey de vardı. Ben'inkilere çok benzeyen kahverengi gözleri sevgiyle dolup taşıyordu. Büyükkannemle büyükbabam Ben'in annesinin yanındaydı. Gülüyorlar, birbirilerine sarılıyorlardı. Herkes bu kutlamanın bir parçası olduğu için çok mutluydu.

Atticus, Vance, Will ve Mim sırayla bana sarıldılar. Bizi tebrik ettiler, beni sevdiklerini söylediler. Bir de Brayden vardı. Ona daha başka bir sarılmıştım. Uzun süren, gözyaşlarıyla dolu bir kucaklama olmuştu.

Pirinç yağmuru, arkadaşlarımla ve Ben'in ailesinin, artık benim de ailem olan bu insanların neşeleri. Herkes çok mutluydu. Her şey kocaman, güzel bir rüyaydı sanki.

Çok güzel bir rüya. Hiçbir zaman sahip olacağımı düşünmediğim bir rüya. Beni benimseyen bir aile. Bana saygı duyan arkadaşlar. Beni sevecek bir adam. Ben kendimde bir şey göremezken bende bir şeyler gören bir adam. Beni olduğum gibi seven bir adam. Bana hayat boyu ilham olacak bir adam. Daha ne isterim?

ADI GEÇEN ŞARKILARIN ÇALMA LİSTESİ

Bu kitabın gelecekte, Seninle ve Benimle'den on sekiz veya yirmi yıl sonra geçtiğini söylemem lazım. Ama bu bir bilimkurgu kitabı değil ve ben zamanda yolculuğu tartışacak değilim. Bu yüzden bu küçük teknik meseleyi görmezden geleceğiz ve buradaki müziklerin bu karakterlerle bağlantılı olduğunu varsayacağız. Umarım bu şarkıları ve onları ortaya çıkaran sanatçıları en az benim kadar beğenirsiniz. Bu sanatçıları destekleyin. Sanatı destekleyin.

Clare Dunn'dan "Cowboy Side of You"
Passenger'dan "Let Her Go"
The Band Perry'den "Better Dig Two"
Eric Church'ten "Give Me Back My Hometown"
Rascal Flatts'ten "What Hurts The Most"
Brad Paisley ve Alison Krauss'dan "Whiskey Lullaby"
Brantley Gilbert'tan "Country Must be Country Wide"
Gloriana'dan "Doing It Our Way"
Brantley Gilbert'tan "More Than Miles"
Jake Owen'dan "The One That Got Away"
The Eli Young Band'den "Even If It Breaks Your Heart"
The Wreckers'tan "Leave The Pieces"
Joel Crouse'dan "Oh Juliet"
Sarah Jarosz'dan "Broussard's Lament"
Crooked Still'den "Henry Lee"
Crooked Still'den "Undone in Sorrow"
Simon & Garfunkel'den "Anji"
Gregory Alan Isakov'dan "3 A.M."
Brown Bird'den "Ebb&Flow"
Parachute'ten "Forever and Always"

Serinin diğerk kitapları...

